

Dziennik Urzędowy L 123

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 58

19 maja 2015

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/752 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie procedur dotyczących stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony 16
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/753 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie przywozu do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji 23
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/754 z dnia 29 kwietnia 2015 r. otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi unijnymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości 27
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/755 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich 33
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/756 z dnia 29 kwietnia 2015 r. zawieszające niektóre koncesje związane z przywozem do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji 50
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE ⁽¹⁾ 55
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/758 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie wymagań dotyczących homologacji typu na potrzeby wdrożenia systemu pokładowego eCall opartego na numerze alarmowym 112 oraz zmiany dyrektywy 2007/46/WE 77

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

- ★ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/759 z dnia 29 kwietnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 223/2009 w sprawie statystyki europejskiej ⁽¹⁾ 90**
  - ★ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/760 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych ⁽²⁾ 98**
-

Sprostowania

- ★ **Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 375/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. ustanawiającego Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej („inicjatywa »Wolontariusze pomocy UE«”) (Dz.U. L 122 z 24.4.2014) 122**

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG i Szwajcarii

⁽²⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/751

z dnia 29 kwietnia 2015 r.

w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozdrobnienie rynku wewnętrznego jest szkodliwe dla konkurencyjności, wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w Unii. Aby rynek wewnętrzny funkcjonował właściwie, konieczne jest wyeliminowanie bezpośrednich i pośrednich przeszkód dla prawidłowego funkcjonowania i zakończenia tworzenia zintegrowanego rynku płatności elektronicznych, bez rozróżniania między płatnościami krajowymi i transgranicznymi.
- (2) Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ zapewniła podstawy prawne dla utworzenia ogólnounijnego wewnętrznego rynku płatności, ponieważ w znacznym stopniu ułatwiła działalność dostawców usług płatniczych poprzez stworzenie jednolitych przepisów w odniesieniu do świadczenia usług płatniczych.
- (3) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 ⁽⁵⁾ zawarto zasadę, że opłaty uiszczane przez użytkowników płatności transgranicznych w euro są takie same jak w przypadku analogicznych płatności w państwie członkowskim, łącznie z transakcjami płatniczymi realizowanymi w oparciu o kartę objętymi tym rozporządzeniem.
- (4) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 ⁽⁶⁾ zawarto przepisy dotyczące funkcjonowania poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro na rynku wewnętrznym, ale z zakresu tego rozporządzenia wyłączono transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 24.6.2014, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 170 z 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

- (5) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE⁽¹⁾ ma na celu harmonizację niektórych przepisów dotyczących umów zawieranych między konsumentami a przedsiębiorcami, w tym przepisy dotyczące opłat za wykorzystywanie sposobów płatności, na podstawie których to przepisów państwa członkowskie zakazują przedsiębiorcom pobierania od konsumentów, w związku ze stosowaniem określonych sposobów płatności, opłat, które są wyższe od kosztów poniesionych przez przedsiębiorców w związku z korzystaniem z tych sposobów płatności.
- (6) Bezpieczne, efektywne, konkurencyjne i innowacyjne płatności elektroniczne są niezwykle istotne, aby umożliwić konsumentom, akceptantom i przedsiębiorstwom czerpanie pełni korzyści wynikających z rynku wewnętrznego, w szczególności w miarę przechodzenia na całym świecie z handlu tradycyjnego na handel elektroniczny.
- (7) W kilku państwach członkowskich już przyjęto przepisy lub trwają prace ustawodawcze, które mają na celu bezpośrednie lub pośrednie uregulowanie opłat interchange i które obejmują wiele kwestii, w tym wprowadzenie pułapów opłat interchange na różnych poziomach, opłaty akceptanta, zasady honorowania wszystkich kart oraz środki służące kierunkowaniu wyboru. Obowiązujące decyzje administracyjne w niektórych państwach członkowskich znacznie się między sobą różnią. Aby w większym stopniu ujednoczyć poziomy opłat interchange, przewiduje się dalsze wprowadzanie na poziomie krajowym środków regulacyjnych, których celem jest reagowanie na poziomy tych opłat lub rozbieżności w ich zakresie. Takie krajowe środki doprowadziłyby prawdopodobnie do powstania znacznych przeszkód dla zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego w obszarze płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych oraz transakcji realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych w oparciu o płatności kartą, a w związku z tym ograniczyłyby swobodę świadczenia usług.
- (8) Karty płatnicze są najczęściej stosowanym elektronicznym instrumentem płatniczym w przypadku zakupów detalicznych. Wciąż jednak daleko jeszcze do integracji unijnego rynku kart płatniczych, ponieważ wiele rozwiązań płatniczych nie może rozwijać się w wymiarze transgranicznym, a nowym podmiotom ogólnounijnym uniemożliwia się wejście na rynek. Istnieje potrzeba usunięcia przeszkód na drodze do efektywnego funkcjonowania rynku kart, w tym w zakresie płatności realizowanych w oparciu o kartę oraz płatności za pośrednictwem internetu i urządzeń przenośnych realizowanych w oparciu o kartę.
- (9) Aby umożliwić efektywne funkcjonowanie rynku wewnętrznego, należy promować i ułatwiać stosowanie płatności elektronicznych z korzyścią dla akceptantów i konsumentów. Karty i inne płatności elektroniczne mogą być stosowane w bardziej wszechstronny sposób, w tym do realizowania płatności online w celu skorzystania z rynku wewnętrznego i handlu elektronicznego, przy czym płatności elektroniczne również zapewniają akceptantom potencjalnie bezpieczne płatności. Transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę zamiast dokonywania płatności gotówką mogłyby zatem być korzystne dla akceptantów i konsumentów, pod warunkiem że opłaty za użytkowanie systemów kart płatniczych ustalane są na uzasadnionym ekonomicznie poziomie, jednocześnie przyczyniając się do uczciwej konkurencji, innowacji i wchodzenia na rynek nowych podmiotów.
- (10) Opłaty interchange są zwykle stosowane między należącymi do określonego systemu kart płatniczych dostawcami usług płatniczych świadczącymi usługę acquiringu a dostawcami usług płatniczych wydającymi karty. Opłaty interchange stanowią jedną z głównych części opłat nakładanych na akceptantów przez dostawców usług płatniczych świadczących usługę acquiringu za każdą transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę. Akceptanci z kolei wliczają te koszty stosowania kart – podobnie jak wszystkie inne ponoszone przez siebie koszty – w ogólne ceny towarów i usług. Konkurencja między systemami kart płatniczych mająca przekonać dostawców usług płatniczych do wydawania kart tych systemów prowadzi raczej do wyższych, a nie niższych opłat interchange na rynku, w przeciwieństwie do zwyczajowego wpływu konkurencji w gospodarce rynkowej polegającego na obniżeniu cen. Poza spójnym stosowaniem reguł konkurencji do opłat interchange, regulacja tych opłat poprawiłaby funkcjonowanie rynku wewnętrznego i przyczyniłaby się do obniżenia kosztów transakcji dla konsumentów.
- (11) Wiele różnych obowiązujących opłat interchange, a także ich poziomy uniemożliwiają pojawianie się nowych podmiotów ogólnounijnych działających na podstawie modeli biznesowych zakładających niższe opłaty interchange lub ich brak, ze szkodą dla potencjalnych korzyści skali i korzyści zakresu oraz wynikającego z nich wzrostu wydajności. Ma to negatywny wpływ na akceptantów i konsumentów oraz uniemożliwia wprowadzanie innowacji. Ponieważ podmioty ogólnounijne musiałyby oferować bankom wydającym karty co najmniej najwyższy poziom opłaty interchange występującej na rynku, na który pragną one wejść, sytuacja ta prowadzi również do utrzymującego się rozdrobnienia rynku. Istniejące krajowe systemy, w ramach których opłaty interchange są niższe lub w ogóle nie są pobierane, mogą także zostać zmuszone do wycofania się z rynku z powodu presji ze strony banków, które dążą do uzyskiwania wyższych dochodów z opłat interchange. W rezultacie konsumentom i akceptantom oferowany jest niewielki wybór, wyższe ceny i niższa jakość usług płatniczych, natomiast możliwość korzystania przez nich z ogólnounijnych rozwiązań płatniczych jest ograniczona. Ponadto akceptanci nie mogą zniwelować różnic w wysokości opłat poprzez wykorzystanie usług akceptacji kart oferowanych przez banki w innych państwach członkowskich. Szczegółowe zasady stosowane przez systemy kart płatniczych wymagają stosowania opłat interchange obowiązujących dla „punktu sprzedaży”

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

(państwa akceptanta) w odniesieniu do każdej transakcji płatniczej na podstawie ich polityk dotyczących przyznawania licencji terytorialnych. Wymóg ten uniemożliwia agentom rozliczeniowym skuteczne oferowanie swoich usług w wymiarze transgranicznym. Może również uniemożliwić akceptantom ograniczanie ich kosztów płatności z korzyścią dla konsumentów.

- (12) Stosowanie obowiązujących przepisów przez Komisję i krajowe organy ds. konkurencji nie przyniosło poprawy sytuacji.
- (13) W związku z tym w celu uniknięcia rozdrobnienia rynku wewnętrznego i znacznych zakłóceń konkurencji w wyniku obowiązywania rozbieżnych przepisów ustawodawczych i decyzji administracyjnych, istnieje potrzeba, by zgodnie z art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej podjąć działania zmierzające do rozwiązania problemu wysokich i zróżnicowanych opłat interchange, w celu umożliwienia dostawcom usług płatniczych świadczenia usług w wymiarze transgranicznym, zaś konsumentom i akceptantom – korzystania z usług transgranicznych.
- (14) Stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania unijnych i krajowych reguł konkurencji. Niniejsze rozporządzenie nie powinno uniemożliwiać państwom członkowskim utrzymania lub wprowadzenia niższych pułapów lub środków o równoważnym celu lub skutku poprzez ustawodawstwo krajowe.
- (15) Aby ułatwić sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych oraz transakcji realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych w oparciu o płatności kartą, z korzyścią dla konsumentów i akceptantów, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do transgranicznego i krajowego wydawania kart i świadczenia usługi acquiringu w odniesieniu do transakcji realizowanych w oparciu o kartę płatniczą. Zapewnienie niezbędnej jasności prawa i uniknięcie zakłóceń konkurencji między systemami kart płatniczych powinno stać się możliwe, jeżeli akceptanci będą mogli wybrać agenta rozliczeniowego spoza swojego własnego państwa członkowskiego (transgraniczne świadczenie usługi acquiringu), czemu sprzyjać będzie ustanowienie jednakowego maksymalnego poziomu zarówno krajowych, jak i transgranicznych opłat interchange w odniesieniu do transakcji objętych usługą acquiringu oraz wprowadzenie zakazu stosowania licencji terytorialnych.
- (16) W konsekwencji zobowiązań jednostronnych i zobowiązań przyjętych w ramach postępowań z zakresu konkurencji, wiele transgranicznych transakcji płatniczych kartą jest już przeprowadzanych w Unii z uwzględnieniem maksymalnych opłat interchange. Aby zapewnić uczciwą konkurencję na rynku usług acquiringu, należy rozpocząć stosowanie przepisów dotyczących transakcji transgranicznych i krajowych w tym samym czasie i w rozsądnym terminie od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem trudności i złożoności migracji systemów kart płatniczych niezbędnej w związku z niniejszym rozporządzeniem.
- (17) Na rynku dostępne są dwa główne rodzaje kart kredytowych. W przypadku kart obciążeniowych rachunek posiadacza karty jest – w ustalonym wcześniej konkretnym terminie, zwykle raz w miesiącu – obciążany całkowitą kwotą transakcji, bez odsetek. W przypadku innych kart kredytowych posiadacz karty może wykorzystać instrument kredytowy i zwrócić część należnych kwot w terminie późniejszym niż zostało to określone, wraz z odsetkami lub innymi kosztami.
- (18) Wszystkie transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę debetową i kartę kredytową powinny być objęte maksymalną stawką opłaty interchange.
- (19) Z oceny skutków wynika, że zakaz pobierania opłat interchange z tytułu transakcji kartą debetową byłby korzystny dla akceptacji kart i korzystania z nich oraz dla rozwoju jednolitego rynku, a ponadto przyniosłby większe korzyści akceptantom i konsumentom niż przyjęcie jakiegokolwiek wyższego pułapu. Co więcej, pozwoliłby uniknąć negatywnego wpływu wyższych pułapów w systemach krajowych o bardzo niskich lub zerowych opłatach interchange z tytułu transakcji kartą debetową, z uwagi na ekspansję transgraniczną lub podnoszenie poziomu opłat do wysokości pułapu przez nowe podmioty wchodzące na rynek. Zakaz pobierania opłat interchange z tytułu transakcji kartą debetową jest również odpowiedzią na ryzyko przenoszenia modelu opłat interchange na nowe, innowacyjne usługi płatnicze, takie jak systemy płatności za pośrednictwem urządzeń przenośnych i systemy płatności online.
- (20) Pułapy określone w niniejszym rozporządzeniu powinny być oparte na tzw. teście obojętności akceptanta rozwiniętym w literaturze ekonomicznej, który wskazuje poziom opłaty, jaką akceptant byłby skłonny płacić, gdyby porównał koszt używania przez klienta karty płatniczej z kosztami płatności (gotówkowych) bez użycia karty (z uwzględnieniem opłaty za obsługę płatonej bankom świadczącym usługę acquiringu, tj. opłaty akceptanta, oraz opłaty interchange). Stymuluje to zatem korzystanie ze sprawnie funkcjonujących instrumentów płatniczych poprzez promowanie kart, które przynoszą większe korzyści transakcyjne, a przy tym zapobiega nieproporcjonalnym opłatom akceptanta, które nakładałyby ukryte koszty na innych konsumentów. Nadmierne opłaty akceptanta mogą w przeciwnym razie powstawać w wyniku zbiorowych umów dotyczących opłat interchange, gdyż akceptanci niechętnie odrzucają kosztowne instrumenty płatnicze w obawie przed zmniejszeniem obrotów. Doświadczenie pokazuje, że poziomy te są proporcjonalne, gdyż nie zagrażają funkcjonowaniu międzynarodowych systemów kart płatniczych i dostawców usług płatniczych. Zapewniają one również korzyści dla akceptantów i konsumentów oraz pewność prawa.

- (21) Niemniej jednak, jak wskazano w ocenie skutków, w niektórych państwach członkowskich opłaty interchange rozwinęły się w sposób, który umożliwia konsumentom korzystanie ze sprawnie funkcjonujących rynków kart debetowych z punktu widzenia akceptacji kart i korzystania z nich przy opłatach interchange niższych niż poziom obojętności akceptanta. Państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość podjęcia decyzji o ustanowieniu niższych opłat interchange dla krajowych transakcji kartą debetową.
- (22) Ponadto, w celu zapewnienia, by opłaty z tytułu kart debetowych były ustalane na uzasadnionym ekonomicznie poziomie, z uwzględnieniem struktury krajowych rynków kart debetowych, należy zachować możliwość wyrażenia pułapów opłat interchange jako stawki ryczałtowej. Stawka ryczałtowa może również sprzyjać wykorzystywaniu płatności realizowanych w oparciu o kartę w przypadku kwot o niewielkiej wartości (mikropłatności). Powinna również istnieć możliwość stosowania takiej stawki ryczałtowej w połączeniu ze stawką procentową, pod warunkiem że suma takich opłat interchange nie przekracza określonego odsetka całkowitej rocznej wartości transakcji na szczeblu krajowym w ramach każdego systemu kart płatniczych. Powinno być poza tym możliwe określenie niższego pułapu opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji, a także nałożenie stałej maksymalnej kwoty opłaty jako limitu kwoty opłaty wynikającej z mającej zastosowanie stawki procentowej z tytułu pojedynczej transakcji.
- (23) Ponadto, mając na uwadze fakt, że niniejsze rozporządzenie ma zharmonizować opłaty interchange po raz pierwszy w sytuacji, gdy istniejące systemy kart debetowych i opłaty interchange są bardzo zróżnicowane, konieczne jest zapewnienie elastyczności dla krajowych rynków kart płatniczych. W związku z tym, w rozsądnym okresie przejściowym, w odniesieniu do krajowych transakcji kartą debetową państwa członkowskie powinny móc stosować – wobec wszystkich krajowych transakcji kartą debetową w ramach każdego systemu kart płatniczych – średnią ważoną opłatę interchange nieprzekraczającą 0,2 % średniej rocznej wartości transakcji. W odniesieniu do pułapu opłaty interchange obliczonego według średniej rocznej wartości transakcji w ramach jednego systemu kart płatniczych, wystarczy, by dany dostawca usług płatniczych był uczestnikiem jednego z systemów kart płatniczych (lub innego rodzaju porozumień między dostawcami usług płatniczych), w którym – w odniesieniu do wszystkich krajowych transakcji kartą debetową – stosowana jest średnia ważona opłata interchange nieprzekraczająca 0,2 %. Również w tym przypadku można stosować opłatę ryczałtową lub opłatę procentową, bądź też kombinację obu tych opłat, pod warunkiem przestrzegania maksymalnego pułapu średniej ważonej.
- (24) Aby określić stosowne pułapy opłaty interchange dla krajowych transakcji kartą debetową, należy zezwolić właściwym organom krajowym uprawnionym do zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia na gromadzenie informacji dotyczących wolumenu i wartości odniesienia do wszystkich transakcji kartą debetową w ramach danego systemu kart płatniczych lub do transakcji kartą debetową dotyczących co najmniej jednego dostawcy usług płatniczych. W związku z tym systemy kart płatniczych i dostawcy usług płatniczych powinni mieć obowiązek przekazywania stosownych danych właściwym organom krajowym, zgodnie z wymogami tych organów i zgodnie z terminami przez nie określonymi. Obowiązkiem sprawozdawczym należy przy tym objąć nie tylko systemy kart płatniczych, ale także dostawców usług płatniczych, takich jak wydawcy lub agenci rozliczeniowi, w celu zapewnienia, by wszelkie stosowne informacje były dostępne dla właściwych organów, które powinny w każdym przypadku mieć możliwość wymagania gromadzenia takich informacji za pomocą systemu kart płatniczych. Ponadto ważne jest, by państwa członkowskie zapewniały odpowiedni poziom ujawniania stosownych informacji dotyczących mających zastosowanie pułapów opłaty interchange. Zważywszy na to, że systemami kart płatniczych zasadniczo nie są dostawcy usług płatniczych podlegający nadzorowi ostrożnościowemu, właściwe organy mogą wymagać, by informacje przesyłane przez te podmioty zostały potwierdzone przez niezależnego audytora.
- (25) Niektóre instrumenty płatnicze na poziomie krajowym umożliwiają płatnikowi inicjowanie transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę, w przypadku których dany system płatniczy nie rozróżnia transakcji kartą debetową od transakcji kartą kredytową. Dany system kart płatniczych i agent rozliczeniowy nie wiedzą, jakie decyzje podjął posiadacz karty; w rezultacie system kart płatniczych nie ma możliwości zastosowania odmiennych pułapów nałożonych niniejszym rozporządzeniem dla transakcji kartą debetową i kartą kredytową, które można rozróżnić na podstawie terminu uzgodnionego w odniesieniu do obciążenia transakcji płatniczych. Mając na uwadze potrzebę zachowania funkcjonalności istniejących modeli biznesowych, unikając przy tym nieuzasadnionych lub nadmiernych kosztów przestrzegania przepisów prawnych, a jednocześnie zważywszy na znaczenie, jakie ma zapewnienie odpowiednich równych warunków działania dla poszczególnych kategorii kart płatniczych, należy stosować do krajowych transakcji płatniczych realizowanych przy użyciu „uniwersalnych kart” taką samą zasadę jak zasada przewidziana niniejszym rozporządzeniem dla transakcji kartą debetową. Należy jednakże pozostawić dłuższy czas na dostosowanie tych instrumentów płatniczych. W związku z tym, w drodze wyjątku, w okresie przejściowym trwającym 18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia maksymalnych odsetek krajowych transakcji płatniczych kartą uniwersalną uznawanych za równoważne transakcjom kartą kredytową. Na przykład, pułap dotyczący kart kredytowych można by zastosować do określonej części całkowitej wartości transakcji w odniesieniu do akceptantów lub agentów rozliczeniowych. Matematyczny wynik przepisów byłby wówczas równoważny zastosowaniu jednolitego pułapu opłaty interchange w stosunku do krajowych transakcji płatniczych realizowanych przy pomocy kart uniwersalnych.

- (26) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować wszystkie transakcje, w przypadku których dostawca usług płatniczych płatnika i dostawca usług płatniczych odbiorcy znajdują się w Unii.
- (27) Zgodnie z zasadą neutralności technologicznej, określoną w europejskiej agendzie cyfrowej, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę niezależnie od środowiska, w którym transakcja jest przeprowadzana, w tym poprzez detaliczne instrumenty i usługi płatnicze, zarówno w trybie off-line, jak i online, a także za pośrednictwem urządzeń przenośnych.
- (28) Transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę są zasadniczo przeprowadzane na podstawie dwóch głównych modeli biznesowych, tzw. trójstronnych systemów kart płatniczych (posiadacz karty – system agenta rozliczeniowego i wydawcy karty – akceptant) i czterostronnych systemów kart płatniczych (posiadacz karty – bank wydający kartę – bank świadczący usługę acquiringu – akceptant). Wiele czterostronnych systemów kart płatniczych stosuje wyraźnie określone opłaty interchange, głównie wielostronne. Aby potwierdzić istnienie ukrytych opłat interchange i przyczynić się do stworzenia równych warunków działania, trójstronne systemy kart płatniczych, w których dostawcy usług płatniczych pełnią rolę wydawców lub agentów rozliczeniowych, powinny być uznawane za czterostronne systemy kart płatniczych i powinny kierować się tymi samymi zasadami, podczas gdy środki dotyczące przejrzystości i inne środki dotyczące zasad realizowania transakcji powinny mieć zastosowanie do wszystkich dostawców. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę specyfikę istniejącą również w przypadku tego rodzaju systemów trójstronnych, należy przewidzieć okres przejściowy, w którym państwa członkowskie mogą niestosować zasad dotyczących pułapu opłaty interchange, w przypadku gdy takie systemy mają bardzo niewielki udział w rynku w danym państwie członkowskim.
- (29) Usługa wydawania oparta jest na stosunku umownym między wydawcą instrumentu płatniczego a płatnikiem, niezależnie od tego, czy wydawca posiada środki pieniężne w imieniu płatnika. Wydawca udostępnia karty płatnicze płatnikowi, autoryzuje transakcje w terminalach lub równoważnych urządzeniach i może gwarantować płatność na rzecz agenta rozliczeniowego z tytułu transakcji, które są zgodne z zasadami odnośnego systemu. W związku z tym sama dystrybucja kart płatniczych lub usługi techniczne, takie jak samo przetwarzanie i przechowywanie danych, nie stanowi wydawania.
- (30) Usługa acquiringu stanowi łańcuch operacji, poczynawszy od zainicjowania transakcji płatniczej realizowanej w oparciu o kartę po transfer środków pieniężnych na rachunek płatniczy odbiorcy. W zależności od państwa członkowskiego i obowiązującego modelu biznesowego organizacja usługi acquiringu wygląda odmiennie. W związku z tym dostawca usług płatniczych uiszczający opłatę interchange nie zawsze zawiera bezpośrednią umowę z odbiorcą. Pośrednicy świadczący część usług acquiringu, lecz bez bezpośredniego stosunku umownego z odbiorcami, powinni jednak być objęci definicją agenta rozliczeniowego na mocy niniejszego rozporządzenia. Usługa acquiringu jest świadczona niezależnie od tego, czy agent rozliczeniowy posiada środki pieniężne w imieniu odbiorcy. Usługi techniczne, takie jak samo przetwarzanie i przechowywanie danych lub eksploatacja terminali, nie stanowią acquiringu.
- (31) Należy zapewnić, by przepisy dotyczące uiszczanych lub otrzymywanych przez dostawców usług płatniczych opłat interchange nie były obchodzone w wyniku wprowadzania alternatywnych przepływów opłat na rzecz wydawców. Aby tego uniknąć, za opłatę interchange należy uznać „kompensatę netto” opłat uiszczonych lub otrzymanych przez wydawców, łącznie z ewentualnymi opłatami za autoryzację, od lub na rzecz systemu kart płatniczych, agenta rozliczeniowego lub dowolnego innego pośrednika. W celu sprawdzenia, czy dochodzi do obchodzenia przepisów, przy obliczaniu opłaty interchange należy uwzględnić całkowitą kwotę płatności lub zachęt otrzymanych przez wydawcę od systemu kart płatniczych w odniesieniu do regulowanych transakcji, pomniejszoną o opłaty uiszczane na rzecz systemu kart płatniczych przez wydawcę. Uwzględniane płatności, zachęty i opłaty mogą mieć charakter bezpośredni (tj. mogą być uwarunkowane wolumenem transakcji lub charakterem transakcji) lub pośredni (łącznie z zachętami handlowymi, premiami i rabatami za osiągnięcie określonych wolumenów transakcji). Sprawdzając, czy dochodzi do obchodzenia przepisów niniejszego rozporządzenia, należy w szczególności uwzględnić zyski wydawców wynikające ze specjalnych programów prowadzonych wspólnie przez wydawców i systemy kart płatniczych, a także przychody z opłat z tytułu obsługi transakcji i wydawania licencji oraz innych opłat przynoszących przychody systemom kart płatniczych. Stosownie do sytuacji i jeżeli znajdzie to potwierdzenie w dalszych obiektywnych elementach, wydawanie kart płatniczych w państwach trzecich mogłoby również być uwzględniane przy ocenianiu potencjalnego obchodzenia przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (32) Konsumentom zwykle nie zdają sobie sprawy z opłat uiszczanych przez akceptantów z tytułu instrumentów płatniczych, z których korzystają. Równocześnie szereg praktyk motywujących stosowanych przez wydawców (takich jak bony podróżne, premie, rabaty, obciążanie zwrotne, bezpłatne ubezpieczenia itp.) może kierować konsumentów w stronę stosowania instrumentów płatniczych, generując tym samym wyższe opłaty na rzecz wydawców. Aby temu zapobiec, środki ograniczające wysokość opłat interchange powinny mieć zastosowanie wyłącznie do kart płatniczych, które stały się produktami masowymi, a akceptantom zwykle trudno jest ich nie przyjmować ze względu na to, że są one wydawane i stosowane powszechnie (tj. karty debetowe i kredytowe dla konsumentów). W celu poprawy skutecznego funkcjonowania rynku w nieregulowanych obszarach sektora oraz w celu ograniczenia przenoszenia działalności z regulowanych do nieregulowanych obszarów sektora konieczne jest przyjęcie szeregu środków, takich jak rozdzielenie systemu i infrastruktury, stosowanie przez odbiorcę środków kierunkujących wybór płatnika i selektywna akceptacja instrumentów płatniczych przez odbiorcę.

- (33) Rozdzielenie systemu i infrastruktury powinno umożliwić wszystkim podmiotom obsługującym transakcje konkurowanie o klientów systemów. Ponieważ koszty obsługi stanowią istotną część łącznych kosztów akceptacji kart, ważne jest, aby ta część łańcucha wartości została otwarta na efektywną konkurencję. Na podstawie rozdzielenia systemu i infrastruktury systemy kart płatniczych i podmioty obsługujące powinny być niezależne pod względem rachunkowości, organizacji i procedury podejmowania decyzji. Nie powinny one postępować w dyskryminujący sposób, przykładowo poprzez zapewnianie sobie nawzajem preferencyjnego traktowania lub uprzywilejowanych informacji, które nie są dostępne dla ich konkurentów w danym segmencie rynku, nakładanie nadmiernych wymogów informacyjnych na swoich konkurentów w danym segmencie rynku, subsydiowanie krzyżowe swoich odnośnych działań lub posiadanie wspólnych rozwiązań w zakresie zarządzania. Takie dyskryminacyjne praktyki przyczyniają się do rozdrobnienia rynku, mają negatywny wpływ na wchodzenie na rynek nowych uczestników rynku i uniemożliwiają powstawanie podmiotów ogólnounijnych, a tym samym utrudniają zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego w obszarze płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych oraz transakcji realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych w oparciu o płatności kartą, ze szkodą dla akceptantów, przedsiębiorstw i konsumentów.
- (34) Zasady stosowane przez systemy kart płatniczych i praktyki stosowane przez dostawców usług płatniczych mają zazwyczaj na celu utrzymywanie akceptantów i konsumentów w niewiedzy co do różnic w opłatach oraz zmniejszenie przejrzystości rynku, na przykład poprzez „łączenie” opłat lub zakazywanie akceptantom wybierania tańszej marki kart z kart wspólnych marek (*co-badged cards*) lub kierunkowania wyboru konsumentów, tak aby korzystali z takich tańszych kart. Nawet jeśli akceptanci mają świadomość poszczególnych kosztów, zasady stosowane przez systemy kart płatniczych często uniemożliwiają im podejmowanie działań mających na celu zmniejszenie opłat.
- (35) Instrumenty płatnicze wiążą się z różnymi kosztami dla odbiorcy, przy czym niektóre z tych instrumentów są droższe od innych. Z wyjątkiem sytuacji, w których poszczególny instrument płatniczy jest z mocy prawa obowiązkowy w odniesieniu do niektórych kategorii płatności lub nie można odmówić jego akceptacji ze względu na jego status prawnego środka płatniczego, odbiorca, zgodnie z dyrektywą 2007/64/WE, powinien mieć możliwość kierunkowania płatników, tak aby korzystali z konkretnego instrumentu płatniczego. Systemy kart płatniczych i dostawcy usług płatniczych nakładają na odbiorców szereg ograniczeń w tym względzie, przykładowo: ograniczenia dotyczące odmowy akceptacji przez odbiorcę konkretnych instrumentów płatniczych w przypadku niskich kwot, ograniczenia co do zapewniania płatnikowi informacji dotyczących opłat poniesionych przez odbiorcę w odniesieniu do konkretnych instrumentów płatniczych lub ograniczenia nałożone na odbiorcę w zakresie liczby terminali płatniczych w jego sklepie akceptujących konkretne instrumenty płatnicze. Ograniczenia te powinny zostać zniesione.
- (36) W przypadku gdy odbiorca kierunkuje płatnika, tak aby korzystał z konkretnego instrumentu płatniczego, nie powinien on żądać od płatnika żadnych opłat za korzystanie z instrumentów płatniczych, w przypadku których opłaty interchange są regulowane w ramach niniejszego rozporządzenia, ponieważ w takich sytuacjach korzyści z pobierania dodatkowych opłat są ograniczone, a jednocześnie komplikują sytuację na rynku.
- (37) Z zasady honorowania wszystkich kart wynika nałożone na odbiorców przez wydawców i systemy kart płatniczych podwójne zobowiązanie do akceptowania wszystkich kart tej samej marki, niezależnie od różnych kosztów wynikających ze stosowania tych kart („honorowanie wszystkich produktów”), oraz do akceptowania wszystkich kart niezależnie od banku wydającego karty, który wydał daną kartę („honorowanie wszystkich wydawców”). W interesie konsumenta leży, by w przypadku tej samej kategorii kart odbiorcy nie mogli postępować w dyskryminujący sposób w stosunku do różnych wydawców lub posiadaczy kart oraz by systemy kart płatniczych i dostawcy usług płatniczych mogli nakładać na nich taki obowiązek. Dlatego też aspekt zasady honorowania wszystkich kart przewidujący „honorowanie wszystkich wydawców” jest uzasadniony w ramach systemu kart płatniczych, ponieważ uniemożliwia on odbiorcom postępowanie w dyskryminujący sposób w stosunku do poszczególnych banków, które wydały kartę. Aspekt tej zasady przewidujący „honorowanie wszystkich produktów” stanowi zasadniczo praktykę związaną, która uzależnia akceptację kart, na które nakładane są niskie opłaty, od akceptacji kart, na które nakładane są wysokie opłaty. Zniesienie aspektu zasady honorowania wszystkich kart przewidującego „honorowanie wszystkich produktów” pozwoliłoby akceptantom ograniczyć wybór kart płatniczych, które akceptują, jedynie do kart płatniczych, które mają niskie lub niższe koszty, co przyniosłoby również korzyści konsumentom dzięki obniżeniu kosztów ponoszonych przez akceptanta. Akceptanci, którzy akceptują karty debetowe, nie byłiby wówczas zmuszani do akceptowania kart kredytowych, natomiast akceptanci, którzy akceptują karty kredytowe, nie byłiby zmuszani do akceptowania kart biznesowych. W celu ochrony konsumenta i jego zdolności do korzystania z kart płatniczych tak często, jak to możliwe, akceptanci powinni jednak być zobowiązani do akceptowania kart, które podlegają tej samej regulowanej opłacie interchange, jedynie wówczas, gdy karty te zostały wydane w ramach tej samej marki i tej samej kategorii (karta przedpłacona, karta debetowa lub karta kredytowa). Takie ograniczenie mogłoby również prowadzić do powstania bardziej konkurencyjnego środowiska dla kart podlegających opłatom interchange, które nie są regulowane na mocy niniejszego rozporządzenia, ponieważ akceptanci zyskaliby lepszą pozycję negocjacyjną w odniesieniu do warunków, na jakich akceptują takie karty. Ograniczenia te powinny być limitowane i uznane za akceptowalne wyłącznie w celu poprawy ochrony klientów, zapewniając klientom odpowiedni poziom pewności co do faktu, że ich karty płatnicze zostaną przyjęte przez akceptantów.

- (38) Dostawcy usług płatniczych powinni zapewnić wyraźne rozgraniczenie między kartami konsumenckimi a kartami biznesowymi zarówno z punktu widzenia technicznego, jak i biznesowego. Istotne jest w związku z tym zdefiniowanie karty biznesowej jako instrumentu płatniczego używanego wyłącznie na potrzeby wydatków służbowych, którymi obciążany jest bezpośrednio rachunek przedsiębiorstwa, jednostki sektora publicznego lub przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną.
- (39) Odbiorcy i płatnicy powinni mieć możliwość zidentyfikowania poszczególnych kategorii kart. W związku z tym różne marki i kategorie powinny być możliwe do zidentyfikowania w sposób elektroniczny, a – w przypadku nowowydanych instrumentów płatniczych opartych na karcie – wzrokowo na urządzeniu. Ponadto płatnik powinien zostać poinformowany o akceptacji swojego instrumentu płatniczego (instrumentów płatniczych) w danym punkcie sprzedaży. Konieczne jest, by odbiorca przekazywał płatnikowi informacje o wszelkich ograniczeniach w zakresie stosowania danej marki w tym samym czasie i na tych samych warunkach co informacje o marce, która jest akceptowana.
- (40) Zapewnienie efektywnej konkurencji między markami wymaga, by decyzja o wyborze aplikacji płatniczej była podejmowana przez użytkowników, a nie narzucana przez rynek wyższego szczebla, obejmujący systemy kart płatniczych, dostawców usług płatniczych czy podmioty obsługujące. Ustalenie takie nie powinno uniemożliwiać płatnikom i odbiorcom ustawiania domyślnego wyboru aplikacji, o ile jest to technicznie wykonalne, pod warunkiem że wybór ten można zmienić przy każdej transakcji.
- (41) Aby zapewnić możliwość dochodzenia praw w przypadku nieprawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia lub w przypadku powstania sporów między użytkownikami usług płatniczych a dostawcami usług płatniczych, państwa członkowskie powinny ustanowić odpowiednie i skuteczne pozasądowe procedury wnoszenia skarg i dochodzenia praw lub podjąć równoważne środki. Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia, a także zapewnić, aby sankcje te były skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz aby były stosowane.
- (42) Komisja powinna przedstawić sprawozdanie zawierające analizę rozmaitych skutków niniejszego rozporządzenia dla funkcjonowania rynku. Komisja musi mieć możliwość gromadzenia informacji wymaganych do sporządzenia tego sprawozdania, a właściwe organy muszą ściśle współpracować z Komisją w zakresie gromadzenia danych.
- (43) Ze względu na to, że cele niniejszego rozporządzenia polegające na ustanowieniu jednolitych wymogów w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę oraz płatności realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych w oparciu o kartę nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, ale ze względu na rozmiary możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (44) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza w zakresie prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, wolności prowadzenia działalności gospodarczej i ochrony konsumentów, i musi być stosowane zgodnie z tymi prawami i zasadami,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie określa jednolite wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę na terytorium Unii, w przypadku gdy zarówno dostawca usług płatniczych płatnika, jak i dostawca usług płatniczych odbiorcy znajdują się w Unii.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do usług opartych na szczególnych instrumentach płatniczych, których można używać wyłącznie w ograniczony sposób i które spełniają jeden z poniższych warunków:
  - a) instrumenty pozwalające posiadaczowi nabywać towary lub usługi wyłącznie w pomieszczeniach wydawcy lub w ramach ograniczonej sieci dostawców usług na podstawie bezpośredniej umowy handlowej z profesjonalnym wydawcą;
  - b) instrumenty, których można używać wyłącznie w celu nabycia bardzo ograniczonego asortymentu towarów lub usług;
  - c) instrumenty ważne tylko w jednym państwie członkowskim dostarczane na wniosek przedsiębiorstwa lub jednostki sektora publicznego i regulowane – w szczególnych celach społecznych lub podatkowych – przez krajowy lub regionalny organ publiczny na potrzeby nabycia konkretnych towarów lub usług od dostawców, którzy zawarli umowę handlową z wydawcą.

3. Rozdział II nie ma zastosowania do:
  - a) transakcji realizowanych przy użyciu kart biznesowych;
  - b) wypłat gotówki w bankomatach lub wypłat dokonywanych w kasie u dostawcy usług płatniczych; oraz
  - c) transakcji realizowanych przy użyciu kart płatniczych wydanych przez trójstronne systemy kart płatniczych.
4. Art. 7 nie ma zastosowania do trójstronnych systemów kart płatniczych.
5. W przypadku gdy trójstronny system kart płatniczych udzieli licencji innym dostawcom usług płatniczych na wydawanie instrumentów płatniczych opartych na karcie lub świadczenie usługi acquiringu w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę, lub na obie te usługi, lub wyda instrumenty płatnicze oparte na karcie wraz z partnerem w ramach co-brandingu lub za pośrednictwem agenta, system ten uznaje się za czterostronny system kart płatniczych. Do dnia 9 grudnia 2018 r., w odniesieniu do krajowych transakcji płatniczych, taki trójstronny system kart płatniczych może być jednak zwolniony z obowiązków przewidzianych w rozdziale II, pod warunkiem że transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę, dokonywane w państwie członkowskim w ramach takiego trójstronnego systemu kart płatniczych, nie przekraczają w ujęciu rocznym 3 % wartości wszystkich transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę przeprowadzanych w tym państwie członkowskim.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „agent rozliczeniowy” oznacza dostawcę usług płatniczych zawierającego z odbiorcą umowę o akceptowanie i obsługę transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę, których wynikiem jest transfer środków pieniężnych na rzecz odbiorcy;
- 2) „wydawca” oznacza dostawcę usług płatniczych zawierającego umowę o dostarczenie płatnikowi instrumentu płatniczego w celu inicjowania i przetwarzania transakcji płatniczych płatnika realizowanych w oparciu o kartę;
- 3) „konsument” oznacza osobę fizyczną, która w ramach umów o usługę płatniczą objętych niniejszym rozporządzeniem działa w celach innych niż własna działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa;
- 4) „transakcja kartą debetową” oznacza niebędącą transakcją kartą kredytową transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę, w tym z transakcjami kartami przedpłaconymi;
- 5) „transakcja kartą kredytową” oznacza transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę, w wyniku której płatnik zostaje w całości lub w części obciążony kwotą transakcji w ustalonym wcześniej konkretnym terminie w miesiącu kalendarzowym, zgodnie z wcześniej ustalonym limitem kredytowym, z odsetkami lub bez;
- 6) „karta biznesowa” oznacza dowolny instrument płatniczy oparty na karcie wydawany na rzecz przedsiębiorstw lub jednostek sektora publicznego lub osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, którego wykorzystanie jest ograniczone do wydatków służbowych, w przypadku gdy płatności dokonywane takimi kartami obciążają bezpośrednio rachunek danego przedsiębiorstwa lub jednostki sektora publicznego lub danej osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą;
- 7) „transakcja płatnicza realizowana w oparciu o kartę” oznacza usługę opartą na infrastrukturze systemu kart płatniczych i jego zasadach biznesowych w celu realizacji transakcji płatniczej za pomocą dowolnej karty bądź urządzenia lub oprogramowania telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, jeżeli prowadzi to do dokonania transakcji kartą debetową lub kredytową. Transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę nie obejmują transakcji realizowanych w oparciu o inne rodzaje usług płatniczych;
- 8) „transgraniczna transakcja płatnicza” oznacza transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę, w przypadku gdy wydawca i agent rozliczeniowy znajdują się w różnych państwach członkowskich lub gdy dany instrument płatniczy oparty na karcie jest wydany przez wydawcę znajdującego się w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym znajduje się punkt sprzedaży;
- 9) „krajowa transakcja płatnicza” oznacza transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę, niebędącą transgraniczną transakcją płatniczą;
- 10) „opłata interchange” oznacza opłatę uiszczaną z tytułu transakcji bezpośrednio lub pośrednio (np. za pośrednictwem osoby trzeciej) pomiędzy wydawcą a agentem rozliczeniowym zaangażowanymi w transakcję płatniczą realizowaną w oparciu o kartę. Kompensatę netto lub inne uzgodnione wynagrodzenie uznaje się za część opłaty interchange;
- 11) „kompensata netto” oznacza całkowitą kwotę netto płatności, rabatów lub zachęt otrzymanych przez wydawcę od systemu kart płatniczych, agenta rozliczeniowego lub innego pośrednika w związku z transakcjami płatniczymi lub powiązanymi czynnościami opartymi na karcie;

- 12) „opłata akceptanta” oznacza opłatę uiszczaną przez odbiorcę na rzecz agenta rozliczeniowego w związku z transakcjami płatniczymi realizowanymi w oparciu o kartę;
- 13) „odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków pieniężnych, które są przedmiotem transakcji płatniczej;
- 14) „płatnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest posiadaczem rachunku płatniczego i zezwala na wykonanie zlecenia płatniczego z tego rachunku płatniczego, lub w przypadku gdy nie występuje rachunek płatniczy – osobę fizyczną lub prawną, która składa zlecenie płatnicze;
- 15) „karta płatnicza” oznacza instrument płatniczy, który umożliwia płatnikowi zainicjowanie transakcji kartą debetową lub kredytową;
- 16) „system kart płatniczych” oznacza jednolity zbiór zasad, praktyk, standardów lub wytycznych wykonawczych dotyczących przeprowadzania transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę, który to zbiór jest odrębny od wszelkiej infrastruktury lub wszelkich systemów płatności, które umożliwiają jego funkcjonowanie, i który obejmuje określony organ, organizację lub podmiot odpowiedzialne za podejmowanie decyzji i funkcjonowanie tego systemu;
- 17) „czterostronny system kart płatniczych” oznacza system kart płatniczych, w ramach którego transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę są dokonywane z rachunku płatniczego płatnika na rachunek płatniczy odbiorcy za pośrednictwem systemu, wydawcy (po stronie płatnika) oraz agenta rozliczeniowego (po stronie odbiorcy);
- 18) „trójstronny system kart płatniczych” oznacza system kart płatniczych, w ramach którego system sam świadczy usługi acquiringu i usługi wydawania kart, a transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę są dokonywane z rachunku płatniczego płatnika na rachunek płatniczy odbiorcy w ramach danego systemu. W przypadku gdy trójstronny system kart płatniczych udzieli licencji innym dostawcom usług płatniczych na wydawanie instrumentów płatniczych opartych na karcie lub świadczenie usługi acquiringu w odniesieniu do takich transakcji płatniczych, lub na obie te usługi, lub wyda instrumenty płatnicze oparte na karcie wraz z partnerem w ramach co-brandingu lub za pośrednictwem agenta, system ten uznaje się za czterostronny system kart płatniczych;
- 19) „instrument płatniczy” oznacza każde zindywidualizowane urządzenie lub urządzenia lub każdy zbiór procedur uzgodniony przez użytkownika usług płatniczych i dostawcę usług płatniczych, wykorzystywane w celu zainicjowania zlecenia płatniczego;
- 20) „instrument płatniczy oparty na karcie” oznacza dowolny instrument płatniczy, w tym kartę, telefon komórkowy, komputer lub dowolne inne urządzenie techniczne zawierające odpowiednią aplikację płatniczą, który umożliwia płatnikowi zainicjowanie transakcji płatniczej realizowanej w oparciu o kartę, która nie jest poleceniem przelewu ani poleceniem zapłaty, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 rozporządzenia (UE) nr 260/2012;
- 21) „aplikacja płatnicza” oznacza oprogramowanie komputerowe lub równoważne, które jest instalowane na urządzeniu, umożliwiające inicjowanie transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę oraz pozwalające płatnikowi na składanie zleceń płatniczych;
- 22) „rachunek płatniczy” oznacza rachunek prowadzony w imieniu co najmniej jednego użytkownika usług płatniczych, który to rachunek jest wykorzystywany do przeprowadzania transakcji płatniczych, w tym za pomocą rachunku dla pieniądza elektronicznego zdefiniowanego w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE⁽¹⁾;
- 23) „zlecenie płatnicze” oznacza dyspozycję wykonania transakcji płatniczej przekazaną przez płatnika swojemu dostawcy usług płatniczych;
- 24) „dostawca usług płatniczych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która otrzymała zezwolenie na świadczenie usług płatniczych wymienionych w załączniku do dyrektywy 2007/64/WE lub została uznana za emitenta pieniądza elektronicznego zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2009/110/WE. Dostawca usług płatniczych może być wydawcą lub agentem rozliczeniowym, lub zarówno jednym, jak i drugim;
- 25) „użytkownik usług płatniczych” oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usługi płatniczej w charakterze płatnika albo odbiorcy, lub obu;
- 26) „transakcja płatnicza” oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub w jego imieniu bądź też przez odbiorcę, polegające na transferze środków pieniężnych, niezależnie od wszelkich leżących u jego podstaw zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;
- 27) „obsługa transakcji” oznacza świadczenie usług w zakresie obsługi transakcji płatniczej w postaci czynności wymaganych do obsługi dyspozycji płatniczej między agentem rozliczeniowym a wydawcą;
- 28) „podmiot obsługujący transakcje” oznacza dowolną osobę fizyczną lub prawną świadczącą usługi w zakresie obsługi transakcji płatniczej;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

- 29) „punkt sprzedaży” oznacza adres, pod którym znajduje się fizyczny lokal akceptanta, w którym inicjowana jest transakcja płatnicza. Niemniej jednak
- a) w przypadku umowy zawieranej na odległość, zdefiniowanej w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE, punktem sprzedaży jest adres stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, pod którym dany akceptant prowadzi działalność gospodarczą, niezależnie od lokalizacji strony internetowej lub serwera, i przy użyciu którego to adresu transakcja płatnicza jest inicjowana;
  - b) jeżeli akceptant nie ma stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, punktem sprzedaży jest adres miejsca, w którym akceptant prowadzi działalność gospodarczą na podstawie ważnego zezwolenia, i przy użyciu którego to adresu dana transakcja płatnicza jest inicjowana;
  - c) jeżeli akceptant nie ma stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, ani nie posiada ważnego zezwolenia na działalność gospodarczą, punktem sprzedaży jest adres do korespondencji na potrzeby płatności podatków tego akceptanta związanych z jego działalnością w zakresie sprzedaży, i przy użyciu którego to adresu dana transakcja płatnicza jest inicjowana;
- 30) „marka płatnicza” oznacza dowolną materialną lub cyfrową nazwę, termin, znak lub symbol, bądź kombinację tych elementów, które są w stanie wskazać system kart płatniczych, w ramach którego przeprowadzane są transakcje płatnicze realizowane w oparciu o kartę;
- 31) „co-badging” oznacza umieszczanie co najmniej dwóch marek płatniczych lub aplikacji płatniczych tej samej marki na tym samym instrumencie płatniczym opartym na karcie;
- 32) „co-branding” oznacza umieszczanie co najmniej jednej marki płatniczej i co najmniej jednej marki niepłatniczej na tym samym instrumencie płatniczym opartym na karcie;
- 33) „karta debetowa” oznacza instrument płatniczy, który umożliwia płatnikowi zainicjowanie transakcji kartą debetową, z wyłączeniem transakcji realizowanych przy użyciu kart przedpłaconych;
- 34) „karta kredytowa” oznacza instrument płatniczy, który umożliwia płatnikowi zainicjowanie transakcji kartą kredytową;
- 35) „karta przedpłacona” oznacza instrument płatniczy, na którym przechowywany jest pieniądz elektroniczny zdefiniowany w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE.

ROZDZIAŁ II

OPLĄTY INTERCHANGE

Artykuł 3

Oplaty interchange z tytułu transakcji kartą debetową dla konsumentów

1. Dostawcy usług płatniczych nie mogą oferować ani żądać opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji w wysokości przekraczającej 0,2 % wartości transakcji w odniesieniu do transakcji kartą debetową.
2. W przypadku krajowych transakcji kartą debetową państwa członkowskie mogą:
  - a) określić procentowy pułap opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji niższy niż wartość określona w ust. 1, a także mogą nałożyć stałą maksymalną kwotę opłaty jako limit kwoty opłaty wynikającej z mającej zastosowanie stawki procentowej, albo
  - b) zezwolić dostawcom usług płatniczych na stosowanie opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji w wysokości nieprzekraczającej 0,05 EUR, lub w państwach członkowskich, których walutą nie jest euro, odpowiadającej jej wartości w walucie krajowej na dzień 8 czerwca 2015 r., która jest aktualizowana co pięć lat lub w przypadku znaczącej zmiany kursu wymiany. Ta opłata interchange z tytułu pojedynczej transakcji może też być stosowana w połączeniu z maksymalnymi stawkami procentowymi nieprzekraczającymi 0,2 %, pod warunkiem że suma opłat interchange w danym systemie kart płatniczych nigdy nie przekracza 0,2 % całkowitej rocznej wartości transakcji w przypadku krajowych transakcji kartą debetową w ramach każdego systemu kart płatniczych.
3. Do dnia 9 grudnia 2020 r. w odniesieniu do krajowych transakcji kartą debetową państwa członkowskie mogą zezwolić dostawcom usług płatniczych na stosowanie średniej ważonej opłaty interchange nieprzekraczającej równowartości 0,2 % średniej rocznej wartości transakcji w przypadku wszystkich krajowych transakcji kartą debetową w ramach każdego systemu kart płatniczych. Państwa członkowskie mogą określić niższy pułap średniej ważonej opłaty interchange mający zastosowanie do wszystkich krajowych transakcji kartą debetową.
4. Roczne wartości transakcji, o których mowa w ust. 2 i 3, oblicza się w ujęciu rocznym, rozpoczynając od dnia 1 stycznia i kończąc dnia 31 grudnia, i stosuje się od dnia 1 kwietnia następnego roku. Okres odniesienia na potrzeby pierwszego obliczenia takiej wartości rozpoczyna się 15 miesięcy kalendarzowych przed datą rozpoczęcia stosowania ust. 2 i 3 a kończy się trzy miesiące kalendarzowe przed tą datą.

5. Właściwe organy, o których mowa w art. 13, nakładają na systemy kart płatniczych lub dostawców usług płatniczych wymóg przedstawienia – na pisemny wniosek tych organów – wszystkich informacji niezbędnych do sprawdzenia prawidłowości stosowania ust. 3 i 4 niniejszego artykułu. Informacje takie muszą zostać przesłane właściwemu organowi przed dniem 1 marca w roku następującym po okresie odniesienia, o którym mowa w ust. 4 zdanie pierwsze. Wszelkie inne informacje, które mają umożliwić właściwym organom sprawdzenie przestrzegania przepisów niniejszego rozdziału, przesyła się właściwym organom na ich pisemny wniosek w określonych przez te organy terminach. Właściwe organy mogą wymagać potwierdzenia takich informacji przez niezależnego audytora.

Artykuł 4

Oplaty interchange z tytułu transakcji kartą kredytową dla konsumentów

Dostawcy usług płatniczych nie mogą oferować ani żądać – w odniesieniu do transakcji kartą kredytową – opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji w wysokości przekraczającej 0,3 % wartości transakcji. W przypadku krajowych transakcji kartą kredytową państwa członkowskie mogą określić niższy pułap opłaty interchange z tytułu pojedynczej transakcji.

Artykuł 5

Zakaz obchodzenia przepisów

Do celów stosowania pułapów, o których mowa w art. 3 i 4, wszelkie uzgodnione wynagrodzenie, łącznie z kompensatą netto, o celu lub skutku równoważnym z opłatą interchange, otrzymywane przez wydawcę od systemu kart płatniczych, agenta rozliczeniowego lub dowolnego innego pośrednika w związku z transakcjami płatniczymi lub powiązanymi działaniami traktowane jest jak część opłaty interchange.

ROZDZIAŁ III

ZASADY REALIZOWANIA TRANSAKЦИИ

Artykuł 6

Udzielanie licencji

1. Zakazane są wszelkie ograniczenia terytorialne w obrębie Unii oraz postanowienia o równoważnym skutku zawarte w umowach licencyjnych lub w regułach systemów kart płatniczych w odniesieniu do wydawania kart płatniczych lub świadczenia usług acquiringu w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę.
2. Zakazane są wszelkie wymogi lub obowiązki uzyskania w poszczególnych państwach krajowych licencji lub zezwoleń na prowadzenie działalności transgranicznej oraz postanowienia o równoważnym skutku zawarte w umowach licencyjnych lub w regułach systemów kart płatniczych w odniesieniu do wydawania kart płatniczych lub świadczenia usług acquiringu w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę.

Artykuł 7

Rozdzielność systemów kart płatniczych i podmiotów obsługujących transakcje

1. Systemy kart płatniczych i podmioty obsługujące transakcje:
  - a) muszą być niezależne pod względem rachunkowości, organizacji i procedury podejmowania decyzji;
  - b) nie mogą przedstawiać cen odnoszących się do systemu kart płatniczych i czynności z zakresu obsługi transakcji w ramach jednego pakietu i nie mogą subsydiować w sposób krzyżowy takich czynności;
  - c) w żaden sposób nie mogą traktować odmiennie jednostek zależnych lub udziałowców z jednej strony i użytkowników systemów kart płatniczych i innych kontrahentów z drugiej strony, a w szczególności nie mogą uzależniać świadczenia dowolnej z oferowanych przez siebie usług od zaakceptowania przez ich kontrahenta jakiegokolwiek innej usługi, jaką oferują.
2. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba statutowa danego systemu, może nałożyć na systemy kart płatniczych wymóg przedstawienia niezależnego sprawozdania potwierdzającego, że zachowują one wymogi określone ust. 1.
3. Systemy kart płatniczych muszą umożliwiać, by informacje dotyczące autoryzacji i rozliczenia pojedynczych transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę były rozdzielone i obsługiwane przez różne podmioty obsługujące transakcje.
4. Zakazana jest wszelkiego rodzaju dyskryminacja terytorialna pod względem zasad dotyczących obsługi transakcji stosowanych przez systemy kart płatniczych.

5. Podmioty obsługujące transakcje w obrębie Unii zapewniają, aby ich systemy były zgodne pod względem technicznym z innymi systemami podmiotów obsługujących transakcje w obrębie Unii, poprzez stosowanie standardów opracowanych przez międzynarodowe lub europejskie organy normalizacyjne. Ponadto systemy kart płatniczych nie mogą przyjmować ani stosować zasad realizowania transakcji, które ograniczają interoperacyjność z innymi podmiotami obsługującymi transakcje w obrębie Unii.

6. Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) może, po skonsultowaniu się z zespołem doradczym, zgodnie z art. 41 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾, opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi, które muszą spełnić systemy kart płatniczych i podmioty obsługujące transakcje w celu zapewnienia stosowania ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu.

EUNB przedstawi Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 9 grudnia 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 8

Co-badging i wybór marki płatniczej lub aplikacji płatniczej

1. Zakazane są wszelkie zasady stosowane przez systemy kart płatniczych oraz zasady w umowach licencyjnych lub środki o równoważnym skutku, które utrudniają lub uniemożliwiają wydawcy co-badging na instrumencie płatniczym opartym na karcie co najmniej dwóch różnych marek płatniczych lub aplikacji płatniczych.

2. Zawierając umowę z dostawcą usług płatniczych, konsument może zażądać umieszczenia na instrumencie płatniczym opartym na karcie co najmniej dwóch różnych marek płatniczych, pod warunkiem że dany dostawca usług płatniczych oferuje taką usługę. Z należyтым wyprzedzeniem przed podpisaniem umowy dostawca usług płatniczych udziela konsumentowi jasnych i obiektywnych informacji o wszystkich dostępnych markach płatniczych oraz ich charakterystyce, w tym o ich funkcjach, kosztach i bezpieczeństwie.

3. Wszelkie różnice w traktowaniu wydawców lub agentów rozliczeniowych pod względem zasad stosowanych w systemach oraz zasad w umowach licencyjnych w odniesieniu do co-badgingu na instrumencie płatniczym opartym na karcie różnych marek płatniczych lub aplikacji płatniczych muszą być obiektywnie uzasadnione i nie mogą mieć charakteru dyskryminującego.

4. Systemy kart płatniczych nie mogą nakładać wymogów dotyczących sprawozdawczości, obowiązków uiszczania opłat ani podobnych obowiązków o tym samym celu lub skutku na dostawców usług płatniczych wydających karty i dostawców usług płatniczych świadczących usługę acquiringu w odniesieniu do transakcji realizowanych przy użyciu wszelkich urządzeń opatrzonech oznaczeniem ich marki płatniczej w przypadku transakcji, do których ich system nie ma zastosowania.

5. Wszelkie zasady dotyczące przekierowywania lub równoważne środki mające na celu skierowanie transakcji przez konkretny kanał lub proces oraz inne standardy i wymogi techniczne oraz standardy i wymogi w zakresie bezpieczeństwa w odniesieniu do obsługi co najmniej dwóch różnych marek płatniczych i aplikacji płatniczych na instrumencie płatniczym opartym na karcie nie mogą mieć charakteru dyskryminującego i nie mogą być stosowane w dyskryminujący sposób.

6. Systemy kart płatniczych, wydawcy, agenci rozliczeniowi, podmioty obsługujące transakcje i inni dostawcy usług technicznych nie umieszczają na instrumencie płatniczym ani sprzęcie stosowanym w punkcie sprzedaży automatycznych mechanizmów, oprogramowania ani urządzeń ograniczających możliwość wyboru marki płatniczej lub aplikacji płatniczej lub obu przez płatnika lub odbiorcę marki podczas używania instrumentu płatniczego wspólnych marek.

Odbiorcy zachowują możliwość zainstalowania automatycznych mechanizmów w sprzęcie używanym w punkcie sprzedaży, które to mechanizmy w pierwszej kolejności dokonują wyboru konkretnej marki płatniczej lub aplikacji płatniczej, lecz odbiorcy nie mogą uniemożliwiać płatnikowi zmiany takiego automatycznego priorytetowego wyboru wprowadzonego przez odbiorcę w jego sprzęcie w odniesieniu do kategorii kart lub powiązanych instrumentów płatniczych akceptowanych przez odbiorcę.

Artykuł 9

Rozdzielenie opłat (unblending)

1. Każdy agent rozliczeniowy oferuje swoim odbiorcom i pobiera od nich opłaty akceptanta indywidualnie określone w odniesieniu do poszczególnych kategorii i poszczególnych marek kart płatniczych o różnych poziomach opłaty interchange, chyba że odbiorcy zwrócą się na piśmie do agenta rozliczeniowego o pobieranie łączonych opłat akceptanta.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

2. Agenci rozliczeniowi uwzględniają w swoich umowach z odbiorcami indywidualnie określone informacje na temat kwoty opłat akceptanta, opłat interchange i opłat w ramach systemu mających zastosowanie w odniesieniu do każdej kategorii i marki kart płatniczych, chyba że odbiorca zażąda następnie na piśmie czego innego.

Artykuł 10

Zasada honorowania wszystkich kart

1. Systemy kart płatniczych i dostawcy usług płatniczych nie mogą stosować postanowień zobowiązujących odbiorców akceptujących instrument płatniczy oparty na karcie wydany przez jednego wydawcę do akceptowania również innego instrumentu płatniczego opartego na karcie wydanego w ramach tego samego systemu kart płatniczych.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do opartych na karcie instrumentów płatniczych dla konsumentów, które należą do tej samej marki i tej samej kategorii karty przedpłaconej, karty debetowej lub karty kredytowej, podlegających opłatom interchange na podstawie rozdziału II niniejszego rozporządzenia.

3. Ust. 1 pozostaje bez uszczerbku dla możliwości postanowienia przez systemy kart płatniczych i dostawców usług płatniczych, że karty nie mogą zostać odrzucone ze względu na tożsamość wydawcy lub posiadacza karty.

4. Odbiorcy, którzy nie akceptują wszystkich kart lub innych instrumentów płatniczych danego systemu kart płatniczych, informują o tym konsumentów w wyraźny i niebudzący wątpliwości sposób w tym samym czasie, kiedy informują konsumentów o akceptowaniu innych kart i instrumentów płatniczych danego systemu kart płatniczych. Informacje na ten temat są w widoczny sposób eksponowane przy wejściu do sklepu i przy kasie.

W przypadku sprzedaży na odległość informacje te umieszczane są na stronie internetowej odbiorcy lub na innych mających zastosowanie nośnikach elektronicznych lub przenośnych. Informacje te są przekazywane płatnikowi w odpowiednim czasie przed zawarciem przez niego umowy sprzedaży z odbiorcą.

5. Wydawcy zapewniają, by ich instrumenty płatnicze były możliwe do zidentyfikowania w formie elektronicznej, a – w przypadku nowowydanych instrumentów płatniczych opartych na karcie – również wzrokowo, umożliwiając odbiorcom i płatnikom jednoznaczne zidentyfikowanie, jakie marki i kategorie kart przedpłaconych, kart debetowych, kart kredytowych lub kart biznesowych zostały wybrane przez płatnika.

Artykuł 11

Zasady kierowania wyboru

1. Zakazane są wszelkie postanowienia umów licencyjnych, zasad stosowanych przez systemy kart płatniczych oraz umów zawieranych między agentami rozliczeniowymi a odbiorcami uniemożliwiające odbiorcom kierowanie wyboru konsumentów, tak aby korzystali z dowolnego instrumentu płatniczego preferowanego przez odbiorcę. Zakaz ten obejmuje również wszelkie postanowienia zakazujące odbiorcom traktowania instrumentów płatniczych opartych na karcie danego systemu kart płatniczych bardziej lub mniej korzystnie niż pozostałych.

2. Zakazane są wszelkie postanowienia umów licencyjnych, zasad stosowanych przez systemy kart płatniczych oraz umów zawieranych między agentami rozliczeniowymi a odbiorcami uniemożliwiające odbiorcom informowanie płatników o opłatach interchange i opłatach akceptanta.

3. Ust. 1 i 2 niniejszego artykułu stosuje się bez uszczerbku dla przepisów dotyczących opłat, zniżek lub innych mechanizmów zachęcania przewidzianych w dyrektywie 2007/64/WE i w dyrektywie 2011/83/UE.

Artykuł 12

Informacje dla odbiorcy dotyczące poszczególnych transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę

1. Po wykonaniu danej transakcji płatniczej realizowanej w oparciu o kartę dostawca usług płatniczych odbiorcy dostarcza mu następujące informacje:

- a) kod transakcji umożliwiający odbiorcy zidentyfikowanie danej transakcji płatniczej realizowanej w oparciu o kartę;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której uznawany jest rachunek płatniczy odbiorcy;
- c) kwotę wszelkich opłat należnych z tytułu transakcji płatniczej realizowanej w oparciu o kartę, ze wskazaniem odrębnie opłaty akceptanta i kwoty opłaty interchange.

W przypadku udzielenia przez odbiorcę wcześniejszej i wyraźnej zgody informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, mogą być podawane zbiorczo według marki, aplikacji, kategorii instrumentu płatniczego oraz stawek opłat interchange mających zastosowanie do danej transakcji.

2. Umowy między agentami rozliczeniowymi a odbiorcami mogą zawierać postanowienie, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy, są dostarczane lub udostępniane okresowo, co najmniej raz w miesiącu, i w uzgodniony sposób umożliwiający odbiorcom przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezminionej postaci.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 13

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy, które są uprawnione do zapewnienia egzekwowania przepisów niniejszego rozporządzenia oraz które posiadają uprawnienia w zakresie prowadzenia dochodzeń i egzekwowania prawa.
2. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć istniejące już organy do działania w charakterze właściwych organów.
3. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć jeden właściwy organ lub większą ich liczbę.
4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych właściwych organach do dnia 9 czerwca 2016 r. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych organów.
5. Wyznaczone właściwe organy, o których mowa w ust. 1, muszą dysponować odpowiednimi zasobami do wykonywania swoich obowiązków.
6. Państwa członkowskie nakładają na właściwe organy wymóg skutecznego monitorowania przestrzegania niniejszego rozporządzenia, łącznie z przeciwdziałaniem próbom obchodzenia niniejszego rozporządzenia przez dostawców usług płatniczych, oraz wymóg podejmowania wszelkich działań koniecznych do zapewnienia takiego przestrzegania.

Artykuł 14

Sankcje

1. Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie do naruszeń niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie konieczne środki, by zapewnić ich stosowanie.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach do dnia 9 czerwca 2016 r. oraz powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 15

Rozstrzygnięcie sporów, pozasądowe procedury wnoszenia skarg i dochodzenia praw

1. Państwa członkowskie zapewniają i promują odpowiednie i skuteczne pozasądowe procedury wnoszenia skarg i dochodzenia praw lub podejmują równoważne środki mające na celu rozstrzygnięcie sporów wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia między odbiorcami a ich dostawcami usług płatniczych. Państwa członkowskie wyznaczają w tym celu istniejące organy lub, w stosownych przypadkach, ustanawiają nowe organy. Organy te muszą być niezależne od stron sporu.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych organach do dnia 9 czerwca 2017 r. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych organów.

Artykuł 16

Karty uniwersalne

1. Do celów niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do krajowych transakcji płatniczych, w przypadku których dany system płatniczy nie rozróżnia transakcji kartą debetową od transakcji kartą kredytową, zastosowanie mają przepisy dotyczące kart debetowych lub transakcji kartą debetową.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1, do dnia 9 grudnia 2016 r., państwa członkowskie mogą określić odsetek nie większy niż 30 % krajowych transakcji płatniczych określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, które uznaje się za równoważne transakcjom kartą kredytową i do których zastosowanie ma pułap opłaty interchange określony w art. 4.

Artykuł 17

Klauzula przeglądowa

Do dnia 9 czerwca 2019 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia. W sprawozdaniu Komisji znajdzie się w szczególności analiza adekwatności poziomów opłat interchange oraz analiza mechanizmów kierunkowania wyboru, takich jak opłaty, z uwzględnieniem wykorzystania i kosztów różnych sposobów płatności, a także skali pojawienia się na rynku nowych uczestników, nowych technologii oraz innowacyjnych modeli biznesowych na rynku. W ocenie w szczególności uwzględnia się:

- a) kształtowanie się opłat ponoszonych przez płatników;
- b) poziom konkurencji między dostawcami kart płatniczych a systemami kart płatniczych;
- c) wpływ na koszty ponoszone przez płatnika i odbiorcę;
- d) zakres przenoszenia przez akceptantów na konsumentów korzyści płynących z niższych poziomów opłaty interchange;
- e) wymogi techniczne i ich skutki dla wszystkich zaangażowanych stron;
- f) wpływ co-brandingu na łatwość w obsłudze, w szczególności dla osób starszych i innych mniej uprzywilejowanych użytkowników;
- g) wpływ na rynek wyłączenia kart biznesowych z zakresu stosowania rozdziału II, z porównaniem sytuacji w tych państwach członkowskich, w których zakazane jest pobieranie dodatkowych opłat, z sytuacją w państwach, w których jest to dozwolone;
- h) wpływ na rynek przepisów szczególnych dotyczących opłat interchange z tytułu krajowych transakcji kartą debetową;
- i) rozwój transgranicznego świadczenia usługi acquiringu i jego wpływ na jednolity rynek, z porównaniem sytuacji w przypadku kart o ustalonym górnym pułapie opłat i kart bez takiego pułapu, aby rozważyć możliwość sprecyzowania, która opłata interchange ma zastosowanie do transgranicznego świadczenia usługi acquiringu;
- j) stosowanie w praktyce zasad dotyczących rozdzielności systemów kart płatniczych i obsługi transakcji oraz potrzebę przeanalizowania rozdzielenia na mocy prawa;
- k) ewentualną potrzebę, w zależności od wpływu art. 3 ust. 1 na faktyczną wartość opłat interchange w przypadku transakcji kartą debetową o średniej i wysokiej wartości, aby zmienić ten ustęp poprzez wprowadzenie przepisu stanowiącego, że pułap należy ograniczyć do 0,07 EUR lub 0,2 % wartości transakcji, w zależności od tego, która z tych wartości będzie niższa.

W stosownych przypadkach sprawozdaniu Komisji będzie towarzyszyć wniosek ustawodawczy, który może obejmować propozycję zmiany maksymalnego pułapu opłat interchange.

Artykuł 18

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie jest stosowane od dnia 8 czerwca 2015 r. z wyjątkiem art. 3, 4, 6 i 12, które są stosowane od dnia 9 grudnia 2015 r. oraz art. 7, 8, 9 i 10, które są stosowane od dnia 9 czerwca 2016 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/752**z dnia 29 kwietnia 2015 r.****w sprawie procedur dotyczących stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony****(tekst jednolity)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 140/2008 ⁽³⁾ zostało znacząco zmienione ⁽⁴⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednolicić.
- (2) Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony ⁽⁵⁾ („USiS”) został podpisany dnia 15 października 2007 r. i wszedł w życie 1 maja 2010 r.
- (3) Konieczne jest określenie procedur dotyczących stosowania niektórych postanowień USiS.
- (4) USiS stanowi, że produkty rybołówstwa pochodzące z Czarnogóry mogą być przywożone do Unii przy zastosowaniu obniżonych stawek celnych w granicach określonych kontyngentów taryfowych. Konieczne jest zatem ustanowienie przepisów regulujących zarządzanie tymi kontyngentami.
- (5) W razie konieczności wprowadzenia środków ochrony handlu powinno się je przyjąć zgodnie z przepisami ogólnymi określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 ⁽⁶⁾, rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/479 ⁽⁷⁾, rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽⁸⁾ lub, w odpowiednich przypadkach, w rozporządzeniu Rady (WE) nr 597/2009 ⁽⁹⁾.
- (6) W przypadku gdy państwo członkowskie przekazuje Komisji informacje o ewentualnych nadużyciach finansowych lub braku współpracy administracyjnej, zastosowanie mają odpowiednie przepisy Unii, w szczególności rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 grudnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 140/2008 z dnia 19 listopada 2007 r. w sprawie procedur dotyczących stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony, oraz procedur dotyczących stosowania Umowy przejściowej między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony (Dz.U. L 43 z 19.2.2008, s. 1).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik I.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 108 z 29.4.2010, s. 3.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz.U. L 83 z 27.3.2015, s. 16).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/479 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wspólnych reguł wywozu (Dz.U. L 83 z 27.3.2015, s. 34).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1).

- (7) We wdrażaniu odpowiednich przepisów niniejszego rozporządzenia Komisję powinien wspierać Komitet Kodeksu Celnego ustanowiony na mocy art. 285 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ⁽¹⁾.
- (8) Wykonywanie dwustronnych klauzul ochronnych USiS wymaga jednolitych warunków przyjmowania środków ochronnych i innych środków. Środki te powinny być przyjmowane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.
- (9) Komisja powinna przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, jeżeli w odpowiednio uzasadnionych przypadkach odnoszących się do pojawienia się wyjątkowych i poważnych okoliczności w rozumieniu art. 41 ust. 5 lit. b) i art. 42 ust. 4 USiS, jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą.

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie określa niektóre procedury dotyczące przyjmowania szczegółowych zasad wdrażania pewnych postanowień Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony („USiS”).

Artykuł 2

Koncesje na ryby i produkty rybołówstwa

Komisja przyjmuje szczegółowe zasady wykonania art. 29 USiS dotyczące kontyngentów taryfowych na przywóz ryb i produktów rybołówstwa zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Obniżki stawek celnych

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 preferencyjne stawki celne zaokrągla się w dół do pierwszego miejsca po przecinku.
2. W przypadku gdy wynikiem obliczeń preferencyjnej stawki celnej na podstawie ust. 1 jest jedna z poniższych wartości, preferencyjną stawkę uznaje się za pełne zwolnienie z cła:
  - a) 1 % lub mniej w przypadku ceł *ad valorem*; lub
  - b) 1 EUR lub mniej w przypadku stawki kwotowej cła specyficznego.

Artykuł 4

Dostosowania techniczne

Zmiany i dostosowania techniczne przepisów przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia, konieczne w związku ze zmianą kodów Nomenklatury scalonej i podpodziałów TARIC lub wynikające z zawarcia między Unią a Czarnogorą nowych albo zmienionych umów, protokołów, wymiany listów lub innych aktów, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 3.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Artykuł 5

Ogólna klauzula ochronna

W przypadku gdy Unia musi zastosować środek, o którym mowa w art. 41 USiS, środek ten przyjmowany jest zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, chyba że art. 41 USiS stanowi inaczej.

Artykuł 6

Klauzula o niedoborach

W przypadku gdy Unia musi zastosować środek, o którym mowa w art. 42 USiS, środek ten przyjmowany jest zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

Wyjątkowe i poważne okoliczności

W przypadku wystąpienia wyjątkowych i poważnych okoliczności w rozumieniu art. 41 ust. 5 lit. b) i art. 42 ust. 4 USiS, Komisja może bezzwłocznie zastosować środki, o których mowa w art. 41 i 42 USiS.

W przypadku gdy Komisja otrzyma wniosek od państwa członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w terminie pięciu dni roboczych od daty otrzymania tego wniosku.

Komisja przyjmuje środki, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. W sprawach pilnych zastosowanie ma art. 9 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Klauzula ochronna dotycząca produktów rolnych i produktów rybołówstwa

1. Niezależnie od procedur, o których mowa w art. 5 i 6 niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy Unia musi zastosować w odniesieniu do produktów rolnych i produktów rybołówstwa środek ochronny, o którym mowa w art. 41 USiS, Komisja podejmuje decyzję w sprawie koniecznych środków na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, zastosowawszy – w odpowiednich przypadkach – procedurę przekazania sprawy przewidzianą w art. 41 USiS.

W przypadku gdy Komisja otrzyma wniosek od państwa członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w terminie:

- a) trzech dni roboczych od dnia otrzymania wniosku, w przypadku gdy nie ma zastosowania procedura przekazania określona w art. 41 USiS; lub
- b) trzech dni roboczych po upływie trzydziestodniowego okresu, o którym mowa w art. 41 ust. 5 lit. a) USiS, jeśli zastosowanie ma procedura przekazania określona w art. 41 USiS.

Komisja powiadamia Radę o środkach, w których sprawie podjęła decyzję.

2. Komisja przyjmuje takie środki zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 3. W sprawach pilnych zastosowanie ma art. 9 ust. 4.

Artykuł 9

Procedura komitetowa

1. Do celów art. 4 niniejszego rozporządzenia Komisję wspomaga Komitet Kodeksu Celnego ustanowiony na mocy art. 285 rozporządzenia (UE) nr 952/2013. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. Do celów art. 5–8 niniejszego rozporządzenia Komisję wspomaga Komitet ds. Środków Ochronnych ustanowiony na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/478. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

Artykuł 10

Dumping i subsydia

W przypadku praktyk uzasadniających zastosowanie przez Unię środków, o których mowa w art. 40 ust. 2 USiS, decyzję w sprawie wprowadzenia środków antydumpingowych lub wyrównawczych przyjmuje się zgodnie z przepisami, odpowiednio, rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 lub rozporządzenia (WE) nr 597/2009.

Artykuł 11

Konkurencja

1. W przypadku praktyk, które mogą uzasadniać zastosowanie przez Unię środków określonych w art. 73 USiS, Komisja po zbadaniu sprawy podejmuje z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego decyzję, czy taka praktyka jest zgodna z postanowieniami USiS.

Środki określone w art. 73 ust. 10 USiS są przyjmowane w przypadkach pomocy zgodnie z procedurami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 597/2009, a w pozostałych przypadkach – zgodnie z procedurą określoną w art. 207 Traktatu.

2. W przypadku praktyk, które mogą uzasadniać zastosowanie przez Czarnogórę wobec Unii środków określonych w art. 73 USiS, Komisja po zbadaniu sprawy podejmuje decyzję, czy taka praktyka jest zgodna z zasadami określonymi w USiS. W razie konieczności Komisja podejmuje stosowne decyzje na podstawie kryteriów wynikających z zastosowania art. 101, 102 i 107 Traktatu.

Artykuł 12

Nadużycia finansowe lub brak współpracy administracyjnej

W przypadku stwierdzenia przez Komisję na podstawie informacji dostarczonych przez państwo członkowskie lub z własnej inicjatywy, że warunki określone w art. 46 USiS zostały spełnione, Komisja podejmuje niezwłocznie następujące działania:

- a) informuje Radę; oraz
- b) zawiadamia Komitet Stabilizacji i Stowarzyszenia o swoich wnioskach, przekazując równocześnie obiektywne informacje, a także rozpoczyna konsultacje w ramach Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia.

Wszystkich publikacji na podstawie art. 46 ust. 5 USiS Komisja dokonuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Komisja może zdecydować zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, o tymczasowym zawieszeniu stosownego preferencyjnego traktowania danych produktów zgodnie z art. 46 ust. 4 USiS.

Artykuł 13

Powiadamianie

Komisja, działając w imieniu Unii, odpowiada za powiadamianie Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia oraz Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia zgodnie z wymogami określonymi w USiS.

*Artykuł 14***Uchylenie**

Rozporządzenie (WE) nr 140/2008 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

*Artykuł 15***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Uchylone rozporządzenie i jego zmiana

Rozporządzenie Rady (WE) nr 140/2008
(Dz.U. L 43 z 19.2.2008, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)
nr 37/2014
(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)

Tylko załącznik pkt 15

—

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 140/2008	Niniejsze rozporządzenie
art. 1–8	art. 1–8
art. 8a	art. 9
art. 9	art. 10
art. 10	art. 11
art. 11	art. 12
art. 13	art. 13
—	art. 14
art. 14	art. 15
—	załącznik I
—	załącznik II

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/753**z dnia 29 kwietnia 2015 r.****w sprawie przywozu do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji****(tekst jednolity)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 779/98 ⁽³⁾ zostało znacząco zmienione ⁽⁴⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednoczyć.
- (2) Decyzja nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja ⁽⁵⁾ ustala system preferencji mający zastosowanie w przypadku przywozu do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji.
- (3) W przypadku produktów, co do których przepisy Unii wymagają przestrzegania pewnej ceny przywozowej, zastosowanie preferencyjnego systemu taryfowego zależy od przestrzegania tej ceny.
- (4) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁶⁾,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – przyjmuje zasady niezbędne do stosowania systemu przywozu w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, pochodzących z Turcji i przywożonych do Unii na podstawie warunków określonych w decyzji nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 3 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

1. W przypadku produktów, co do których przepisy Unii wymagają przestrzegania pewnej ceny przywozowej, zastosowanie preferencyjnego systemu taryfowego zależy od przestrzegania tej ceny.
2. W przypadku produktów rybołówstwa, co do których ustalono cenę referencyjną, zastosowanie taryfy preferencyjnej zależy od przestrzegania tej ceny.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 grudnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 779/98 z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie przywozu do Wspólnoty produktów rolnych pochodzących z Turcji, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 4115/86 i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 3010/95 (Dz.U. L 113 z 15.4.1998, s. 1).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik I.

⁽⁵⁾ Decyzja nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja z dnia 25 lutego 1998 r. w sprawie systemu handlu produktami rolnymi (Dz.U. L 86 z 20.3.1998, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Artykuł 3

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. 229 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, gdy przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to co najmniej jedna czwarta członków komitetu.

Artykuł 4

Rozporządzenie (WE) nr 779/98 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych i uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

ZAŁĄCZNIK I

Uchylone rozporządzenie i jego zmiana

Rozporządzenie Rady (WE) nr 779/98
(Dz.U. L 113 z 15.4.1998, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)
nr 255/2014 Tylko art. 2
(Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 57)

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 779/98	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 akapit pierwszy	art. 2 ust. 1
art. 2 akapit drugi	art. 2 ust. 2
art. 2a	art. 3
art. 3	—
art. 4	—
—	art. 4
art. 5	art. 5
—	Załącznik I
—	Załącznik II

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/754**z dnia 29 kwietnia 2015 r.****otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi unijnymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszkankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości****(tekst jednolity)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 774/94 ⁽³⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽⁴⁾. W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy to rozporządzenie ujednoczyć.
- (2) Unia wynegocjowała ulgi celne na mocy art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) oraz na mocy wielostronnych negocjacji handlowych w ramach grupy urugwajskiej. Negocjacje te doprowadziły do zawarcia umów, które zostały zatwierdzone decyzją Rady 94/87/WE ⁽⁵⁾ i decyzją Rady 94/800/WE ⁽⁶⁾.
- (3) Umowy te przewidują otwarcie po spełnieniu pewnych warunków rocznych kontyngentów taryfowych na wołowinę wysokiej jakości objętą kodem CN 0201 30 00, 0202 30 90, 0206 10 95 oraz 0206 29 91, wieprzowinę objętą kodem CN 0203 19 13 oraz 0203 29 15, mięso drobiowe objęte kodem CN 0207 14 10, 0207 14 50, 0207 14 70, 0207 27 10, 0207 27 20, oraz 0207 27 80, pszenicę i mieszkankę żyta z pszenicą objęte kodem CN 1001 11 00, 1001 19 00 i 1001 99 00, oraz na otręby, śrutę i inne pozostałości objęte kodem CN 2302 30 10, 2302 30 90, 2302 40 10 i 2302 40 90.
- (4) Umowy te obejmują nieokreślony okres. W celu racjonalizacji i efektywności kontyngenty należy otworzyć w wymiarze wieloletnim.
- (5) Właściwy może okazać się system gwarantujący właściwy rodzaj i pochodzenie produktu. W tym celu towary przywiezione w ramach uzgodnionych ulg celnych powinny podlegać, gdzie stosowne, wymogowi okazywania świadectw o autentyczności produktu.
- (6) Może okazać się właściwe rozłożenie przywozu tych towarów w ciągu roku, w zależności od potrzeb unijnego rynku. W tym celu właściwy może okazać się system wykorzystania kontyngentów oparty na okazywaniu pozwolenia na przywóz.
- (7) W celu uzupełnienia lub zmiany niektórych innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do przyjmowania zmian do niniejszego rozporządzenia, w przypadku dostosowania wielkości kontyngentów i innych warunków związanych z nimi ustaleń, w szczególności w wyniku decyzji Rady o zawarciu umowy

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 grudnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 z dnia 29 marca 1994 r. otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszkankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości (Dz.U. L 91 z 8.4.1994, s. 1).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik I.

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 94/87/WE z dnia 20 grudnia 1993 r. dotycząca zawarcia umów w formie uzgodnionych protokołów w sprawie niektórych nasion oleistych, zawartych, odpowiednio, między Wspólnotą Europejską z jednej strony a Argentyną, Brazylią, Kanadą, Polską, Szwecją i Urugwajem z drugiej strony, na podstawie art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) (Dz.U. L 47 z 18.2.1994, s. 1).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotycząca zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1).

z jednym lub z większą liczbą państw trzecich. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (8) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do przyjmowania przepisów niezbędnych do zarządzania ustaleniami związanymi z kontyngentami, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejszym otwiera się unijny roczny kontyngent taryfowy o łącznej wielkości 20 000 ton, wyrażony w wadze produktu, na wysokiej jakości wołowinę, świeżą, chłodzoną lub mrożoną, objętą kodami CN 0201 i 0202 oraz na produkty objęte kodami CN 0206 10 95 i 0206 29 91.

Stawka wspólnej taryfy celnej stosowana do tego kontyngentu wynosi 20 %.

Artykuł 2

Niniejszym otwiera się roczny unijny kontyngent taryfowy o łącznej wielkości 7 000 ton na wieprzowinę, świeżą, chłodzoną lub mrożoną, objętą kodami CN 0203 19 13 i 0203 29 15.

Stawka wspólnej taryfy celnej stosowana do tego kontyngentu wynosi 0 %.

Artykuł 3

Niniejszym otwiera się roczny unijny kontyngent taryfowy o łącznej wielkości 15 500 ton na mięso drobiowe objęte kodami CN 0207 14 10, 0207 14 50 i 0207 14 70.

Stawka wspólnej taryfy celnej stosowana do tego kontyngentu wynosi 0 %.

Artykuł 4

Niniejszym otwiera się roczny unijny kontyngent taryfowy o łącznej wielkości 2 500 ton na mięso indycze objęte kodami CN 0207 27 10, 0207 27 20 i 0207 27 80.

Stawka wspólnej taryfy celnej stosowana do tego kontyngentu wynosi 0 %.

Artykuł 5

Niniejszym otwiera się roczny unijny kontyngent taryfowy o łącznej wielkości 300 000 ton na jakościową pszenicę objętą kodami CN 1001 11 00, 1001 19 00 i 1001 99 00.

Stawka wspólnej taryfy celnej stosowana do tego kontyngentu wynosi 0 %.

Artykuł 6

Niniejszym otwiera się roczny unijny kontyngent taryfowy o łącznej wielkości 475 000 ton na otręby, śrutę i inne pozostałości z pszenicy i zbóż innych niż kukurydza i ryż, objętych kodami CN 2302 30 10, 2302 30 90, 2302 40 10 i 2302 40 90.

Stawka wspólnej taryfy celnej stosowana do tego kontyngentu wynosi 30,60 EUR za tonę w przypadku produktów objętych kodami CN 2302 30 10 i 2302 40 10, i 62,25 EUR za tonę w przypadku produktów objętych kodami CN 2302 30 90 i 2302 40 90.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Artykuł 7

W celu wykonania zobowiązań międzynarodowych i w przypadku gdy wielkości kontyngentów i inne warunki związanych z nimi ustaleń, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, są dostosowywane przez Parlament Europejski i Radę lub przez Radę, w szczególności w drodze decyzji Rady o zawarciu umowy z jednym lub większą liczbą państw trzecich, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 9 dotyczących zmian niniejszego rozporządzenia wynikających z dostosowania.

Artykuł 8

Komisja, w drodze aktów wykonawczych, przyjmuje przepisy niezbędne do zarządzania ustaleniami związanymi z kontyngentami, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, oraz, w stosownych przypadkach, ustanawia przepisy:

- a) gwarantujące właściwy rodzaj, miejsce wytworzenia i pochodzenie danego produktu;
- b) dotyczące uznawania dokumentu umożliwiającego weryfikację gwarancji, o których mowa w lit. a); oraz
- c) dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz i okresu ich ważności.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 10 ust. 2.

Artykuł 9

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 7, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 9 kwietnia 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Staje się ona skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski lub Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 10

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. 229 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta zostaje zakończona bez rezultatu, w momencie gdy w terminie wyznaczonym na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniosek taki złoży przynajmniej jedna czwarta członków komitetu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych i uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

Artykuł 11

Rozporządzenie (WE) nr 774/94 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 12

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

Przewodniczący

_____

ZAŁĄCZNIK I

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

Rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94
(Dz.U. L 91 z 8.4.1994, s. 1)

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2198/95
(Dz.U. L 221 z 19.9.1995, s. 3)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 252/2014
(Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 35)

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 774/94	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1, ustęp pierwszy
art. 1 ust. 2	art. 1, ustęp drugi
art. 2 ust. 1	art. 2, ustęp pierwszy
art. 2 ust. 2	art. 2, ustęp drugi
art. 3 ust. 1	art. 3, ustęp pierwszy
art. 3 ust. 2	art. 3, ustęp drugi
art. 4 ust. 1	art. 4, ustęp pierwszy
art. 4 ust. 2	art. 4, ustęp drugi
art. 5 ust. 1	art. 5, ustęp pierwszy
art. 5 ust. 2	art. 5, ustęp drugi
art. 6 ust. 1	art. 6, ustęp pierwszy
art. 6 ust. 2	art. 6, ustęp drugi
art. 7	art. 8
art. 8	art. 7
art. 8a	art. 9
art. 8b	art. 10
art. 9	—
art. 10	art. 12
—	art. 11
—	załącznik I
—	załącznik II

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/755**z dnia 29 kwietnia 2015 r.****w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich****(wersja przekształcona)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 625/2009 ⁽³⁾ zostało znacząco zmienione ⁽⁴⁾. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, rozporządzenie to należy przekształcić.
- (2) Wspólna polityka handlowa powinna być oparta na jednolitych zasadach.
- (3) Jednolitość w zakresie reguł przywozu powinna być zapewniona poprzez ustanowienie przepisów podobnych do przepisów stosowanych w ramach wspólnych reguł dla pozostałych państw trzecich, w takim stopniu, w jakim jest to możliwe przy uwzględnieniu szczególnych cech systemu gospodarczego danych państw trzecich.
- (4) Wspólne reguły przywozu mają również zastosowanie do produktów węgla i stali, bez uszczerbku dla środków wykonawczych do porozumienia dotyczącego szczególnie takich produktów.
- (5) Liberalizacja przywozu, a mianowicie brak wszelkich ograniczeń ilościowych, powinna zatem stanowić punkt wyjścia dla reguł Unii.
- (6) W przypadku niektórych produktów Komisja powinna zbadać warunki przywozu, jego tendencje, różne aspekty sytuacji gospodarczej i handlowej oraz środki, jeżeli takie istnieją, które mają być podjęte.
- (7) W odniesieniu do tych produktów może stać się oczywista potrzeba nadzoru unijnego nad niektórymi rodzajami przywozu.
- (8) Do Komisji należy przyjęcie środków ochronnych wymaganych przez interes Unii, z odpowiednim uwzględnieniem istniejących zobowiązań międzynarodowych.
- (9) Środki nadzoru lub środki ochronne ograniczone do jednego lub więcej regionów Unii mogą okazać się bardziej odpowiednie niż środki mające zastosowanie do całej Unii. Tym niemniej takie środki powinny być dopuszczone tylko wyjątkowo oraz w przypadku, gdy nie istnieją środki alternatywne. Niezbędne jest także zapewnienie, aby środki te były tymczasowe oraz aby powodowały możliwie najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.
- (10) W przypadku zastosowania nadzoru unijnego dopuszczenie danych produktów do swobodnego obrotu powinno być uwarunkowane okazaniem dokumentu nadzoru spełniającego jednolite kryteria. Dokument taki, na zwykły wniosek importera, powinien być wydany przez organy państw członkowskich w określonym terminie, lecz bez uzyskania w ten sposób przez importera prawa do przywozu. Dlatego też dokument nadzoru powinien być ważny jedynie przez taki okres, w którym reguły przywozu pozostają bez zmian.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 grudnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 625/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych krajów trzecich (Dz.U. L 185 z 17.7.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik III.

- (11) W interesie skutecznego zarządzania oraz w celu wsparcia unijnych podmiotów gospodarczych, a także mając na uwadze cechy techniczne dokumentu nadzoru, należy dostosować możliwie najpełniej zarówno zawartość, jak i układ dokumentu nadzoru do wspólnych formularzy pozwoleń przywozowych przewidzianych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 738/94 ⁽¹⁾, w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 3168/94 ⁽²⁾ oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 3169/94 ⁽³⁾.
- (12) Interes Unii wymaga, aby państwa członkowskie i Komisja prowadziły możliwie pełną wymianę informacji wynikających z nadzoru unijnego.
- (13) Konieczne jest przyjęcie dokładnych kryteriów określających możliwe szkody oraz wprowadzenie postępowań wyjaśniających, umożliwiając Komisji równoczesne wprowadzanie właściwych środków w pilnych przypadkach.
- (14) W tym celu powinny być ustanowione szczegółowe przepisy w sprawie wszczynania postępowań wyjaśniających, wymaganych kontroli i inspekcji, wysłuchań danych osób, postępowania dotyczącego uzyskanych informacji oraz kryteriów dotyczących szacowania szkód.
- (15) Przepisy dotyczące postępowań wyjaśniających ustanowione niniejszym rozporządzeniem nie naruszają przepisów Unii lub krajowych dotyczących tajemnicy zawodowej.
- (16) Konieczne jest również określenie terminów wszczęcia postępowań wyjaśniających oraz terminów rozstrzygnięć, czy środki są właściwe, w celu zapewnienia szybkości dokonywania tych rozstrzygnięć, dla zwiększenia pewności prawa dla zainteresowanych podmiotów gospodarczych.
- (17) Mając na uwadze jednolitość zasad przywozu, formalności, których dokonują importerzy, powinny być proste i identyczne, niezależnie od miejsca odprawy celnej produktów. Pożądane jest zatem, aby wszelkie formalności były przeprowadzane z zastosowaniem formularzy odpowiadających wzorowi załączonemu do niniejszego rozporządzenia.
- (18) Dokumenty nadzoru wydane w związku z unijnymi środkami nadzoru powinny być ważne w całej Unii, niezależnie od państwa członkowskiego ich wystawienia.
- (19) Wyroby włókiennicze objęte rozporządzeniem Rady (WE) nr 517/94 ⁽⁴⁾ podlegają szczególnemu traktowaniu na poziomie unijnym i międzynarodowym. Wyroby te powinny więc zostać całkowicie wyłączone z zakresu niniejszego rozporządzenia.
- (20) Upoważnienie do zmiany wykazu państw trzecich zawartego w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 625/2009 zawarto w rozporządzeniu Rady (WE) nr 427/2003 ⁽⁵⁾. Ponieważ przepisy tytułu I rozporządzenia (WE) nr 427/2003 dotyczące mechanizmu przejściowych środków ochronnych w odniesieniu do określonych towarów wygasły w dniu 11 grudnia 2013 r., a przepisy tytułu II tego rozporządzenia stały się nieaktualne, mając na względzie spójność, jasność i racjonalność, należy włączyć art. 14a i 14b tego rozporządzenia do niniejszego rozporządzenia. Rozporządzenie (WE) nr 427/2003 należy zatem uchylić.
- (21) Komisja powinna być upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w celu zmiany załącznika I do niniejszego rozporządzenia, aby usuwać z wykazu państw trzecich znajdującego się w tym załączniku państwa, kiedy stają się one członkami Światowej Organizacji Handlu (WTO).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 738/94 z dnia 30 marca 1994 r. ustanawiające niektóre zasady w celu wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 520/94 ustanawiającego wspólnotową procedurę zarządzania kontyngentami ilościowymi (Dz.U. L 87 z 31.3.1994, s. 47).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3168/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. ustanawiające wspólnotowe pozwolenia przywozowe w ramach stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 517/94 w sprawie wspólnych reguł dotyczących przywozu wyrobów włókienniczych z państw trzecich nieobjętych umowami dwustronnymi, protokołami, innymi ustaleniami lub innymi szczegółowymi normami Wspólnoty dotyczącymi przywozu i zmieniające niektóre przepisy rozporządzenia (Dz.U. L 335 z 23.12.1994, s. 23).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3169/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. zmieniające załącznik III do rozporządzenia Rady (EWG) nr 3030/93 w sprawie wspólnych reguł przywozu niektórych wyrobów włókienniczych z państw trzecich (Dz.U. L 335 z 23.12.1994, s. 33).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 517/94 z dnia 7 marca 1994 r. w sprawie wspólnych reguł dotyczących przywozu wyrobów włókienniczych z niektórych państw trzecich, nieobjętych umowami dwustronnymi, protokołami, innymi ustaleniami lub innymi szczegółowymi normami Wspólnoty dotyczącymi przywozu (Dz.U. L 67 z 10.3.1994, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 427/2003 z dnia 3 marca 2003 r. w sprawie mechanizmu tymczasowych środków ochronnych przy przywozie określonych towarów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 519/94 w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (Dz.U. L 65 z 8.3.2003, s. 1).

- (22) Wykonanie niniejszego rozporządzenia wymaga jednolitych warunków przyjmowania tymczasowych i ostatecznych środków ochronnych oraz wprowadzania uprzednich środków nadzoru. Środki te powinny być przyjmowane przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (23) W przypadku przyjmowania środków nadzoru i środków tymczasowych należy stosować procedurę doradczą ze względu na skutki takich środków i ich logiczną kolejność względem przyjmowania ostatecznych środków ochronnych. Jeżeli opóźnienie we wprowadzaniu środków spowodowałoby trudną do naprawienia szkodę, należy zezwolić Komisji na przyjęcie tymczasowych środków mających natychmiastowe zastosowanie.
- (24) Podczas dokonywania zmiany rozporządzenia (WE) nr 625/2009 omyłkowo skreślono art. 18 ust. 2 drugi akapit. Należy ponownie wprowadzić ten przepis.
- (25) Ponieważ Armenia, Rosja, Tadżykistan i Wietnam stały się członkami WTO, te państwa trzecie należy skreślić z załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 625/2009 za pomocą aktu delegowanego Komisji. Mając na względzie jasność i racjonalność, nie uwzględniono ich w wykazie państw trzecich, obecnie ujętym w załączniku I do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do przywozu produktów pochodzących z państw trzecich, o których mowa w załączniku I, z wyjątkiem wyrobów włókienniczych objętych rozporządzeniem (WE) nr 517/94.
2. Przywóz do Unii produktów, o których mowa w ust. 1, odbywa się swobodnie i w związku z tym nie podlega żadnym ograniczeniom ilościowym, bez uszczerbku dla środków ochronnych, które mogą być podjęte na podstawie rozdziału V.

ROZDZIAŁ II

UNIJNA PROCEDURA PRZEKAZYWANIA INFORMACJI I KONSULTACJI

Artykuł 2

Jeżeli tendencje przywozu wskazują na potrzebę zastosowania środków nadzoru lub środków ochronnych, państwa członkowskie informują o tym Komisję. Informacja ta zawiera dostępne dowody uzyskane na podstawie kryteriów określonych w art. 6. Komisja niezwłocznie przekazuje te informacje wszystkim państwom członkowskim.

ROZDZIAŁ III

UNIJNE POSTĘPOWANIE WYJAŚNIAJĄCE

Artykuł 3

1. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że istnieją dostateczne dowody uzasadniające wszczęcie postępowania wyjaśniającego, wszczyna ona takie postępowanie w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania informacji od państwa członkowskiego oraz publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Zawiadomienie to:
  - a) zawiera streszczenie otrzymanej informacji oraz wzywa do przekazywania wszelkich odpowiednich informacji Komisji;
  - b) określa termin, w którym zainteresowane strony mogą przedstawiać na piśmie swoje opinie oraz przekazywać informacje, jeśli te opinie oraz informacje mają być uwzględnione w postępowaniu wyjaśniającym;
  - c) określa termin składania przez zainteresowane strony wniosków o wysłuchanie przez Komisję zgodnie z ust. 4.

Komisja wszczyna postępowanie wyjaśniające, działając we współpracy z państwami członkowskimi.

O swojej analizie tych informacji Komisja informuje państwa członkowskie w zwykłych okolicznościach w terminie 21 dni od daty otrzymania informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

2. Komisja zbiera wszelkie informacje, które uzna za niezbędne, oraz, w przypadku gdy uzna to za stosowne, stara się sprawdzić uzyskane informacje u importerów, przedsiębiorców, ich przedstawicieli, producentów, w zrzeszeniach i organizacjach handlowych.

Komisja jest wspierana podczas realizacji tego zadania przez urzędników państwa członkowskiego, na terytorium którego takie kontrole są przeprowadzane, pod warunkiem że zażąda tego dane państwo członkowskie.

Zainteresowane strony, które zgłosiły się w sposób określony w ust. 1 akapit pierwszy, oraz przedstawiciele państwa wywozu mogą uzyskać wgląd we wszystkie informacje udostępniane Komisji w związku z postępowaniem wyjaśniającym, oprócz dokumentów wewnętrznych przygotowywanych przez organy Unii lub państw członkowskich, pod warunkiem że udostępniane informacje mają związek z obroną ich interesów i nie są poufne w rozumieniu art. 5 oraz że są one wykorzystywane przez Komisję w postępowaniu. W tym celu kierują pisemny wniosek do Komisji, wskazując żądane informacje.

3. Państwa członkowskie dostarczają Komisji, na jej wniosek oraz zgodnie z procedurami przez nią określonymi, posiadane przez nie informacje na temat rozwoju rynku produktu będącego przedmiotem postępowania wyjaśniającego.

4. Komisja może wysłuchać zainteresowane strony. Strony te muszą być wysłuchane, jeżeli zwróciły się o to na piśmie w terminie przewidzianym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wykazując, że wynik postępowania może rzeczywiście wpłynąć na ich położenie oraz że istnieją szczególne powody dla ich wysłuchania.

5. W przypadku gdy informacje nie są dostarczone w terminie określonym w niniejszym rozporządzeniu lub przez Komisję na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia albo gdy postępowanie napotyka poważne przeszkody, ustaleń można dokonywać w oparciu o dostępne fakty. W przypadku gdy Komisja stwierdzi, że którakolwiek z zainteresowanych stron lub osób trzecich dostarczyła informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, nie uwzględni ona tych informacji i może wykorzystać dostępne fakty.

6. W przypadku gdy Komisja uzna, że przedstawione dowody nie są wystarczające do uzasadnienia wszczęcia postępowania, informuje ona państwa członkowskie o swojej decyzji w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania informacji od państw członkowskich.

Artykuł 4

1. Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego Komisja przedstawia komitetowi, o którym mowa w art. 22 ust. 1 (zwanemu dalej „Komitetem”), sprawozdanie o wynikach.

2. W przypadku gdy w terminie dziewięciu miesięcy od wszczęcia postępowania Komisja uzna, że zastosowanie unijnych środków nadzoru lub środków ochronnych nie jest konieczne, postępowanie zostaje zakończone w ciągu jednego miesiąca. Komisja kończy postępowanie zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2. Decyzja o zakończeniu postępowania, zawierająca główne wnioski z postępowania oraz streszczenie powodów jego zakończenia, jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Jeżeli Komisja uzna, że zastosowanie unijnych środków nadzoru lub środków ochronnych jest konieczne, podejmuje niezbędne decyzje zgodnie z przepisami rozdziałów IV i V, najpóźniej w terminie dziewięciu miesięcy od rozpoczęcia postępowania. W przypadkach wyjątkowych termin ten może być przedłużony o maksymalnie dwa miesiące. W takim przypadku Komisja publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, podając termin przedłużenia oraz streszczenie jego powodów.

4. Przepisy niniejszego rozdziału nie wykluczają przyjęcia, w dowolnym czasie, środków nadzoru zgodnie z art. 7–12 lub, w sytuacji krytycznej, w której jakiegokolwiek opóźnienie spowodowałoby szkody trudne do naprawienia i która wymaga natychmiastowej interwencji, środków ochronnych zgodnie z art. 13, 14 i 15.

Komisja niezwłocznie podejmuje środki wyjaśniające, które nadal uznaje za konieczne. Wyniki postępowania wyjaśniającego wykorzystywane są w celu ponownego zbadania podjętych środków.

Artykuł 5

1. Informacje otrzymane na podstawie niniejszego rozporządzenia wykorzystywane są wyłącznie w celu, dla którego o nie wystąpiono.

2. Komisja i państwa członkowskie, w tym urzędnicy Komisji i państw członkowskich, nie udostępniają żadnych informacji o charakterze poufnym otrzymanych na podstawie niniejszego rozporządzenia ani żadnych informacji udostępnionych z zastrzeżeniem poufności, bez wyraźnej zgody osoby dostarczającej tych informacji.

3. Każdy wniosek o zastrzeżenie poufności określa przyczyny, dla których informacja jest poufna.

Jednakże jeżeli okaże się, że wniosek o zachowanie poufności jest nieuzasadniony oraz jeżeli osoba dostarczająca informacje nie chce, aby informacje były podawane do publicznej wiadomości ani nie zezwała na ich ujawnianie w ogólnym zarysie lub w formie streszczenia, dane informacje mogą być pominięte.

4. Informacje są uważane za poufne w każdym przypadku, gdy ich ujawnienie może mieć znaczące niekorzystne skutki dla osoby dostarczającej informacje lub dla źródła tych informacji.

5. Ust. 1–4 nie wykluczają powołania się przez organy Unii na informacje ogólne oraz w szczególności na przyczyny, na których oparto decyzje podjęte zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia. Organy te uwzględniają jednak uzasadniony interes danych osób fizycznych i prawnych, aby nie ujawniać ich tajemnic handlowych.

Artykuł 6

1. Badanie tendencji przywozowych, warunków ich kształtowania oraz poważnych szkód lub groźby poważnych szkód dla producentów unijnych wynikających z takiego przywozu obejmuje w szczególności następujące czynniki:

- a) wielkość przywozu, w szczególności w przypadku gdy miał miejsce znaczący wzrost, zarówno w wartościach bezwzględnych, jak i względnych w stosunku do produkcji lub konsumpcji w Unii;
- b) cenę przywożonych produktów, szczególnie w sytuacji, gdy nastąpiło znaczące podcięcie cenowe w porównaniu z cenami podobnych produktów w Unii;
- c) wynikający z powyższych czynników wpływ na unijnych producentów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych produktów, wskazywany przez zmiany takich czynników gospodarczych, jak:
  - produkcja,
  - stopień wykorzystania zdolności produkcyjnych,
  - zapasy,
  - sprzedaż,
  - udział w rynku,
  - ceny (tzn. obniżanie cen lub zapobieganie wzrostowi cen, który normalnie by wystąpił),
  - zyski,
  - stopa zwrotu z inwestycji,
  - przepływ środków pieniężnych,
  - zatrudnienie.

2. Przeprowadzając postępowanie, Komisja uwzględni szczególny system gospodarczy państw, o których mowa w załączniku I.

3. W przypadku domniemania groźby poważnej szkody Komisja bada również, czy da się jasno przewidzieć, że dana sytuacja może przekształcić się w rzeczywistą szkodę. W tym celu uwzględnić można takie czynniki, jak:

- a) stopa wzrostu wywozu do Unii;
- b) potencjał wywozowy w państwie pochodzenia lub wywozu, aktualnie istniejący oraz mogący zostać uruchomiony w przewidywalnej przyszłości, a także prawdopodobieństwo, że wywóz taki zostanie skierowany do Unii.

ROZDZIAŁ IV

NADZÓR

Artykuł 7

1. W przypadku gdy wymaga tego interes Unii, Komisja może, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy:

- a) zdecydować o wprowadzeniu wstecznego nadzoru unijnego niektórych przywożonych produktów zgodnie z procedurą ustanowioną przez Komisję;
- b) zdecydować, do celów monitorowania tendencji tego przywozu, aby niektóre przywożone produkty podlegały uprzedniemu nadzorowi unijnemu zgodnie z art. 8.

2. Decyzje, o których mowa w ust. 1, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2.
3. Środki nadzoru mają ograniczony okres ważności. O ile nie określono inaczej, okres ważności tych środków wygasa z końcem drugiego okresu sześciomiesięcznego następującego po sześciu miesiącach, w których środki ochronne zostały wprowadzone.

Artykuł 8

1. Produkty podlegające uprzedniemu nadzorowi unijnemu można wprowadzić do swobodnego obrotu jedynie po przedłożeniu dokumentu nadzoru. Dokument ten wystawiany jest nieodpłatnie przez właściwy organ wyznaczony przez państwa członkowskie, na wszystkie ilości, których dotyczy wnioski, oraz w ciągu nie dłużej niż pięciu dni roboczych od otrzymania przez właściwy organ krajowy wniosku importera unijnego, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności w Unii. Wniosek ten uznaje się za dostarczony właściwemu organowi krajowemu nie później niż w terminie trzech dni roboczych od jego złożenia, o ile nie przedstawiono dowodu przeciwnego.

2. Dokument nadzoru wystawia się na formularzu odpowiadającym wzorowi w załączniku II.

Z wyjątkiem przypadku gdy decyzja w sprawie wprowadzenia nadzoru stanowi inaczej, wniosek importera o wydanie dokumentu nadzoru zawiera jedynie:

- a) pełną nazwę (nazwisko) i adres wnioskodawcy (włącznie z numerami telefonu i telefaksu oraz numerem umożliwiającym identyfikację wnioskodawcy przez właściwy organ krajowy) oraz numer rejestru VAT, jeżeli importer jest płatnikiem VAT;
- b) tam gdzie stosowne, pełną nazwę (nazwisko) i adres zgłaszającego lub przedstawiciela wyznaczonego przez wnioskodawcę (włącznie z numerami telefonu i telefaksu);
- c) opis towarów z podaniem:
  - ich nazwy handlowej,
  - odpowiadającego im kodu Nomenklatury scalonej,
  - ich miejsca pochodzenia i miejsca nadania;
- d) deklarowane ilości w kilogramach i, tam gdzie stosowne, w innych dodatkowych jednostkach miary (pary, sztuki itd.);
- e) wartość towarów, CIF na granicy Unii, w euro;
- f) następujące oświadczenie, z datą i podpisem wnioskodawcy oraz jego nazwą (nazwiskiem) wypisaną(-ym) drukowanymi literami:

„Ja, niżej podpisany oświadczam, że informacje zawarte w niniejszym wniosku są prawdziwe i podane w dobrej wierze oraz że moje przedsiębiorstwo ma siedzibę w Unii.”.

3. Dokument nadzoru jest ważny w całej Unii, niezależnie od państwa członkowskiego wystawienia, w którym został wydany.

4. Okoliczność, że cena jednostkowa transakcji przekracza cenę podaną w dokumencie nadzoru o mniej niż 5 % albo że całkowita wartość lub ilość produktów przedstawionych do przywozu przekracza wartość lub ilość podaną w dokumencie nadzoru o mniej niż 5 %, nie wyklucza dopuszczenia danych produktów do swobodnego obrotu. Po wysłuchaniu opinii Komitetu oraz uwzględniając rodzaj produktów, a także inne specyficzne cechy danej transakcji, Komisja może ustalić inny margines procentowy, który nie powinien jednak zwykle przekraczać 10 %.

5. Dokumenty nadzoru mogą być stosowane jedynie w okresie, w którym obowiązują uzgodnienia dotyczące liberalizacji przywozu w odniesieniu do danych transakcji. Takie dokumenty nadzoru nie mogą w żadnym razie być stosowane po wygaśnięciu terminu, który należy ustanowić w tym samym czasie oraz z zastosowaniem tej samej procedury co przy ustanawianiu nadzoru, z uwzględnieniem rodzaju produktów oraz innych specyficznych cech danych transakcji.

6. W przypadku gdy jest to wymagane na mocy decyzji podjętej zgodnie z art. 7, pochodzenie produktów objętych unijnym nadzorem musi być udowodnione świadectwem pochodzenia. Niniejszy ustęp nie narusza innych przepisów dotyczących przedstawiania takiego świadectwa.

7. W przypadku gdy produkt objęty uprzednim nadzorem unijnym jest przedmiotem regionalnych środków ochronnych w państwie członkowskim, zezwolenie na przywóz udzielone przez to państwo członkowskie może zastąpić dokument nadzoru.

8. Dokumenty nadzoru i wyciągi z tych dokumentów sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których pierwszy nosi nazwę „oryginał dla wnioskodawcy” i jest oznaczony numerem 1, do wydania wnioskodawcy, a drugi nosi nazwę „egzemplarz dla właściwego organu” i jest oznaczony numerem 2, do zatrzymania przez organ wystawiający dokument. Właściwy organ może dołączać do egzemplarza nr 2 dodatkowe egzemplarze, do celów administracyjnych.

9. Formularze drukuje się na białym papierze bezdrzewnym, przystosowanym do pisania i mającym gramaturę 55–65 g/m². Formularze mają format 210 × 297 mm. Odstęp między wierszami wynosi 4,24 mm (jedna szóstka cala). Należy dokładnie zachować układ formularzy. Obydwie strony egzemplarza nr 1, stanowiącego właściwy dokument nadzoru, dodatkowo mają wydrukowany w tle żółty wzór giloszowy, pozwalający na ujawnienie fałszerstwa dokonanego przy użyciu środków mechanicznych lub chemicznych.

10. Państwa członkowskie odpowiedzialne są za drukowanie formularzy. Państwa członkowskie mogą również wyznaczyć do tego celu drukarnie mające siedzibę na ich terytorium. W takim przypadku na każdym formularzu musi znaleźć się informacja o takim wyznaczeniu przez państwo członkowskie. Na każdym formularzu znajduje się nazwa i adres drukarni lub znak umożliwiający jej identyfikację.

Artykuł 9

W przypadku gdy wymaga tego interes Unii, jeżeli może powstać sytuacja, o której mowa w art. 13 ust. 1, Komisja może, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy:

- ograniczyć okres ważności wymaganego dokumentu nadzoru,
- uzależnić wydanie tego dokumentu od spełnienia pewnych warunków i, jako środek nadzwyczajny, od umieszczenia klauzuli uchyłkowej.

Artykuł 10

W przypadku gdy przywóz danego produktu nie został poddany uprzedniemu nadzorowi unijnemu, Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2, i zgodnie z art. 15, zastosować nadzór nad przywozem produktu ograniczony do jednego lub kilku regionów Unii.

Artykuł 11

1. Produkty podlegające nadzorowi regionalnemu można wprowadzić do swobodnego obrotu w danym regionie jedynie po przedłożeniu dokumentu nadzoru. Taki dokument wystawiany jest nieodpłatnie przez właściwy organ wyznaczony przez dane państwo(-a) członkowskie, na wszystkie ilości, których dotyczy wnioski, oraz w ciągu nie dłużej niż pięciu dni roboczych od otrzymania przez właściwy organ krajowy wniosku importera unijnego, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności w Unii. Wniosek ten uznaje się za dostarczony właściwemu organowi krajowemu nie później niż w terminie trzech dni roboczych od jego złożenia, o ile nie przedstawiono dowodu przeciwnego. Dokumenty nadzoru mogą być stosowane jedynie w okresie, w którym obowiązują uzgodnienia dotyczące liberalizacji przywozu w odniesieniu do danych transakcji.

2. Zastosowanie ma art. 8 ust. 2.

Artykuł 12

1. W przypadku zastosowania nadzoru unijnego lub nadzoru regionalnego do dziesiątego dnia każdego miesiąca państwa członkowskie przekazują Komisji informacje:

- a) w przypadku stosowania uprzedniego nadzoru, o dokładnych kwotach (obliczonych na podstawie cen CIF) oraz ilości towarów, w odniesieniu do których wydano dokumenty nadzoru w poprzednim okresie;
- b) w każdym przypadku, o dokładnych danych dotyczących przywozu w okresie poprzedzającym okres, o którym mowa w lit. a).

Informacje przekazywane są przez państwa członkowskie w rozbiciu według produktu i państwa.

W tym samym czasie oraz zgodnie z tą samą procedurą co stosowana przy ustaleniach w zakresie nadzoru mogą zostać wydane inne przepisy.

2. Z uwagi na rodzaj produktu lub gdy wymagają tego szczególne okoliczności, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, Komisja może zmienić terminy przedkładania tych informacji.

3. Komisja informuje państwa członkowskie.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI OCHRONNE

Artykuł 13

1. W przypadku gdy przywóz danego produktu do Unii tak znacząco się zwiększył lub odbywa się na takich warunkach, że powoduje lub może spowodować poważne szkody dla unijnych producentów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych produktów, Komisja, w celu zabezpieczenia interesów Unii, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, może zmienić reguły przywozu danego produktu poprzez uzależnienie wprowadzenia danego produktu do swobodnego obrotu od przedstawienia zezwolenia na przywóz, którego przyznanie podlega przepisom oraz ograniczeniom ustanowionym przez Komisję.

2. O przyjętych środkach niezwłocznie informuje się państwa członkowskie, a środki te stają się natychmiastowo skuteczne.

3. Środki, o których mowa w niniejszym artykule, znajdują zastosowanie do każdego produktu, który znalazł się w swobodnym obrocie po ich wejściu w życie. Zgodnie z art. 15 środki te mogą być ograniczone do jednego lub kilku regionów Unii.

Jednakże środki takie nie stanowią przeszkody dla dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów już wysłanych do Unii, pod warunkiem że miejsce przeznaczenia takich produktów nie może zostać zmienione oraz że produktom, które zgodnie z art. 8 i 11 mogą być dopuszczone do swobodnego obrotu jedynie po przedstawieniu dokumentu nadzoru, rzeczywiście towarzyszy taki dokument.

4. W przypadku gdy państwo członkowskie zwróciło się do Komisji z wnioskiem o interwencję, Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 3, lub – w sprawach pilnych – zgodnie z art. 22 ust. 4, podejmuje decyzję w terminie nieprzekraczającym pięciu dni roboczych od dnia otrzymania takiego wniosku.

Artykuł 14

1. Komisja może, szczególnie w sytuacji, o której mowa w art. 13 ust. 1, przyjąć właściwe środki ochronne zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 3.

2. Zastosowanie ma art. 13 ust. 3.

Artykuł 15

W przypadku gdy, w szczególności na podstawie czynników, o których mowa w art. 6, okazuje się, że warunki ustanowione dla przyjęcia środków na mocy rozdziału IV oraz art. 13 są spełnione w jednym lub więcej regionach Unii, Komisja może, po zbadaniu rozwiązań alternatywnych, wyjątkowo zezwolić na zastosowanie środków nadzoru lub środków ochronnych ograniczonych do danych regionów, jeżeli uzna, że takie środki zastosowane na tym poziomie są bardziej właściwe niż środki zastosowane w całej Unii.

Takie środki muszą być tymczasowe oraz muszą w jak najmniejszym stopniu zakłócać działanie rynku wewnętrznego.

Środki te zostają przyjęte zgodnie z procedurami określonymi, odpowiednio, w art. 7 i 13.

Artykuł 16

1. Podczas trwania środków nadzoru lub środków ochronnych stosowanych zgodnie z rozdziałami IV i V Komisja może na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy:

- a) zbadać skutki stosowania środka;
- b) upewnić się, czy stosowanie środka jest nadal konieczne.

Jeżeli Komisja stwierdzi, że stosowanie środka jest nadal konieczne, informuje o tym państwa członkowskie.

2. W przypadku gdy Komisja uzna, że środki nadzoru lub środki ochronne, o których mowa w rozdziałach IV i V, powinny zostać uchylone lub zmienione, uchyla lub zmienia je zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 3.

W przypadku gdy taka decyzja dotyczy regionalnych środków nadzoru, stosuje się ją od szóstego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 17

1. Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza realizacji zobowiązań wynikających ze szczególnych postanowień znajdujących się w umowach zawartych między Unią a państwami trzecimi.
2. Bez uszczerbku dla innych przepisów Unii niniejsze rozporządzenie nie wyklucza przyjmowania lub stosowania przez państwa członkowskie:
  - a) zakazów, ograniczeń ilościowych lub środków nadzoru ze względu na moralność publiczną, porządek publiczny lub bezpieczeństwo publiczne, ochronę zdrowia i życia ludzkiego, zwierząt lub roślin, ochronę narodowych dóbr kultury posiadających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną lub ochronę własności przemysłowej i handlowej;
  - b) szczególnych formalności dotyczących wymiany dewiz;
  - c) formalności wprowadzanych na mocy umów międzynarodowych zgodnie z TFUE.

Państwa członkowskie informują Komisję o środkach lub formalnościach, które mają być wprowadzone lub zmienione zgodnie z akapitem pierwszym.

W nagłych przypadkach Komisja jest informowana o danych krajowych środkach lub formalnościach niezwłocznie po ich przyjęciu.

Artykuł 18

Informacje o wykonywaniu niniejszego rozporządzenia Komisja ujmuje w rocznym sprawozdaniu na temat stosowania i wykonywania środków ochrony handlu, przedstawianym Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na podstawie art. 22a rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾.

Artykuł 19

1. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla funkcjonowania instrumentów ustanawiających wspólną organizację rynków rolnych lub unijnych lub krajowych przepisów administracyjnych wydanych na podstawie tych instrumentów, lub instrumentów szczególnych przyjętych na mocy art. 352 TFUE mających zastosowanie do towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych. Niniejsze rozporządzenie stosuje się w sposób uzupełniający do tych instrumentów.
  2. W przypadku produktów objętych aktami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, art. 7–12 oraz art. 16 nie mają zastosowania do tych produktów, w odniesieniu do których reguły unijne dotyczące handlu z państwami trzecimi wymagają przedstawienia pozwolenia lub innego dokumentu przywozowego.
- Art. 13, 15 i 16 nie mają zastosowania do tych produktów, w odniesieniu do których takie reguły przewidują stosowanie ograniczeń ilościowych w przywozie.

Artykuł 20

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 21 w odniesieniu do zmian do załącznika I w celu usunięcia państw z wykazu państw trzecich znajdującego się w tym załączniku, kiedy stają się one członkami WTO.

Artykuł 21

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 20, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 20 lutego 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51).

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 20, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 20 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Środków Ochronnych ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 ⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

Artykuł 23

Rozporządzenia (WE) nr 427/2003 i (WE) nr 625/2009 tracą moc.

Odesłania do uchylonych rozporządzeń traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku IV.

Artykuł 24

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz.U. L 83 z 27.3.2015, s. 16).

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz państw trzecich

Azerbejdżan

Białoruś

Kazachstan

Korea Północna

Turkmenistan

Uzbekistan

ZAŁĄCZNIK II

UNIA EUROPEJSKA		DOKUMENT NADZORU	
1	1. Odbiorca <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres, państwo i numer rejestru VAT)</i>	2. Numer rejestracyjny	
		3. Proponowane miejsce i data przywozu	
		4. Organ wystawiający <i>(nazwa, adres, numer telefonu)</i>	
	Oryginał dla wnioskodawcy	5. Zgłaszający/przedstawiciel, w zależności od przypadku <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres)</i>	6. Państwo pochodzenia <i>(i kod geonomenklatury)</i>
7. Państwo nadania <i>(i kod geonomenklatury)</i>			
8. Ostatni dzień ważności			
1	9. Opis towarów	10. Kod CN i kategoria	
		11. Ilość w kg (masa netto) lub w dodatkowych jednostkach	
		12. Wartość w euro, CIF granica Unii	
13. Uwagi dodatkowe			
14. Potwierdzenie przez właściwy organ			
Data:			
Podpis:		Pieczęć:	

15. PRZYDZIELENIE		19. Dokument celny (rodzaj i numer) lub numer wyciągu i datę przydzielenia	20. Nazwa, państwo członkowskie, pieczęć i podpis organu przydzielającego
16. Ilość netto (masa netto lub inna jednostka miary z podaniem tej jednostki)			
17. Cyframi	18. Słownie w odniesieniu do przydzielonej ilości		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Dodatkowe karty dołączyć w tym miejscu.

UNIA EUROPEJSKA		DOKUMENT NADZORU	
Egzemplarz dla właściwego organu	2	1. Odbiorca <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres, państwo i numer rejestru VAT)</i>	2. Numer rejestracyjny
			3. Proponowane miejsce i data przywozu
			4. Organ wystawiający <i>(nazwa, adres, numer telefonu)</i>
		5. Zgłaszający/przedstawiciel, w zależności od przypadku <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres)</i>	6. Państwo pochodzenia <i>(i kod geonomenklatury)</i>
			7. Państwo nadania <i>(i kod geonomenklatury)</i>
2		8. Ostatni dzień ważności	
9. Opis towarów		10. Kod CN i kategoria	
		11. Ilość w kg (masa netto) lub w dodatkowych jednostkach	
		12. Wartość w euro, CIF granica Unii	
13. Uwagi dodatkowe			
14. Potwierdzenie przez właściwy organ			
Data:			
Podpis:		Pieczęć:	

15. PRZYDZIELENIE		19. Dokument celny (rodzaj i numer) lub numer wyciągu i datę przydzielenia	20. Nazwa, państwo członkowskie, pieczęć i podpis organu przydzielającego
16. Ilość netto (masa netto lub inna jednostka miary z podaniem tej jednostki)			
17. Cyframi	18. Słownie w odniesieniu do przydzielonej ilości		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Dodatkowe karty dołączyć w tym miejscu.

—

ZAŁĄCZNIK III

Uchylone rozporządzenie wraz z jego kolejnymi zmianami

Rozporządzenie Rady (WE) nr 625/2009
(Dz.U. L 185 z 17.7.2009, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)
nr 37/2014
(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)

Tylko załącznik pkt 20

Rozporządzenie Rady (WE) nr 427/2003
(Dz.U. L 65 z 8.3.2003, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1985/2003
(Dz.U. L 295 z 13.11.2003, s. 43)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)
nr 37/2014
(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)

Tylko załącznik pkt 9

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 625/2009	Rozporządzenie (WE) nr 427/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 1		art. 1
art. 2		art. 2
art. 4		art. 22
art. 5		art. 3
art. 6		art. 4
art. 7		art. 5
art. 8		art. 6
art. 9 ust. 1		art. 7 ust. 1
art. 9 ust. 1a		art. 7 ust. 2
art. 9 ust. 2		art. 7 ust. 3
art. 10		art. 8
art. 11		art. 9
art. 12		art. 10
art. 13		art. 11
art. 14		art. 12
art. 15		art. 13
art. 16		art. 14
art. 17		art. 15
art. 18		art. 16
art. 19		art. 17
art. 19a		art. 18
art. 20		art. 19
	art. 1–14	—
	art. 14a	art. 20
	art. 14b	art. 21
	art. 15–24	—
art. 21		art. 23
art. 22		art. 24
Załącznik I		Załącznik I
Załącznik II		Załącznik II
Załącznik III		Załącznik III
Załącznik IV		Załącznik IV
	Załącznik I	—
	Załącznik II	—

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/756**z dnia 29 kwietnia 2015 r.****zawieszające niektóre koncesje związane z przywozem do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji****(tekst jednolity)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1506/98 ⁽³⁾ zostało znacząco zmienione ⁽⁴⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednoczyć.
- (2) Na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarcą a Turcją ⁽⁵⁾ (zwanego dalej „Układem”) przyznano temu krajowi koncesje w odniesieniu do niektórych produktów rolnych.
- (3) Decyzja nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE-Turcja ⁽⁶⁾ przewiduje ulepszenie i konsolidację preferencji handlowych odnoszących się do przywozu do Unii produktów rolnych pochodzących z Turcji oraz ustanawia szereg preferencyjnych koncesji na wywóz z Unii do Turcji mięsa i żywych zwierząt.
- (4) Od 1996 r. Turcja stosuje zakaz przywozu żywego bydła (kod CN 0102) oraz ograniczenia przywozu wołowiny (kody CN 0201-0202). Środki te, będące ograniczeniami ilościowymi, są niezgodne z Układem i uniemożliwiają Unii korzystanie z koncesji przyznanych jej na mocy decyzji nr 1/98. Mimo rozmów zmierzających do wynegocjowania z Turcją rozwiązania tego problemu ograniczenia ilościowe nadal obowiązują.
- (5) W następstwie tych środków wywóz do Turcji przedmiotowych produktów pochodzących z Unii jest zablokowany. W celu ochrony interesów handlowych Unii sytuacja powinna zostać wyrównana za pomocą równoważnych środków. Dlatego koncesje wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia powinny zostać zawieszane.
- (6) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽⁷⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zawiesza się dwa kontyngenty taryfowe określone w załączniku I.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 grudnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1506/98 z dnia 13 lipca 1998 r. ustanawiające koncesję w formie wspólnotowego kontyngentu taryfowego dla Turcji na rok 1998 w odniesieniu do orzechów laskowych oraz zawieszające niektóre koncesje (Dz.U. L 200 z 16.7.1998, s. 1).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik II.

⁽⁵⁾ Dz.U. 217 z 29.12.1964, s. 3687/64.

⁽⁶⁾ Decyzja nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE-Turcja z dnia 25 lutego 1998 r. w sprawie systemu handlu produktami rolnymi (Dz.U. L 86 z 20.3.1998, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Artykuł 2

Komisja – w drodze aktów wykonawczych – znosi zawieszenie, o którym mowa w art. 1, z chwilą zniesienia barier w preferencyjnym wywozie z Unii do Turcji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 3 ust. 2.

Artykuł 3

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. 229 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, gdy przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to co najmniej jedna czwarta członków komitetu.

Artykuł 4

Rozporządzenie (WE) nr 1506/98 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku III.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych i uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

ZAŁĄCZNIK I

Nr seryjny	Kod CN	Opis towarów	Wielkość kontyngentu rocznie lub we wskazanym okresie (w tonach)	Stosowana stawka celna
09.0217	ex 0807 11 00	Arbuzy, świeże: od 16 czerwca do 31 marca	14 000	Wolne
09.0207	2002 90 31	Pomidory przetworzone lub zakonserwowane inaczej niż za pomocą octu lub kwasu octowego, inne niż całe lub w kawałkach, o zawartości suchej masy 12 % lub większej	30 000 o zawartości suchej masy 28–30 %	Wolne
09.0209	2002 90 39			
	2002 90 91			
	2002 90 99			

ZAŁĄCZNIK II

Uchylone rozporządzenie i jego zmiana

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1506/98
(Dz.U. L 200 z 16.7.1998, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)
nr 255/2014
(Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 57)

Tylko art. 3

ZAŁĄCZNIK III

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1506/98	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	—
art. 2	art. 1
art. 3	art. 2
art. 3a	art. 3
—	art. 4
art. 4	art. 5
załącznik I	—
załącznik II	załącznik I
—	załącznik II
—	załącznik III

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/757**z dnia 29 kwietnia 2015 r.****w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE ⁽³⁾ oraz decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE ⁽⁴⁾, w których wzywa się wszystkie sektory gospodarki do przyczynienia się do osiągnięcia redukcji emisji, w tym sektor międzynarodowej żeglugi morskiej, przewidują, że „w przypadku gdy państwa członkowskie nie zatwierdzą żadnego porozumienia międzynarodowego w ramach Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO), którego cele redukcji emisji obejmują emisje pochodzące z międzynarodowego transportu morskiego, lub Wspólnota do dnia 31 grudnia 2011 r. nie zatwierdzi żadnego takiego porozumienia w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, Komisja powinna przedstawić wniosek dotyczący włączenia emisji pochodzących z międzynarodowego transportu morskiego do zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji, tak aby proponowany akt prawny wszedł w życie do 2013 r. Wniosek taki powinien minimalizować wszelkie negatywne skutki dla konkurencyjności Wspólnoty, uwzględniając jednocześnie potencjalne korzyści środowiskowe.”
- (2) Transport morski wywiera wpływ na globalny klimat oraz na jakość powietrza w wyniku emisji dwutlenku węgla (CO₂) oraz innych emisji, które powoduje, w tym tlenków azotu (NO_x), tlenków siarki (SO_x), metanu (CH₄), pyłów zawieszonych (PM) oraz czarnego węgla (BC).
- (3) Międzynarodowa żegluga morska pozostaje jedynym rodzajem transportu nieujętych w zobowiązaniu Unii do redukcji emisji gazów cieplarnianych. Według oceny wpływu towarzyszącej wnioskowi dotyczącemu niniejszego rozporządzenia emisje CO₂ z międzynarodowej żeglugi morskiej przypadające na Unię wzrosły w latach 1990–2007 o 48 %.
- (4) W świetle szybko postępującego rozwoju wiedzy naukowej na temat wpływu emisji gazów pochodzących z transportu morskiego, niepowiązanych z CO₂, na globalny klimat należy w kontekście niniejszego rozporządzenia regularnie przeprowadzać aktualną ocenę tego wpływu. W oparciu o swoje oceny Komisja powinna przeanalizować skutki powyższych okoliczności dla polityk i środków, mając na celu redukcję tych emisji.
- (5) W swojej rezolucji z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do 2030 r. Parlament Europejski wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustalenia wiążącego celu UE, jakim jest ograniczenie do 2030 r. krajowych emisji gazów cieplarnianych o przynajmniej 40 % w porównaniu z poziomem z 1990 r., Parlament Europejski zaznaczył również, że wszystkie sektory gospodarki będą musiały przyczynić się do redukcji emisji gazów cieplarnianych, jeżeli Unia ma w sposób znaczący uczestniczyć w działaniach na poziomie globalnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 67 z 6.3.2014, s. 170.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 5 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63).

⁽⁴⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136).

- (6) W konkluzjach z 23 i 24 października 2014 r. Rada Europejska zatwierdziła wiążący cel UE zakładający ograniczenie unijnych emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o co najmniej 40 % w porównaniu z poziomem z 1990 r. Rada Europejska stwierdziła również, że ważne jest, aby ograniczyć emisje gazów cieplarnianych i zagrożenia związane z uzależnieniem od paliw kopalnych w sektorze transportu, oraz zwróciła się do Komisji o dalsze analizowanie instrumentów i środków kompleksowego i neutralnego technologicznie podejścia, między innymi w zakresie promowania redukcji emisji oraz efektywności energetycznej transportu.
- (7) W siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska (EAP) ⁽¹⁾ podkreśla się, że wszystkie sektory gospodarki będą musiały przyczynić się do redukcji emisji gazów cieplarnianych, jeżeli Unia ma w sposób znaczący uczestniczyć w działaniach na poziomie globalnym. W tym kontekście w 7. EAP zaznaczono, że biała księga w sprawie transportu z 2011 r. musi opierać się na silnych ramach polityki.
- (8) W lipcu 2011 r. IMO przyjęła środki operacyjne i techniczne, w szczególności wskaźnik konstrukcyjny efektywności energetycznej (EEDI) dla nowych statków oraz plan zarządzania efektywnością energetyczną statku (SEEMP), które zapewnią poprawę pod względem redukcji oczekiwanego wzrostu emisji gazów cieplarnianych, lecz same w sobie nie mogą doprowadzić do niezbędnej absolutnej redukcji emisji gazów cieplarnianych z międzynarodowej żeglugi morskiej, aby działania te przystawały do celu na skalę globalną, jakim jest ograniczenie globalnego wzrostu temperatury do 2 °C.
- (9) Według danych dostarczonych przez IMO jednostkowe zużycie energii oraz emisje CO₂ ze statków mogłyby zostać zmniejszone nawet o 75 %, przy stosowaniu środków operacyjnych i wdrożeniu istniejących technologii; znaczącą część tych środków można uznać za efektywne kosztowo i przynoszące sektorowi korzyści netto, ponieważ mniejsze koszty paliwa zapewniają zwrot kosztów operacyjnych czy kosztów inwestycji.
- (10) Najlepszą możliwą opcją ograniczenia emisji CO₂ z żeglugi morskiej na poziomie Unii pozostaje nadal utworzenie systemu monitorowania, raportowania i weryfikacji (system MRW) emisji CO₂ w oparciu o zużycie paliwa przez statki, w ramach pierwszego etapu wieloetapowego podejścia ukierunkowanego na uwzględnienie emisji z transportu morskiego w zobowiązaniu Unii do redukcji emisji gazów cieplarnianych, wraz z emisjami z innych sektorów, które już przyczyniają się do wypełnienia tego zobowiązania. Publiczny dostęp do danych dotyczących emisji przyczyni się do usunięcia barier rynkowych uniemożliwiających wprowadzanie wielu środków o ujemnym koszcie, które zredukowałyby emisje gazów cieplarnianych z transportu morskiego.
- (11) Przyjęcie środków służących redukcji emisji gazów cieplarnianych i zużycia paliwa jest utrudnione wskutek istnienia barier rynkowych, takich jak brak wiarygodnych informacji na temat efektywności paliwowej statków czy brak technologii modernizacji statków, brak dostępu do finansowania inwestycji w efektywność statków i rozbieżność interesów wynikająca z faktu, że właściciele statków nie odnosiliby korzyści z inwestycji w efektywność statków, skoro za paliwo płać operatorzy.
- (12) Wyniki konsultacji z zainteresowanymi stronami i rozmowy z partnerami międzynarodowymi wskazują, że etapowe podejście ukierunkowane na uwzględnienie emisji z transportu morskiego w zobowiązaniu Unii do redukcji emisji gazów cieplarnianych należy zastosować w taki sposób, aby na pierwszym etapie wdrożyć rzetelny system MRW w odniesieniu do emisji CO₂ z transportu morskiego, a na etapie późniejszym wycenić te emisje. Podejście takie sprzyja znaczącemu postępowi na poziomie międzynarodowym w odniesieniu do porozumienia w kwestii celów dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz dalszych środków służących urzeczywistnieniu takiej redukcji przy minimalnych kosztach.
- (13) Oczekuje się, że wprowadzenie unijnego systemu MRW umożliwi do 2030 r. redukcję emisji nawet o 2 % w stosunku do scenariusza BAU oraz zmniejszenie zagregowanych kosztów netto nawet o 1,2 mld EUR, ponieważ system taki przyczyniłby się do zniesienia barier rynkowych – zwłaszcza tych związanych z brakiem informacji na temat efektywności statków – przez dostarczenie odnośnym rynkom porównywalnych i rzetelnych informacji na temat zużycia paliwa i efektywności energetycznej. To zmniejszenie kosztów transportu powinno ułatwić międzynarodowy obrót handlowy. Ponadto solidny system MRW to warunek wstępny stosowania jakiegokolwiek środka rynkowego, normy efektywności czy innego środka, tak na poziomie Unii, jak i na poziomie globalnym. System taki dostarcza również wiarygodnych danych na potrzeby dokładnego określenia celów w zakresie redukcji emisji oraz oceny postępów poczynionych w obszarze wkładu, jaki transport morski wnosi w urzeczywistnienie gospodarki niskoemisyjnej. Ze względu na międzynarodowy charakter transportu morskiego preferowaną i najskuteczniejszą metodą redukcji emisji gazów cieplarnianych z międzynarodowego transportu morskiego byłoby podejście uzgodnione na poziomie globalnym.

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

- (14) Należy uznać, że monitorowanie powinno objąć wszystkie rejsy wewnątrzunijne, wszystkie rejsy z ostatniego portu poza terytorium Unii do pierwszego portu zawinięcia w Unii oraz wszystkie rejsy z portu w Unii do najbliższego portu zawinięcia znajdującego się poza jej terytorium, w tym rejsy w stanie balastowym. Należy uwzględnić emisje CO₂ w portach w Unii, w tym również emisje pochodzące od statków cumujących lub przemieszczających się w obrębie portu, zwłaszcza z uwagi na dostępność szczególnych środków w celu redukcji takich emisji czy ich uniknięcia. Przepisy te należy stosować w sposób niedyskryminacyjny do wszystkich statków, bez względu na banderę, jaką podnoszą. Ponieważ jednak niniejsze rozporządzenie skupia się na transporcie morskim, nie powinno ono ustanawiać wymogów w zakresie monitorowania, raportowania i weryfikacji w odniesieniu do ruchu i działań statków niesłużących transportowi towarów lub osób do celów komercyjnych, takich jak pogłębianie, łamanie pokrywy lodowej, instalacja rurociągów lub działania instalacji przybrzeżnych.
- (15) Aby zapewnić równe szanse statkom pływającym w mniej sprzyjających warunkach klimatycznych, należy zapewnić możliwość ujęcia – pośród danych monitorowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia – również konkretnych informacji dotyczących klasy lodowej danego statku i jego żeglugi w warunkach lodowych.
- (16) Proponowany system MRW należy ustanowić w drodze rozporządzenia z uwagi na złożony i wysoce techniczny charakter przepisów, które mają być wprowadzone, potrzebę zapewnienia jednolitych przepisów, które będą miały zastosowanie w całej Unii w celu odzwierciedlenia międzynarodowego charakteru transportu morskiego z prognozowaną dużą liczbą statków zawijających do portów w różnych państwach członkowskich, jak również w celu ułatwienia wdrożenia systemu w całej Unii.
- (17) Solidny unijny system MRW dla statków powinien opierać się na obliczaniu emisji z paliwa zużytego podczas rejsów do portów w Unii oraz z tych portów, ponieważ dane dotyczące sprzedaży paliwa nie pozwoliłyby odpowiednio i dokładnie oszacować zużycia paliwa w tym konkretnym zakresie z uwagi na dużą pojemność zbiorników w statkach.
- (18) Unijny system MRW powinien również obejmować odpowiednie inne istotne informacje pozwalające określić efektywność statków lub dokładniej przeanalizować czynniki warunkujące zmiany emisji, a jednocześnie zachować poufność informacji handlowych lub przemysłowych. Taki zakres zapewnia również dostosowanie unijnego systemu MRW do inicjatyw międzynarodowych na rzecz wprowadzenia norm efektywności dla istniejących statków, obejmujących też środki operacyjne, jak również przyczynia się do zniesienia barier handlowych związanych z brakiem informacji.
- (19) Aby zminimalizować obciążenia administracyjne dla właścicieli i operatorów statków, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw, a także zoptymalizować współczynnik korzyści w stosunku do kosztów systemu MRW, bez uszczerbku dla celu, jakim jest uwzględnienie zdecydowanej większości emisji gazów cieplarnianych z transportu morskiego, przepisy dotyczące MRW należy stosować wyłącznie w odniesieniu do dużych emitentów. Po szczegółowej i obiektywnej analizie rozmiarów statków zawijających do portów Unii i z nich wypływających oraz emisji z tych statków wybrano próg pojemności brutto (GT) 5 000 jednostek. Statki o pojemności powyżej 5 000 GT stanowią około 55 % statków zawijających do portów Unii oraz odpowiadają za około 90 % odnośnych emisji. Ten niedyskryminacyjny próg zapewniłby uwzględnienie najważniejszych emitentów. Niższy próg spowodowałby większe obciążenia administracyjne, natomiast wyższy próg ograniczyłby zakres emisji objętych systemem, a co za tym idzie – skuteczność środowiskowa systemu MRW.
- (20) Aby jeszcze bardziej ograniczyć obciążenia administracyjne dla właścicieli i operatorów statków, przepisy dotyczące monitorowania należy ukierunkować na CO₂, który jest najbardziej znaczącym gazem cieplarnianym emitowanym przez transport morski.
- (21) W przepisach należy uwzględnić obowiązujące wymogi oraz dane, które już są dostępne na statkach; w związku z tym przedsiębiorstwom należy umożliwić wybór jednej z następujących czterech metod monitorowania: wykorzystanie dokumentów dostawy paliwa, monitorowanie na pokładzie zbiorników z olejem bunkrowym, przepływomierze do pomiarów w odnośnych procesach spalania lub bezpośrednie pomiary emisji. Plan monitorowania danego statku powinien dokumentować dokonany wybór oraz zawierać bardziej szczegółowe informacje na temat stosowania wybranej metody.
- (22) Za podmiot odpowiedzialny za wywiązywanie się ze wszystkich obowiązków dotyczących monitorowania i raportowania w całym okresie sprawozdawczym, w tym za przedkładanie raportów emisji zweryfikowanych jako satysfakcjonujące, należy uznać każde przedsiębiorstwo odpowiadające za cały ten okres sprawozdawczy w odniesieniu do statku wykonującego działalność żeglugową. W przypadku zmiany przedsiębiorstwa nowe przedsiębiorstwo powinno odpowiadać jedynie za wykonywanie z obowiązków dotyczących monitorowania i raportowania w odniesieniu do okresu sprawozdawczego, w którym nastąpiła zmiana przedsiębiorstwa. Aby nowemu przedsiębiorstwu ułatwić wykonanie tych obowiązków, powinno ono otrzymać kopię ostatniego planu monitorowania oraz dokument zgodności, jeżeli ma to zastosowanie.

- (23) Aby uniknąć konieczności montowania przyrządów pomiarowych, które nie są wystarczająco wiarygodne lub dostępne sprzedaży – co mogłoby utrudniać wdrożenie unijnego systemu MRW – system ten nie powinien na tym etapie obejmować innych gazów cieplarnianych, czynników wpływających na zmianę klimatu czy czynników zanieczyszczenia powietrza.
- (24) Międzynarodowa konwencja IMO o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki (konwencja MARPOL) przewiduje obowiązkowe stosowanie EEDI w odniesieniu do nowych statków oraz stosowanie SEEMP w całej flocie światowej.
- (25) W celu zminimalizowania obciążeń administracyjnych dla właścicieli i operatorów statków, przedkładanie raportów i publikacja zawartych w nich informacji powinny mieć miejsce raz w roku. Ograniczenie publikowanych informacji na temat emisji, zużycia paliwa i efektywności do średnich wartości rocznych i wartości zagregowanych powinno rozwiązać problemy związane z poufnością. Aby zapewnić ochronę uzasadnionych interesów gospodarczych nadrzędnych w stosunku do publicznego interesu ujawniania danych, w wyjątkowych przypadkach na wniosek przedsiębiorstwa należy stosować inny poziom agregacji danych. Dane zgłaszane Komisji należy zintegrować ze statystyką w zakresie, w jakim dane te mają one znaczenie dla opracowywania, tworzenia i upowszechniania statystyki europejskiej zgodnie z decyzją Komisji 2012/504/UE ⁽¹⁾.
- (26) Weryfikacja przez akredytowanych weryfikatorów powinna zapewnić, aby plany monitorowania i raporty emisji były sporządzane w sposób prawidłowy oraz zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Ważnym elementem upraszczającym weryfikację powinno być sprawdzenie przez weryfikatorów wiarygodności danych poprzez porównanie danych z raportu z danymi szacunkowymi, opracowanymi na podstawie danych z systemu śledzenia ruchu statków i ich cech charakterystycznych. Takie dane szacunkowe mogłoby być dostarczane przez Komisję. Aby zapewnić bezstronność weryfikatorzy powinni być niezależnymi i kompetentnymi podmiotami prawnymi oraz powinni być akredytowani przez krajowe jednostki akredytujące ustanowione zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ⁽²⁾.
- (27) Dokument zgodności wystawiony przez weryfikatora powinien pozostawać na pokładzie statku jako potwierdzenie wykonania obowiązków w zakresie monitorowania, raportowania i weryfikacji. Weryfikatorzy powinni informować Komisję o wystawieniu takich dokumentów.
- (28) Na podstawie doświadczeń w realizacji podobnych zadań związanych z bezpieczeństwem morskim Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA) powinna – w ramach swojego mandatu – wspierać Komisję, wykonując niektóre zadania.
- (29) Za podstawę egzekwowania obowiązków związanych z systemem MRW należy przyjąć istniejące instrumenty, a mianowicie instrumenty ustanowione w ramach dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE ⁽³⁾ oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/21/WE ⁽⁴⁾, jak również informacje dotyczące wystawiania dokumentów zgodności. Dokument potwierdzający spełnianie przez dany statek obowiązków w zakresie monitorowania i raportowania powinien być dołączony do wykazu certyfikatów i dokumentów, o których mowa w załączniku IV do dyrektywy 2009/16/WE.
- (30) Państwa członkowskie powinny starać się przeprowadzać inspekcje statków, które zawijają do portów w ich jurysdykcji i w odniesieniu do których nie są dostępne niektóre wymagane informacje dotyczące dokumentu zgodności.
- (31) Nieprzestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia powinno skutkować zastosowaniem sankcji. Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące tych sankcji. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (32) W przypadku statków, które nie spełniają wymogów w zakresie monitorowania i raportowania przez co najmniej dwa kolejne okresy sprawozdawcze, oraz w przypadku gdy inne środki egzekwowania nie zapewniły osiągnięcia zgodności, należy przewidzieć możliwość wydalenia. Środek taki powinien być stosowany w sposób umożliwiający usunięcie niezgodności w rozsądnym terminie.
- (33) Państwa członkowskie, które na swoim terytorium nie mają portów morskich i które nie mają statków podnoszących ich banderę oraz objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia lub które zamknęły swoje krajowe rejestry statków, powinny mieć możliwość stosowania odstępstwa od przepisów niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do sankcji, jeżeli żaden taki statek nie podnosi bandery tych państw.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2012/504/UE z dnia 17 września 2012 r. w sprawie Eurostatu (Dz.U. L 251 z 18.9.2012, s. 49).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu (Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/21/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie zgodności z wymaganiami dotyczącymi państwa bandery (Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 132).

- (34) Unijny system MRW powinien służyć za wzór dla wdrażania globalnego systemu MRW. Globalny system MRW jest bardziej pożądany, ponieważ można by go uznać za skuteczniejszy z uwagi na większy zasięg. W związku z tym, i ze względu na ułatwienie opracowywania międzynarodowych przepisów w ramach IMO dotyczących monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych z transportu morskiego, Komisja powinna regularnie udostępniać IMO oraz innym odpowiednim organom międzynarodowym odpowiednie informacje na temat wykonywania niniejszego rozporządzenia, przedkładając IMO stosowne wnioski. W przypadku osiągnięcia porozumienia w sprawie globalnego systemu MRW Komisja powinna poddać unijny system MRW przeglądowi z myślą o dostosowaniu go do globalnego systemu MRW.
- (35) W celu uwzględnienia odnośnych przepisów międzynarodowych oraz norm międzynarodowych i europejskich, a także osiągnięć naukowo-technicznych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do przeglądu niektórych technicznych aspektów monitorowania i raportowania emisji CO₂ ze statków oraz dalszego określania zasad weryfikacji działalności i metod akredytacji weryfikatorów. Szczególnie ważne jest, aby w trakcie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (36) W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania standardowych szablonów na potrzeby monitorowania emisji CO₂ i innych istotnych informacji, stosowania automatycznych systemów i standardowych elektronicznych szablonów na potrzeby spójnego raportowania emisji CO₂ i innych istotnych informacji przekazywanych Komisji oraz odnośnym organom państw bandery, a także do celów specyfikacji przepisów technicznych określających mające zastosowanie parametry kategorii statków innych niż statki pasażerskie, statki ro-ro i kontenerowce oraz do celów zmiany tych parametrów, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (37) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie monitorowanie, raportowanie i weryfikacja emisji CO₂ ze statków w ramach pierwszego etapu wieloetapowego podejścia do redukcji emisji gazów cieplarnianych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie z uwagi na międzynarodowy charakter transportu morskiego, natomiast ze względu na jego zakres i skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (38) Przepisy ustanawiające system MRW powinny być zgodne z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE⁽²⁾ oraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001⁽³⁾.
- (39) Aby zapewnić państwom członkowskim i zainteresowanym stronom wystarczająco dużo czasu na podjęcie działań koniecznych do skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia jeszcze przed rozpoczęciem pierwszego okresu sprawozdawczego w dniu 1 stycznia 2018 r., niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem 1 lipca 2015 r.,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy mające na celu dokładne monitorowanie, raportowanie i weryfikację emisji dwutlenku węgla (CO₂) oraz innych istotnych informacji ze statków przybywających do portów podlegających jurysdykcji państw członkowskich, znajdujących się w obrębie tych portów lub wypływających z tych portów, w celu przyczyniania się do redukcji emisji CO₂ z transportu morskiego w sposób efektywny pod względem kosztów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do statków o pojemności brutto powyżej 5 000 jednostek w odniesieniu do emisji CO₂ uwalnianych przez te statki w trakcie ich rejsów z ostatniego portu zawinięcia do portu zawinięcia podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego oraz rejsów z portu zawinięcia podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego do następnego portu zawinięcia, jak również w obrębie portu zawinięcia podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego.

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do okrętów wojennych, okrętów wojennych floty pomocniczej, statków rybackich lub statków do przetwórstwa ryb, drewnianych statków o prostej konstrukcji, statków o napędzie innym niż mechaniczny ani do statków rządowych wykorzystywanych do celów niekomercyjnych.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „emisje CO₂” oznaczają uwalnianie CO₂ do atmosfery przez statki;
- b) „port zawinięcia” oznacza port, w którym statek zatrzymuje się w celu dokonania załadunku lub rozładunku lub wprowadzenia na pokład lub wysadzenia pasażerów; w związku z tym wyłączone są wszelkie postoje mające na celu wyłącznie tankowanie, odebranie dostaw, wymianę załogi, wejście do suchego doku lub przeprowadzenie napraw statku lub jego wyposażenia, postoje w porcie ze względu na to, że statek potrzebuje pomocy lub jest w niebezpieczeństwie, przeładunki „burta w burtę” poza portami oraz postoje spowodowane wyłącznie koniecznością schronienia się przed niekorzystnymi warunkami pogodowymi lub prowadzenia akcji poszukiwawczo-ratowniczych;
- c) „rejs” oznacza każde przemieszczenie się statku, które zaczyna się lub kończy w porcie zawinięcia i które służy transportowi osób lub towarów do celów komercyjnych;
- d) „przedsiębiorstwo” oznacza właściciela statku lub każdą inną organizację lub osobę, taką jak zarządca lub podmiot czarterujący statek bez załogi, która przejęła od właściciela odpowiedzialność za eksploatację statku;
- e) „pojemność brutto” (GT) oznacza pojemność brutto obliczoną zgodnie z przepisami dotyczącymi pomierzenia pojemności zawartymi w załączniku I do Międzynarodowej konwencji o pomierzaniu pojemności statków, przyjętej przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) w dniu 23 czerwca 1969 r., lub jakiegokolwiek zastępującej ją konwencji;
- f) „weryfikator” oznacza podmiot prawny prowadzący działania weryfikacyjne, który jest akredytowany przez krajową jednostkę akredytującą zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008 oraz niniejszym rozporządzeniem;
- g) „weryfikacja” oznacza działania prowadzone przez weryfikatora w celu oceny zgodności dokumentów przekazywanych przez przedsiębiorstwo z wymogami niniejszego rozporządzenia;
- h) „dokument zgodności” oznacza właściwy dla każdego statku dokument, wydawany przedsiębiorstwu przez weryfikatora, potwierdzający, że dany statek osiągnął zgodność z wymogami niniejszego rozporządzenia w określonym okresie sprawozdawczym;
- i) „inne istotne informacje” oznacza informacje dotyczące emisji CO₂ pochodzących z zużycia paliwa, wykonanej pracy transportowej oraz efektywności energetycznej statków, umożliwiające analizę tendencji w zakresie emisji oraz ocenę osiągnięć statków;
- j) „współczynnik emisji” oznacza średnią wielkość emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do danych dotyczących działalności powiązanych z danym strumieniem materiałów wsadowych, przy założeniu pełnego utlenienia przy spalaniu oraz pełnej konwersji przy wszystkich pozostałych reakcjach chemicznych;
- k) „niepewność” oznacza parametr związany z wynikiem określania wielkości, charakteryzujący rozrzut wartości, jaki można by racjonalnie przypisać danej wielkości, odzwierciedlający wpływ zarówno czynników systematycznych, jak i losowych, wyrażony w procentach, opisujący przedział ufności wokół wartości średniej obejmującej 95 % uzyskanych wartości, z uwzględnieniem ewentualnych asymetrii w rozkładzie wartości;
- l) „zachowawczy” oznacza, że zbiór założeń zdefiniowano w sposób zapobiegający niedoszacowaniu rocznej wielkości emisji lub przeszacowaniu odległości lub wielkości przewożonego ładunku;
- m) „okres sprawozdawczy” oznacza jeden rok kalendarzowy, w którym obowiązkowe jest monitorowanie i raportowanie emisji CO₂. W odniesieniu do rejsów rozpoczynających się i kończących w dwóch różnych latach kalendarzowych dane na potrzeby monitorowania i raportowania są zaliczane na poczet pierwszego z tych dwóch lat kalendarzowych;

- n) „statek cumujący” oznacza statek, który jest w bezpieczny sposób zacumowany lub zakotwiczony w porcie objętym jurysdykcją państwa członkowskiego, podczas załadunku, rozładunku lub kwaterowania pasażerów, z uwzględnieniem czasu, w którym nie prowadzi się obsługi ładunku;
- o) „klasa lodowa” oznacza symbol przypisany statkowi przez właściwe organy krajowe państwa bandery lub organizację uznaną przez to państwo, wskazujący, że statek ten został zaprojektowany do żeglugi na akwenach pokrytych lodem.

ROZDZIAŁ II

MONITOROWANIE I RAPORTOWANIE

SEKCJA 1

Zasady oraz metody monitorowania i raportowania

Artykuł 4

Wspólne zasady monitorowania i raportowania

1. Zgodnie z art. 8–12 przedsiębiorstwa monitorują i raportują w odniesieniu do każdego ze swoich statków stosowne parametry w okresie sprawozdawczym. Przedsiębiorstwa monitorują i raportują w obrębie wszystkich portów podlegających jurysdykcji państwa członkowskiego oraz w odniesieniu do wszelkich rejsów do portu podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego lub z takiego portu.
2. Monitorowanie i raportowanie prowadzi się w sposób kompletny i w odniesieniu do emisji CO₂ z procesów spalania paliw, w czasie przebywania statku na morzu oraz cumowania. Przedsiębiorstwa stosują odpowiednie środki mające na celu zapobieganie niekompletności danych w okresie sprawozdawczym.
3. Monitorowanie i raportowanie prowadzi się w sposób spójny i porównywalny w czasie. W tym celu przedsiębiorstwa stosują te same metodologie monitorowania i zbiory danych, z zastrzeżeniem zmian poddanych ocenie przez weryfikatora.
4. Przedsiębiorstwa gromadzą, zapisują, zestawiają, analizują i dokumentują dane z monitorowania, w tym założenia, dane referencyjne, współczynniki emisji i dane dotyczące działalności, w sposób przejrzysty i umożliwiający weryfikatorowi odtworzenie sposobu określenia wielkości emisji CO₂.
5. Przedsiębiorstwa zapewniają, aby sposób określania wielkości emisji CO₂ nie dawał wyników systematycznie ani celowo niedokładnych. Identyfikują one i ograniczają wszelkie źródła niedokładności.
6. Przedsiębiorstwa umożliwiają uzyskanie rozsądnej pewności w kwestii integralności monitorowanych i raportowanych danych dotyczących emisji CO₂.
7. Przedsiębiorstwa dokładają starań, aby zalecenia zawarte w sprawozdaniach z weryfikacji wydanych na podstawie art. 13 ust. 3 lub 4 były uwzględniane w ich dalszym monitorowaniu i raportowaniu.

Artykuł 5

Metody monitorowania emisji CO₂ i innych istotnych informacji

1. Do celów art. 4 ust. 1, 2 i 3 przedsiębiorstwa określają w odniesieniu do każdego swojego statku emisje CO₂, zgodnie z którąkolwiek z metod określonych w załączniku I, oraz monitorują inne istotne informacje zgodnie z przepisami określonymi w załączniku II lub przyjętymi zgodnie z nim.
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu zmiany metod określonych w załączniku I oraz przepisów określonych w załączniku II, aby uwzględnić odpowiednie przepisy międzynarodowe oraz międzynarodowe i europejskie normy. Komisja jest również uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu zmiany załączników I i II, aby doprecyzować elementy określonych w nich metod monitorowania w świetle postępu naukowo-technicznego.

SEKCJA 2

Plan monitorowania

Artykuł 6

Treść i przedkładanie planu monitorowania

1. Do dnia 31 sierpnia 2017 r. przedsiębiorstwa przedkładają weryfikatorom plan monitorowania w odniesieniu do każdego swojego statku, wskazując w nim metodę wybraną na potrzeby monitorowania i raportowania emisji CO₂ oraz innych istotnych informacji.

2. Niezależnie od ust. 1, w odniesieniu do statków objętych zakresem niniejszego rozporządzenia po raz pierwszy po dniu 31 sierpnia 2017 r., przedsiębiorstwo przedkłada weryfikatorowi plan monitorowania bez zbędnej zwłoki i nie później niż dwa miesiące po pierwszym zawinięciu każdego statku do portu podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego.

3. Plan monitorowania obejmuje pełną i przejrzystą dokumentację metody monitorowania danego statku i zawiera co najmniej następujące elementy:

- a) identyfikację i typ statku, łącznie z jego nazwą, numerem identyfikacyjnym IMO, portem rejestracji statku lub jego portem macierzystym oraz nazwiskiem/nazwą właściciela;
- b) nazwę przedsiębiorstwa, a także adres, numer telefonu i adres poczty elektronicznej osoby wyznaczonej do kontaktów;
- c) wyszczególnienie następujących źródeł emisji CO₂ na pokładzie statku: silniki główne, silniki pomocnicze, turbiny gazowe, kotły i generatory gazu obojętnego oraz rodzaje stosowanego paliwa;
- d) opis procedur, systemów i obowiązków stosowanych do uaktualniania wykazu źródeł emisji CO₂ w okresie sprawozdawczym;
- e) opis procedur stosowanych w celu monitorowania kompletności wykazu rejsów;
- f) opis procedur monitorowania zużycia paliwa przez statek, w tym:
  - (i) metody wybranej spośród metod określonych w załączniku I do celów obliczania zużycia paliwa przez każde źródło emisji CO₂, łącznie z opisem wykorzystywanych przyrządów pomiarowych w stosownych przypadkach;
  - (ii) procedur pomiaru zapasów paliwa i paliwa w zbiornikach, opis wykorzystywanych przyrządów pomiarowych oraz procedur rejestrowania, odzyskiwania, przekazywania i przechowywania informacji dotyczących pomiarów, odpowiednio do przypadku;
  - (iii) metody wybranej w celu określania gęstości, w stosownych przypadkach;
  - (iv) procedury zapewniającej zgodność maksymalnego poziomu niepewności pomiarów paliwa z wymogami niniejszego rozporządzenia, w miarę możliwości z odniesieniem do krajowych przepisów, klauzul w umowach z klientami lub standardów dokładności dostawców paliwa;
- g) współczynniki pojedynczej emisji używane dla każdego rodzaju paliwa lub metodologia określania współczynników emisji w przypadku paliw alternatywnych, w tym metodologia doboru próby, metody analizy oraz opis wykorzystywanych laboratoriów, wraz z akredytacją zgodnie z ISO 17025 tych laboratoriów, w stosownych przypadkach;
- h) opis procedur określania danych dotyczących działalności w odniesieniu do każdego rejsu, w tym:
  - (i) procedur, obowiązków i źródeł danych do celów określania i rejestrowania odległości;
  - (ii) procedur, obowiązków, wzorów obliczeniowych i źródeł danych do określania i rejestrowania przewożonego ładunku oraz liczby pasażerów, odpowiednio do przypadku;
  - (iii) procedur, obowiązków, wzorów obliczeniowych i źródeł danych do określania i rejestrowania czasu spędzonego na morzu między portem wyjścia a portem przybycia;
- i) opis metody określania danych zastępczych w celu wyeliminowania niekompletności danych;
- j) arkusz ewidencji zmian dla udokumentowania wszystkich szczegółowych informacji dotyczących historii zmian.

4. Plan monitorowania może również zawierać informacje dotyczące klasy lodowej danego statku lub procedur, obowiązków, wzorów obliczeniowych i źródeł danych do określania i rejestrowania przebytej odległości i czasu spędzonego na morzu podczas żeglugi w warunkach lodowych.

5. Przedsiębiorstwa korzystają ze standardowych planów monitorowania opartych na szablonach. Szablony te, w tym przepisy techniczne dotyczące ich jednolitego stosowania, ustanawia Komisja w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 7

Zmiany planu monitorowania

1. Przedsiębiorstwa regularnie, a co najmniej raz na rok, sprawdzają, czy plan monitorowania danego statku odzwierciedla charakter i funkcjonowanie statku, a także czy istnieje możliwość udoskonalenia metodologii monitorowania.

2. Przedsiębiorstwo zmienia plan monitorowania w każdej z następujących sytuacji:
  - a) w przypadku zmiany przedsiębiorstwa;
  - b) w razie wystąpienia nowych emisji CO₂ spowodowanych nowymi źródłami emisji lub zastosowaniem nowych paliw, nieuwzględnionych jeszcze w planie monitorowania;
  - c) w przypadku zmiany dostępności danych – spowodowanej użyciem nowych typów przyrządów pomiarowych, nowych metod doboru próby lub metod analitycznych bądź innymi okolicznościami – która może doprowadzić do zmiany dokładności wyznaczania wielkości emisji CO₂;
  - d) w razie stwierdzenia nieprawidłowości danych uzyskanych przy zastosowaniu danej metody monitorowania;
  - e) w przypadku gdy jakakolwiek część planu monitorowania zostaje uznana za niezgodną z wymogami niniejszego rozporządzenia, a przedsiębiorstwo jest zobowiązane do jego zmiany zgodnie z art. 13 ust. 1.
3. Przedsiębiorstwa bez zbędnej zwłoki zgłaszają weryfikatorom wszelkie propozycje zmian w planie monitorowania.
4. Zmiany w planie monitorowania wymienione w ust. 2 lit. b), c) i d) niniejszego artykułu podlegają ocenie przez weryfikatora zgodnie z art. 13 ust. 1. W następstwie oceny weryfikator powiadamia przedsiębiorstwo, czy zmiany te są zgodne z wymogami.

SEKCJA 3

Monitorowanie emisji CO₂ i innych istotnych informacji

Artykuł 8

Monitorowanie działalności w okresie sprawozdawczym

Od dnia 1 stycznia 2018 r. przedsiębiorstwa, na podstawie planu monitorowania ocenionego zgodnie z art. 13 ust. 1, monitorują emisje CO₂ z każdego statku w odniesieniu do każdego rejsu i w okresach rocznych, stosując w tym celu odpowiednią metodę określania emisji CO₂ spośród metod przedstawionych w załączniku I część B oraz obliczając poziom emisji CO₂ zgodnie z załącznikiem I część A.

Artykuł 9

Monitorowanie w odniesieniu do poszczególnych rejsów

1. Przyjmując za podstawę plan monitorowania oceniony zgodnie z art. 13 ust. 1, przedsiębiorstwa monitorują zgodnie z załącznikiem I część A i załącznikiem II część A poniższe parametry w odniesieniu do każdego statku przybywającego do portu podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego lub wypływającego z takiego portu oraz dla każdego rejsu do portu podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego lub z takiego portu:

- a) port wyjścia i port przybycia, łącznie z datą i godziną wyjścia z portu i przybycia do portu;
- b) zużycie i współczynnik emisji dla wszystkich rodzajów zużytego paliwa łącznie;
- c) wyemitowany CO₂;
- d) przebytą odległość;
- e) czas spędzony na morzu;
- f) przewożony ładunek;
- g) wykonaną pracę transportową.

Przedsiębiorstwa mogą również, w stosownych przypadkach, monitorować informacje dotyczące klasy lodowej statku i żeglugi w warunkach lodowych.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu oraz bez uszczerbku dla art. 10 przedsiębiorstwo zwolnione jest z obowiązku monitorowania informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do poszczególnych rejsów dla danego statku, jeżeli:

- a) wszystkie rejsy tego statku w okresie sprawozdawczym albo zaczynają się, albo kończą się w porcie objętym jurysdykcją państwa członkowskiego; oraz
- b) statek ten, zgodnie ze swoim planem rejsów, odbywa ponad 300 rejsów w okresie sprawozdawczym.

*Artykuł 10***Monitorowanie w okresach rocznych**

Przyjmując za podstawę plan monitorowania oceniony zgodnie z art. 13 ust. 1, przedsiębiorstwa monitorują zgodnie z załącznikiem I część A i załącznikiem II część B poniższe parametry w odniesieniu do każdego statku i każdego roku kalendarzowego:

- a) zużycie i współczynnik emisji dla wszystkich rodzajów zużytego paliwa łącznie;
- b) zagregowaną całość wyemitowanego CO₂ objętą zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia;
- c) zagregowane emisje CO₂ ze wszystkich rejsów między portami podlegającymi jurysdykcji państwa członkowskiego;
- d) zagregowane emisje CO₂ ze wszystkich rejsów wychodzących z portów podlegających jurysdykcji państwa członkowskiego;
- e) zagregowane emisje CO₂ ze wszystkich rejsów odbywanych do portów podlegających jurysdykcji państwa członkowskiego;
- f) emisje CO₂ podczas cumowania w porcie podlegającym jurysdykcji państwa członkowskiego;
- g) całkowitą przebytą odległość;
- h) łączny czas spędzony na morzu;
- i) wykonaną pracę transportową ogółem;
- j) średnią efektywność energetyczną.

Przedsiębiorstwa mogą, w stosownych przypadkach, monitorować informacje dotyczące klasy lodowej statku i żeglugi w warunkach lodowych.

Przedsiębiorstwa mogą również monitorować zużyte paliwo i wyemitowany CO₂, wprowadzając rozróżnienie na podstawie innych kryteriów zdefiniowanych w planie monitorowania.

SEKCJA 4

Raportowanie*Artykuł 11***Zawartość raportu emisji**

1. Począwszy od 2019 r., przedsiębiorstwa przedkładają w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku Komisji i organom odpowiednich państw bandery raport emisji dotyczący emisji CO₂ oraz innych istotnych informacji z całego okresu sprawozdawczego, w odniesieniu do każdego statku, za który ponoszą odpowiedzialność, który to raport został uznany za satysfakcjonujący przez weryfikatora zgodnie z w art. 13.
2. W przypadku zmiany przedsiębiorstwa nowe przedsiębiorstwo zapewnia, aby każdy statek, za który ono odpowiada, spełniał wymogi niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do całego okresu sprawozdawczego, w którym przedsiębiorstwo to odpowiada za dany statek.
3. Przedsiębiorstwa dołączają do raportu emisji następujące informacje:
  - a) dane identyfikacyjne statku i przedsiębiorstwa, w tym:
    - (i) nazwę statku;
    - (ii) numer identyfikacyjny IMO;
    - (iii) port rejestracji lub port macierzysty statku;
    - (iv) klasę lodową statku, jeżeli jest ujęta w planie monitorowania;
    - (v) efektywność techniczną statku (wskaźnik konstrukcyjny efektywności energetycznej (EEDI) lub szacowaną wartość indeksu (EIV) zgodnie z rezolucją IMO MEPC.215 (63), w stosownych przypadkach);
    - (vi) nazwisko/nazwę właściciela statku;
    - (vii) adres właściciela statku i adres jego głównego miejsca prowadzenia działalności;

- (viii) nazwę przedsiębiorstwa (jeżeli nie jest właścicielem statku);
  - (ix) adres przedsiębiorstwa (jeżeli nie jest właścicielem statku) i jego główne miejsce prowadzenia działalności;
  - (x) adres, numer telefonu i adres poczty elektronicznej osoby wyznaczonej do kontaktów;
- b) tożsamość weryfikatora, który ocenił raport emisji;
  - c) informacje dotyczące stosowanej metody monitorowania i odnośnego poziomu niepewności;
  - d) wyniki rocznego monitorowania parametrów zgodnie z art. 10.

Artykuł 12

Format raportu emisji

1. Raport emisji jest składany z wykorzystaniem automatycznych systemów i formatów wymiany danych, w tym szablonów elektronicznych.
2. Komisja ustanawia, w drodze aktów wykonawczych, przepisy techniczne ustanawiające formaty wymiany danych, w tym szablony elektroniczne. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

WERYFIKACJA I AKREDYTACJA

Artykuł 13

Zakres czynności weryfikacyjnych i sprawozdanie z weryfikacji

1. Weryfikator ocenia zgodność planu monitorowania z wymogami ustanowionymi w art. 6 i 7. W przypadku gdy ocena weryfikatora wskazuje niezgodności z tymi wymogami, dane przedsiębiorstwo odpowiednio zmienia swój plan monitorowania i przedkłada zmieniony plan do ostatecznej oceny przez weryfikatora przed rozpoczęciem okresu sprawozdawczego. Przedsiębiorstwo uzgadnia z weryfikatorem ramy czasowe niezbędne do wprowadzenia tych zmian. Te ramy czasowe w żadnym razie nie mogą przekraczać początku okresu sprawozdawczego.
2. Weryfikator ocenia zgodność raportu emisji z wymogami ustanowionymi w art. 8–12 oraz w załącznikach I i II.
Weryfikator ocenia w szczególności, czy podane w raporcie emisji poziomy emisji CO₂ oraz inne istotne informacje określono zgodnie z art. 8, 9 i 10 oraz z planem monitorowania.
3. W przypadku gdy w ocenie weryfikacyjnej weryfikator stwierdza z wystarczającą pewnością, że raport emisji nie zawiera istotnych nieprawidłowości, wydaje sprawozdanie z weryfikacji stwierdzające, że raport emisji został zweryfikowany jako satysfakcjonujący. W sprawozdaniu z weryfikacji wyszczególnia się wszystkie kwestie odnoszące się do wykonanej przez weryfikatora pracy.
4. W przypadku gdy w ocenie weryfikacyjnej weryfikator stwierdza, że raport emisji zawiera nieprawidłowości lub nie spełnia wymogów niniejszego rozporządzenia, informuje o tym we właściwym czasie przedsiębiorstwo. Przedsiębiorstwo dokonuje korekty nieprawidłowości lub usuwa niezgodności w sposób umożliwiający terminowe zakończenie procesu weryfikacji oraz przedkłada weryfikatorowi zmieniony raport emisji i wszelkie inne informacje niezbędne do tego, aby usunąć ujawnione niezgodności. W swoim sprawozdaniu weryfikator stwierdza, czy przedsiębiorstwo dokonało korekty nieprawidłowości lub niezgodności ujawnionych w trakcie procesu weryfikacji. W przypadku gdy nie dokonano korekty ujawnionych nieprawidłowości lub niezgodności, a także, z osobna lub razem, prowadzą one do istotnych nieprawidłowości, weryfikator wydaje sprawozdanie z weryfikacji stwierdzające, że raport emisji nie spełnia wymogów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 14

Ogólne obowiązki i zasady dotyczące weryfikatorów

1. Weryfikator musi być niezależny od danego przedsiębiorstwa lub operatora statku i realizuje zadania wymagane w ramach niniejszego rozporządzenia w interesie publicznym. W tym celu weryfikatorem ani jakkolwiek inną częścią tego samego podmiotu prawnego nie może być przedsiębiorstwo ani operator statku, właściciel przedsiębiorstwa lub podmiot należący do niego, jak również weryfikator nie może mieć z danym przedsiębiorstwem powiązań, które mogłyby wpłynąć na jego niezależność i bezstronność.

2. Weryfikując raport emisji oraz stosowane przez przedsiębiorstwo procedury monitorowania, weryfikator ocenia rzetelność, wiarygodność i dokładność systemów monitorowania oraz przedstawionych w raporcie danych i informacji dotyczących emisji CO₂, a w szczególności:

- a) przyporządkowanie zużycia paliwa do rejsów;
- b) przedstawione dane dotyczące zużycia paliwa oraz powiązane z nimi pomiary i obliczenia;
- c) wybór i stosowanie współczynników emisji;
- d) obliczenia prowadzące do ustalenia całkowitego poziomu emisji CO₂;
- e) obliczenia prowadzące do ustalenia efektywności energetycznej.

3. Weryfikator uwzględnia raporty emisji złożone zgodnie z art. 12, tylko jeżeli rzetelne i wiarygodne dane i informacje pozwalają określić poziom emisji CO₂ z rozsądnym stopniem pewności oraz pod warunkiem zapewnienia, aby:

- a) podane w raporcie dane były spójne z danymi szacunkowymi, opracowanymi na podstawie danych z systemu śledzenia statków i ich cech charakterystycznych, takich jak moc zainstalowanego silnika;
- b) podane w raporcie dane nie zawierały niespójności, zwłaszcza między całkowitą ilością zakupionego przez każdy statek w ciągu roku paliwa a całkowitą ilością paliwa zużytego w trakcie rejsów;
- c) dane były gromadzone zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami; oraz
- d) odpowiednia ewidencja na statku była kompletna i spójna.

Artykuł 15

Procedury weryfikacji

1. Weryfikator określa potencjalne zagrożenia związane z procesem monitorowania i raportowania, porównując zgłoszone poziomy emisji CO₂ z szacunkowymi danymi na podstawie danych z systemu śledzenia statków i ich cech charakterystycznych, takich jak moc zainstalowanego silnika. W przypadku stwierdzenia znaczących odchyłeń weryfikator przeprowadza dalsze analizy.

2. Weryfikator określa potencjalne zagrożenia związane z różnymi etapami obliczeń, dokonując przeglądu wszystkich źródeł danych i zastosowanych metodologii.

3. Weryfikator uwzględnia wszelkie skuteczne metody kontroli ryzyka, stosowane przez przedsiębiorstwo w celu ograniczenia niepewności związanej ze stosowaną konkretną metodą monitorowania.

4. Przedsiębiorstwo udziela weryfikatorowi wszelkich dodatkowych informacji umożliwiających mu realizację procedur weryfikacji. W trakcie procesu weryfikacji weryfikator może prowadzić kontrole na miejscu w celu ustalenia wiarygodności zgłoszonych danych i informacji.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu doprecyzowania przepisów dotyczących weryfikacji, o której mowa w niniejszym rozporządzeniu. Przyjmując te akty, Komisja uwzględni elementy określone w załączniku III część A. Zasady określone w tych aktach delegowanych opierają się na zasadach weryfikacji przewidzianych w art. 14 oraz na właściwych standardach uznanych na poziomie międzynarodowym.

Artykuł 16

Akredytacja weryfikatorów

1. Weryfikatorzy, którzy oceniają plany monitorowania i raporty emisji oraz wystawiają sprawozdania z weryfikacji i dokumenty zgodności, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, muszą posiadać akredytację w odniesieniu do czynności objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, wydaną przez krajową jednostkę akredytującą zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008.

2. W przypadkach, w których niniejsze rozporządzenie nie ustanawia szczegółowych przepisów dotyczących akredytacji weryfikatorów, zastosowanie mają odpowiednie przepisy rozporządzenia (WE) nr 765/2008.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu doprecyzowania metod akredytacji weryfikatorów. Przyjmując te akty, Komisja uwzględni elementy określone w załączniku III część B. Metody określone w tych aktach delegowanych opierają się na zasadach weryfikacji przewidzianych w art. 14 oraz na właściwych standardach uznanych na poziomie międzynarodowym.

ROZDZIAŁ IV

ZGODNOŚĆ I PUBLIKACJA INFORMACJI

Artykuł 17

Dokument zgodności

1. W przypadku gdy raport emisji spełnia wymogi określone w art. 11–15 oraz wymogi załączników I i II, weryfikator wystawia – na podstawie sprawozdania z weryfikacji – dokument zgodności dla danego statku.
2. Dokument zgodności zawiera następujące informacje:
  - a) dane identyfikacyjne statku (nazwę, numer identyfikacyjny IMO oraz port rejestracji lub port macierzysty statku);
  - b) nazwisko/nazwę, adres oraz główne miejsce prowadzenia działalności właściciela statku;
  - c) tożsamość weryfikatora;
  - d) datę wystawienia dokumentu zgodności, termin jego ważności oraz okres sprawozdawczy, którego dotyczy.
3. Dokumenty zgodności zachowują ważność przez 18 miesięcy po zakończeniu okresu sprawozdawczego.
4. Weryfikator bez zbędnej zwłoki informuje Komisję i organ państwa bandery o wystawieniu każdego dokumentu zgodności. Weryfikator przekazuje informacje, o których mowa w ust. 2, za pomocą automatycznego systemu oraz formatów wymiany danych, w tym szablonów elektronicznych.
5. Komisja ustanawia, w drodze aktów wykonawczych, przepisy techniczne określające formaty wymiany danych, w tym szablony elektroniczne. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

Artykuł 18

Obowiązek posiadania ważnego dokumentu zgodności na pokładzie statku

W terminie do dnia 30 czerwca roku następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego na statkach, które przyplwają do portu podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego, poruszają się w obrębie takiego portu lub z niego wypływają i które odbywały rejsy w tym okresie sprawozdawczym, musi znajdować się ważny dokument zgodności.

Artykuł 19

Zgodność z wymogami dotyczącymi monitorowania i raportowania oraz inspekcje

1. W oparciu o informacje publikowane zgodnie z art. 21 ust. 1 każde państwo członkowskie podejmuje wszelkie środki niezbędne do zapewnienia zgodności statków podnoszących jego banderę z wymogami dotyczącymi monitorowania i raportowania określonymi w art. 8–12. Państwa członkowskie uznają fakt, że dla danego statku został wydany dokument zgodności, zgodnie z art. 17 ust. 4, za dowód takiej zgodności.
2. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby każda inspekcja statku w porcie znajdującym się pod jego jurysdykcją przeprowadzana zgodnie z dyrektywą 2009/16/WE obejmowała sprawdzenie, czy na pokładzie statku znajduje się ważny dokument zgodności.
3. W przypadku każdego statku, w odniesieniu do którego nie są dostępne informacje, o których mowa w art. 21 ust. 2 lit. i) oraz j), w czasie gdy wpłynął on do portu podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego, dane państwo członkowskie może sprawdzić, czy na pokładzie statku znajduje się ważny dokument zgodności.

Artykuł 20

Sankcje, wymiana informacji i nakaz wydalenia

1. Państwa członkowskie ustanawiają system sankcji za niewykonanie obowiązków dotyczących monitorowania i raportowania określonych w art. 8–12 oraz podejmują wszelkie środki konieczne w celu zapewnienia, aby sankcje te były nakładane. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie przekazują te przepisy Komisji w terminie do dnia 1 lipca 2017 r. oraz bez zbędnej zwłoki zgłaszają Komisji wszelkie późniejsze zmiany.

2. Państwa członkowskie zapewniają skuteczną wymianę informacji i skuteczną współpracę między ich krajowymi organami odpowiedzialnymi za zapewnianie wykonania obowiązków dotyczących monitorowania i raportowania lub, w stosownych przypadkach, między organami odpowiedzialnymi za procedury sankcji. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji, Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA), pozostałym państwom członkowskim oraz zainteresowanemu państwu bandery krajowe procedury sankcji wobec określonego statku.
3. W przypadku statków, które nie spełniają wymogów w zakresie monitorowania i raportowania przez co najmniej dwa kolejne okresy sprawozdawcze, oraz w przypadku gdy inne środki egzekucyjne nie zapewniły osiągnięcia zgodności, właściwy organ państwa członkowskiego portu przybycia może wydać nakaz wydalenia, który jest przekazywany Komisji, EMSA, pozostałym państwom członkowskim oraz zainteresowanemu państwu bandery. W następstwie wydania takiego nakazu wydalenia każde państwo członkowskie odmawia przyjmowania danego statku w swoich portach do czasu wywiązania się przez przedsiębiorstwo ze swoich obowiązków w zakresie monitorowania i raportowania zgodnie z art. 11–18, potwierdzonego przedstawieniem ważnego dokumentu zgodności właściwemu krajowemu organowi, który wydał nakaz wydalenia. Niniejszy ustęp pozostaje bez uszczerbku dla międzynarodowych przepisów morskich mających zastosowanie w przypadku statków w niebezpieczeństwie.
4. Właściciel lub operator statku lub jego przedstawiciel w państwie członkowskim ma prawo do skutecznego środka odwoławczego przed sądem lub trybunałem wobec nakazu wydalenia i musi być o tym odpowiednio informowany przez właściwy organ państwa członkowskiego portu przybycia. Państwa członkowskie ustanawiają i utrzymują procedury odpowiednie do tego celu.
5. Każde państwo członkowskie, które nie ma na swoim terytorium portów morskich i które zamknęło swój krajowy rejestr statków lub nie ma statków podnoszących jego banderę, które są objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia, oraz dopóki żaden taki statek nie podnosi bandery tego państwa, może stosować odstępstwa od przepisów niniejszego artykułu. Każde państwo członkowskie, które zamierza skorzystać z tego odstępstwa, powiadamia Komisję najpóźniej w dniu 1 lipca 2015 r. O każdej kolejnej zmianie informuje się Komisję.

Artykuł 21

Publikacja informacji oraz sprawozdanie Komisji

1. Co roku w terminie do dnia 30 czerwca Komisja podaje do wiadomości publicznej informacje dotyczące emisji CO₂ zgłoszonych zgodnie z art. 11 oraz informacje określone w ust. 2 niniejszego artykułu.
2. Komisja zamieszcza w informacjach, które mają być podane do wiadomości publicznej, następujące elementy:
  - a) dane identyfikacyjne statku (nazwę, numer identyfikacyjny IMO oraz port rejestracji lub port macierzysty statku);
  - b) efektywność techniczną statku (EEDI lub EIV, w stosownych przypadkach);
  - c) roczne emisje CO₂;
  - d) całkowite roczne zużycie paliwa podczas rejsów;
  - e) średnie roczne zużycie paliwa i emisje CO₂ w odniesieniu do odległości przebytej w rejsach;
  - f) średnie roczne zużycie paliwa i emisje CO₂ w odniesieniu do przebytej odległości i ładunków przewożonych w rejsach;
  - g) średni roczny czas spędzony na morzu w rejsach;
  - h) stosowaną metodę monitorowania;
  - i) datę wystawienia i datę ważności dokumentu zgodności;
  - j) tożsamość weryfikatora, który ocenił raport emisji;
  - k) wszelkie inne informacje monitorowane i zgłoszone dobrowolnie zgodnie z art. 10.
3. W przypadkach gdy – ze względu na szczególne okoliczności – ujawnienie określonej kategorii danych zagregowanych na podstawie ust. 2, nieodnoszących się do emisji CO₂, stanowiłoby wyjątkowo naruszenie ochrony interesów handlowych zasługujących na ochronę jako uzasadnione interesy gospodarcze nadrzędne w stosunku do publicznego interesu ujawniania danych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, na wniosek przedsiębiorstwa stosuje się inny poziom agregacji tych konkretnych danych, aby chronić taki interes. W przypadku gdy stosowanie innego poziomu agregacji nie jest to możliwe, Komisja nie podaje takich informacji do wiadomości publicznej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13).

4. Komisja publikuje roczne sprawozdanie na temat emisji CO₂ z transportu morskiego oraz innych istotnych informacji, zawierające wyniki zagregowane i objaśnione, aby poinformować społeczeństwo i umożliwić ocenę emisji CO₂ i efektywności energetycznej transportu morskiego według wielkości, rodzajów statków, działalności lub jakiegokolwiek innej kategorii uznanej za celową.
5. Komisja co dwa lata ocenia ogólny wpływ sektora transportu morskiego na globalny klimat, w tym poprzez emisje lub skutki niepowiązane z CO₂.
6. W ramach swojego mandatu EMSA wspomaga Komisję w pracach mających na celu spełnienie wymogów niniejszego artykułu oraz art. 12 i 17 niniejszego rozporządzenia, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

ROZDZIAŁ V

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

Artykuł 22

Współpraca międzynarodowa

1. Komisja regularnie przekazuje IMO oraz innym właściwym organom międzynarodowym informacje na temat wykonywania niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla podziału kompetencji lub procedur decyzyjnych przewidzianych w Traktatach.
2. Komisja oraz, w stosownych przypadkach, państwa członkowskie prowadzą z państwami trzecimi wymianę informacji technicznych, zwłaszcza dotyczących dalszego opracowywania metod monitorowania, organizacji raportowania oraz weryfikacji raportów emisji.
3. W przypadku wypracowania międzynarodowego porozumienia w sprawie globalnego systemu monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych lub w sprawie globalnych działań mających na celu redukcję emisji gazów cieplarnianych z transportu morskiego Komisja poddaje niniejsze rozporządzenie przeglądowi oraz, w stosownych przypadkach, proponuje zmiany do niniejszego rozporządzenia, aby zapewnić jego dostosowanie do tego porozumienia międzynarodowego.

ROZDZIAŁ VI

UPRAWNIENIA DELEGOWANE I WYKONAWCZE ORAZ PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 23

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule. Szczególnie ważne jest, aby przed przyjęciem takich aktów delegowanych Komisja stosowała swoje zwykłe procedury działania i prowadziła konsultacje z ekspertami, w tym ekspertami z państw członkowskich.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5 ust. 2, art. 15 ust. 5 i art. 16 ust. 3, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 1 lipca 2015 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5 ust. 2, art. 15 ust. 5 i art. 16 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakiegokolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) No 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiające Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego (Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 1).

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie w art. 5 ust. 2, art. 15 ust. 5 i art. 16 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 24

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 ⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 25

Zmiany do dyrektywy 2009/16/WE

Do wykazu zawartego w załączniku IV do dyrektywy 2009/16/WE dodaje się punkt w brzmieniu:

„50. Dokument zgodności wydany na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE (*).

(*) Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 55.” .

Artykuł 26

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

ZAŁĄCZNIK I

Metody monitorowania emisji CO₂A. OBLICZANIE EMISJI CO₂ (ART. 9)

Do celów obliczania emisji CO₂ przedsiębiorstwa stosują następujący wzór:

zużycie paliwa × współczynnik emisji

Zużycie paliwa dotyczy paliwa zużytego przez silniki główne, silniki pomocnicze, turbiny gazowe, kotły i generatory gazu obojętnego.

Zużycie paliwa podczas cumowania w portach oblicza się oddzielnie.

Co do zasady stosuje się wartości domyślne współczynnika emisji paliwa, chyba że przedsiębiorstwo zdecyduje się korzystać z danych dotyczących jakości paliwa określonych w dokumentach dostawy paliwa i wykorzystywanych do wykazania zgodności z mającymi zastosowanie przepisami w sprawie emisji siarki.

Te domyślne współczynniki emisji opierają się na ostatnich dostępnych wartościach Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC). Współczynniki te można pobrać z załącznika VI do rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012⁽¹⁾.

W odniesieniu do biopaliw i alternatywnych paliw niekopalnych stosuje się odpowiednie współczynniki emisji.

B. METODY OKREŚLANIA EMISJI CO₂

Przedsiębiorstwo określa w planie monitorowania metodę monitorowania, z której ma korzystać w celu obliczenia zużycia paliwa dla każdego statku, za który odpowiada, zapewniając konsekwentne stosowanie wybranej przez siebie metody.

Stosuje się wartość określającą faktyczne zużycie paliwa podczas każdego rejsu, obliczając je za pomocą jednej z następujących metod:

- a) dokument dostawy paliwa i okresowe inwentaryzacje zbiorników paliwa;
- b) monitorowanie zbiornika z olejem bunkrowym na statku;
- c) przepływomierze na potrzeby odnośnych procesów spalania;
- d) bezpośredni pomiar emisji CO₂.

Można stosować każde połączenie tych metod, po poddaniu ocenie przez weryfikatora, jeżeli zwiększa to ogólną dokładność pomiarów.

1. Metoda A: dokument dostawy paliwa oraz okresowe inwentaryzacje zbiorników paliwa

Metoda ta opiera się na ilości i rodzaju paliwa wskazanych w dokumencie dostawy paliwa, w połączeniu z okresowymi inwentaryzacjami zbiorników paliwa w oparciu o odczyty mierników paliwa w zbiornikach. Na ilość paliwa zużytego w danym okresie składają się: ilość paliwa na początku okresu, plus dostawy, minus paliwo pozostałe na koniec okresu oraz zwrócony olej bunkrowy między początkiem a końcem danego okresu.

Okres oznacza czas między dwoma zawinięciami do portu lub czas spędzony w porcie. Wskazując paliwo wykorzystane w danym okresie, należy wyszczególnić rodzaj tego paliwa oraz zawartość siarki.

Metody tej nie można zastosować w przypadku, gdy dokumenty dostawy paliwa nie są dostępne na statku, zwłaszcza gdy w charakterze paliwa wykorzystuje się ładunek, na przykład przez odparowywanie skroplonego gazu ziemnego (LNG).

W ramach istniejącego załącznika VI do konwencji MARPOL dokument dostawy paliwa jest obowiązkowy, ma być przechowywany na statku przez trzy lata po dostawie oleju bunkrowego i ma być łatwo dostępny. Podstawę okresowych inwentaryzacji zbiorników z paliwem na statku stanowią odczyty mierników paliwa w zbiornikach. W tym przypadku korzysta się z tabel dotyczących poszczególnych zbiorników paliwa, w których określa się ilość paliwa w chwili odczytu. Niepewność związaną z dokumentem dostawy paliwa zaznacza się w planie monitorowania. Odczyty mierników paliwa prowadzi się za pomocą odpowiednich metod, takich jak systemy zautomatyzowane, sondy i przymiary wstępowe. Metodę sondowania zbiornika i związaną z tym niepewność określa się w planie monitorowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 181 z 12.7.2012, s. 30).

W przypadku gdy ilość paliwa, o którą uzupełnia się zapas, lub ilość paliwa znajdującego się w zbiornikach określona jest w jednostkach objętości wyrażonych w litrach, przedsiębiorstwo przelicza te wartości z jednostek objętości na jednostki masy, stosując wartości gęstości rzeczywistej. W celu określenia gęstości rzeczywistej przedsiębiorstwo wykorzystuje:

- a) pokładowe systemy pomiarowe;
- b) gęstość zmierzoną przez dostawcę paliwa w chwili uzupełniania zbiornika i wskazaną na fakturze za paliwo lub w dokumencie dostawy paliwa.

Gęstość rzeczywistą wyraża się w kg/l i ustala dla temperatury, w której dokonano określonego pomiaru. W przypadkach, w których wartości gęstości rzeczywistej nie są dostępne, stosuje się, po poddaniu ocenie przez weryfikatora, współczynnik gęstości standardowej dla odpowiedniego rodzaju paliwa.

2. Metoda B: monitorowanie zbiornika z olejem bunkrowym na statku

Metoda ta opiera się na odczytach mierników paliwa we wszystkich zbiornikach na statku. Odczytów dokonuje się codziennie, kiedy statek jest na morzu, oraz każdorazowo przy pobieraniu i zwracaniu oleju bunkrowego.

Suma różnic poziomów paliwa w zbiorniku między dwoma odczytami daje wynik w postaci paliwa zużytego w danym okresie.

Okres oznacza czas między dwoma zawinięciami do portów lub czas spędzony w porcie. Wskazując paliwo wykorzystane w danym okresie, należy wyszczególnić rodzaj tego paliwa oraz zawartość siarki.

Odczyty mierników paliwa prowadzi się za pomocą odpowiednich metod, takich jak systemy zautomatyzowane, sondy i przyrządy wstępowe. Metodę sondowania zbiornika i związaną z tym niepewność określa się w planie monitorowania.

W przypadku gdy ilość paliwa, o którą uzupełnia się zapas, lub ilość paliwa znajdującego się w zbiornikach określona jest w jednostkach objętości wyrażonych w litrach, przedsiębiorstwo przelicza te wartości z jednostek objętości na jednostki masy, stosując wartości gęstości rzeczywistej. W celu określenia gęstości rzeczywistej przedsiębiorstwo wykorzystuje:

- a) pokładowe systemy pomiarowe;
- b) gęstość zmierzoną przez dostawcę paliwa w chwili uzupełniania zbiornika i wskazaną na fakturze za paliwo lub w dokumencie dostawy paliwa;
- c) gęstość zmierzoną w ramach analizy badawczej przeprowadzonej w akredytowanym laboratorium badania paliw – jeżeli jest ona dostępna.

Gęstość rzeczywistą wyraża się w kg/l i ustala dla temperatury, w której dokonano określonego pomiaru. W przypadkach, w których wartości gęstości rzeczywistej nie są dostępne, stosuje się, po poddaniu ocenie przez weryfikatora, współczynnik gęstości standardowej dla odpowiedniego rodzaju paliwa.

3. Metoda C: przepływomierze na potrzeby odnośnych procesów spalania

Metoda ta opiera się na pomiarach przepływu paliwa na pokładzie statku. Aby obliczyć całkowite zużycie paliwa w danym okresie, łączy się dane ze wszystkich przepływomierzy powiązanych z odpowiednimi źródłami emisji CO₂.

Okres oznacza czas między dwoma zawinięciami do portów lub czas spędzony w porcie. Należy monitorować rodzaj paliwa wykorzystanego w danym okresie oraz zawartość siarki w tym paliwie.

Stosowane metody kalibracyjne oraz niepewność związaną z przepływomierzami określa się w planie monitorowania.

W przypadku gdy ilość zużytego paliwa określona jest w jednostkach objętości wyrażonych w litrach, przedsiębiorstwo przelicza te wartości z jednostek objętości na jednostki masy, stosując wartości gęstości rzeczywistej. W celu określenia gęstości rzeczywistej przedsiębiorstwo wykorzystuje:

- a) pokładowe systemy pomiarowe;
- b) gęstość zmierzoną przez dostawcę paliwa w chwili uzupełniania zbiornika i wskazaną na fakturze za paliwo lub w dokumencie dostawy paliwa.

Gęstość rzeczywistą wyraża się w kg/l i ustala dla temperatury, w której dokonano określonego pomiaru. W przypadkach, w których wartości gęstości rzeczywistej nie są dostępne, stosuje się, po poddaniu ocenie przez weryfikatora, współczynnik gęstości standardowej dla odpowiedniego rodzaju paliwa.

4. Metoda D: bezpośredni pomiar emisji CO₂

Bezpośrednich pomiarów emisji CO₂ można dokonywać w odniesieniu do rejsów oraz emisji CO₂ mających miejsce w portach podlegających jurysdykcji państwa członkowskiego. Wyemitowany CO₂ obejmuje CO₂ wyemitowany przez silniki główne, silniki pomocnicze, turbiny gazowe, kotły i generatory gazu obojętnego. Zużycie paliwa przez statki, w przypadku których za podstawę sprawozdawczości przyjęto tę metodę, oblicza się za pomocą zmierzonego poziomu emisji CO₂ oraz współczynnika emisji stosowanego dla danych paliw.

Metoda ta opiera się na określeniu przepływu emisji CO₂ w kominach spalinowych – stężenie CO₂ w gazach spalinowych należy pomnożyć przez współczynnik przepływu gazów spalinowych.

Stosowane metody kalibracyjne oraz niepewność związaną z używanymi przyrządami określa się w planie monitorowania.

ZAŁĄCZNIK II

Monitorowanie innych istotnych informacji

A. MONITOROWANIE W ODNIESIENIU DO POSZCZEGÓLNYCH REJSÓW (ART. 9)

1. Do celów monitorowania innych istotnych informacji w odniesieniu do poszczególnych rejsów (art. 9 ust. 1) przedsiębiorstwa muszą przestrzegać następujących zasad:

- a) datę oraz godzinę wyjścia z portu i przybycia do portu określa się według czasu uniwersalnego (Greenwich Mean Time – GMT). Czas spędzony na morzu oblicza się na podstawie informacji dotyczących wyjścia z portu i przybycia do portu, wykluczając kotwiczenie;
- b) za przebytą odległość można przyjąć albo długość najbardziej bezpośredniej trasy od portu wyjścia do portu przybycia, albo rzeczywistą przebytą odległość. Jeżeli przyjmuje się długość najbardziej bezpośredniej trasy od portu wyjścia do portu przybycia, to aby uniknąć znaczącego niedoszacowania przebytej odległości, należy uwzględnić zachowawczy współczynnik korygujący. W planie monitorowania wskazuje się stosowaną metodę obliczania odległości oraz, w razie konieczności, stosowany współczynnik korygujący. Przebytą odległość wyraża się w milach morskich;
- c) wykonaną pracę transportową określa się, mnożąc przebytą odległość przez wielkość przewożonego ładunku;
- d) w przypadku statków pasażerskich do celów określenia przewożonego ładunku podaje się liczbę pasażerów. Jeśli chodzi o wszystkie inne kategorie statków, wielkość przewożonego ładunku wyraża się, stosownie do przypadku, albo w tonach metrycznych, albo w znormalizowanych metrach sześciennych ładunku;
- e) w przypadku statków ro-ro przewożony ładunek jest określony liczbą jednostek ładunku (pojazdów ciężarowych, samochodów itd.) lub wyrażony długością, w metrach, zajmowanego miejsca na pasie pomnożoną przez domyślne wartości wagowe. W przypadku gdy ładunek przewożony przez statki ro-ro został zdefiniowany na podstawie załącznika B do normy CEN EN 16258 (2012): „Metodologia szacowania i raportowania zużycia energii oraz emisji gazów cieplarnianych w usługach transportowych (w zakresie przewozu ładunków oraz pasażerów)”, definicję tę uznaje się za zgodną z niniejszym rozporządzeniem.

Do celów niniejszego rozporządzenia „statek ro-ro” oznacza statek zaprojektowany do przewozu jednostek transportowych wjeżdżających na pokład i zjeżdżających z niego lub z przestrzeniami ładunkowymi przeznaczonymi do wjeżdżania do nich i wyjeżdżania z nich;

- f) w przypadku kontenerowców przewożony ładunek jest definiowany jako całkowita waga ładunku w tonach metrycznych lub, jeżeli to niemożliwe, liczba dwudziestostopowych jednostek ekwiwalentnych (TEU) pomnożona przez ich domyślne wartości wagowe. W przypadku gdy ładunek przewożony kontenerowcem jest zdefiniowany zgodnie z mającymi zastosowanie wytycznymi IMO lub aktami przyjętymi na podstawie Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu (konwencja SOLAS), definicję tę uznaje się za zgodną z niniejszym rozporządzeniem.

Do celów niniejszego rozporządzenia „kontenerowiec” oznacza statek zaprojektowany wyłącznie do przewozu kontenerów w ładowniach i na pokładzie;

- g) przy określaniu przewożonego ładunku w odniesieniu do kategorii statków innych niż statki pasażerskie, statki ro-ro i kontenerowce możliwe jest uwzględnianie, w stosownych przypadkach, wagi i objętości przewożonego ładunku oraz liczby przewożonych pasażerów. Kategorie te obejmują, między innymi tankowce, masowce, drobnicowce, chłodniowce, statki do przewozu pojazdów i statki wielozadaniowe.

2. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania pkt 1 lit. g) Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, przepisy techniczne wyszczególniające parametry mające zastosowanie do każdej z pozostałych kategorii statków wymienionych w tej literze.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24 ust. 2, nie później niż do dnia 31 grudnia 2016 r.

W stosownych przypadkach Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, zmieniać mające zastosowanie parametry, o których mowa w pkt 1 lit. g). W stosownych przypadkach Komisja zmienia również te parametry, aby uwzględnić zmiany niniejszego załącznika na mocy art. 5 ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 24 ust. 2.

3. W wykonywaniu przepisów, o których mowa w pkt 1 i 2, przedsiębiorstwa mogą również przedstawiać szczegółowe informacje dotyczące klasy lodowej statku i żeglugi w warunkach lodowych.

B. MONITOROWANIE W OKRESACH ROCZNYCH (ART. 10)

W celu monitorowania innych istotnych informacji w okresach rocznych przedsiębiorstwa muszą przestrzegać następujących zasad:

Wartości monitorowane w ramach art. 10 określa się, sumując odpowiednie dane dla każdego rejsu.

Średnią efektywność energetyczną monitoruje się za pomocą co najmniej czterech wskaźników: zużycia paliwa w przeliczeniu na przebyta odległość, zużycia paliwa w przeliczeniu na wykonaną pracę transportową, emisji CO₂ w przeliczeniu na przebyta odległość oraz emisji CO₂ w przeliczeniu na pracę transportową, które oblicza się w następujący sposób:

zużycie paliwa w przeliczeniu na przebyta odległość = łączne zużycie paliwa w skali roku/łączna przebyta odległość

zużycie paliwa w przeliczeniu na wykonaną pracę transportową = łączne zużycie paliwa w skali roku/wykonana praca transportowa ogółem

emisje CO₂ w przeliczeniu na przebyta odległość = całkowite emisje CO₂ w skali roku/łączna przebyta odległość

emisje CO₂ w przeliczeniu na wykonaną pracę transportową = całkowite emisje CO₂ w skali roku/wykonana praca transportowa ogółem.

W wykonywaniu tych przepisów przedsiębiorstwa mogą również przedstawiać szczegółowe informacje dotyczące klasy lodowej statku i żeglugi w warunkach lodowych, a także inne informacje dotyczące zużycia paliwa i wyemitowanego CO₂, różnicując je na podstawie kryteriów określonych w planie monitorowania.

ZAŁĄCZNIK III

Elementy, które powinny zostać uwzględnione w odniesieniu do aktów delegowanych przewidzianych w art. 15 i 16

A. PROCEDURY WERYFIKACJI

- Kompetencje weryfikatorów,
- dokumenty przedkładane weryfikatorom przez przedsiębiorstwa,
- ocena ryzyka przeprowadzana przez weryfikatora,
- ocena zgodności planu monitorowania,
- weryfikacja raportu emisji,
- poziom istotności,
- wystarczająca pewność weryfikatora,
- nieprawidłowości i niezgodności,
- zawartość sprawozdania z weryfikacji,
- zalecenia dotyczące usprawnień,
- przepływ informacji między przedsiębiorstwami, weryfikatorami i Komisją.

B. AKREDYTACJA WERYFIKATORÓW

- Jak można wystąpić o akredytację w odniesieniu do działalności żeglugowej,
  - jak weryfikatorzy będą oceniani przez krajowe jednostki akredytujące, aby uzyskać certyfikat akredytacji,
  - jak krajowe jednostki akredytujące będą prowadziły nadzór, aby potwierdzać niezbędną ciągłość akredytacji,
  - wymogi wobec krajowych jednostek akredytujących, aby mogły one udzielać akredytacji weryfikatorom w odniesieniu do działalności żeglugowej, łącznie z odniesieniami do norm zharmonizowanych.
-

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/758**z dnia 29 kwietnia 2015 r.****w sprawie wymagań dotyczących homologacji typu na potrzeby wdrożenia systemu pokładowego eCall opartego na numerze alarmowym 112 oraz zmiany dyrektywy 2007/46/WE**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywą 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ ustanowiono kompleksowy unijny system homologacji typu pojazdów silnikowych.
- (2) Aby zapewnić wysoki poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego w całej Unii, na poziomie unijnym ujednotaczono wymagania techniczne w zakresie homologacji typu pojazdów silnikowych pod kątem licznych elementów z zakresu bezpieczeństwa i ochrony środowiska.
- (3) Wdrożenie usługi eCall we wszystkich pojazdach i we wszystkich państwach członkowskich było jednym z podstawowych celów Unii w dziedzinie bezpieczeństwa drogowego od roku 2003. Aby osiągnąć ten cel, podjęto w oparciu o zasadę dobrowolności wdrażania szereg inicjatyw, które jednak nie przyniosły jak dotąd zadowalających postępów.
- (4) W celu dalszej poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego w komunikacie Komisji z dnia 21 sierpnia 2009 r. pt. „eCall: czas na wdrożenie” zaproponowano wprowadzenie nowych środków mających na celu wdrożenie pokładowej usługi zgłoszenia alarmowego w Unii. Jednym z zaproponowanych środków było wprowadzenie obowiązku montowania systemów pokładowych eCall opartych na numerze 112 we wszystkich nowych typach pojazdów, począwszy od pojazdów kategorii M₁ i N₁ określonych w załączniku II do dyrektywy 2007/46/WE.
- (5) W dniu 3 lipca 2012 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję w sprawie systemu wzywania pomocy eCall: nowej usługi 112 dla obywateli, w której wezwał Komisję do przedłożenia w ramach dyrektywy 2007/46/WE wniosku mającego na celu zapewnienie obowiązkowego wdrożenia opartego na numerze 112 systemu eCall do końca 2015 r.
- (6) Należy w dalszym ciągu usprawniać działanie służb obsługujących numer 112 w całej Unii, aby zapewniały one szybką i skuteczną pomoc w nagłych wypadkach.
- (7) Oczekuje się, że unijny system eCall ograniczy liczbę ofiar śmiertelnych i stopień obrażeń odnoszonych w wypadkach w ruchu drogowym w Unii dzięki wczesnemu alarmowaniu służb ratowniczych. Obowiązkowe wprowadzenie systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112, w połączeniu z niezbędną i skoordynowaną modernizacją infrastruktury w publicznych bezprzewodowych sieciach łączności ruchomej w odniesieniu do przekazywania zgłoszeń eCall oraz w punktach przyjmowania zgłoszeń o wypadkach (PSAP) w odniesieniu do przyjmowania i obsługi zgłoszeń eCall, zapewniłoby dostępność tej usługi dla wszystkich obywateli i tym samym przyczyniłoby się do zmniejszenia liczby ofiar śmiertelnych i osób ciężko rannych, do ograniczenia wydatków na opiekę zdrowotną, a także do zmniejszenia utrudnień w ruchu spowodowanych przez wypadki oraz innych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 47.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 26 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 2 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów („dyrektywa ramowa”) (Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1).

- (8) Zgodnie z art. 1 ust. 1 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 585/2014/UE ⁽¹⁾ państwa członkowskie mają wdrożyć na swoim terytorium – co najmniej sześć miesięcy przed datą zastosowania niniejszego rozporządzenia, a w żadnym wypadku nie później niż w dniu 1 października 2017 r. – infrastrukturę punktów przyjmowania zgłoszeń eCall niezbędną do prawidłowego odbioru i obsługi wszystkich zgłoszeń eCall. Zgodnie z art. 3 decyzji nr 585/2014/UE państwa członkowskie do dnia 24 grudnia 2015 r. mają przedłożyć Komisji sprawozdanie ze stanu wdrożenia tej decyzji. Jeżeli ze sprawozdania wynika, że infrastruktura punktów przyjmowania zgłoszeń eCall nie będzie sprawna do dnia 1 października 2017 r., Komisja powinna przedsięwziąć stosowne kroki, by zapewnić wdrożenie tej infrastruktury.
- (9) Zgodnie z pkt 4 zalecenia Komisji 2011/750/UE ⁽²⁾ państwa członkowskie powinny zapewnić wdrożenie przez operatorów sieci komórkowych mechanizmu obsługi wskaźnika zgłoszenia eCall w ich sieciach do dnia 31 grudnia 2014 r. Jeżeli z przeglądu, o którym mowa w pkt 6 tego zalecenia, wynika, że mechanizm obsługi wskaźnika zgłoszeń eCall nie zostanie wdrożony do dnia 31 marca 2016 r., Komisja powinna przedsięwziąć stosowne kroki, by zapewnić wdrożenie przez operatorów sieci komórkowych tego mechanizmu.
- (10) Dostarczanie dokładnych i wiarygodnych informacji o położeniu jest niezbędne do zapewnienia skutecznego funkcjonowania systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112. W związku z tym należy wprowadzić wymóg zapewnienia kompatybilności tego systemu z usługami świadczonymi przez programy Galileo i europejskiego systemu wspomagania satelitarne (EGNOS), które zostały określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 ⁽³⁾. System ustanowiony w ramach programu Galileo jest niezależnym światowym systemem nawigacji satelitarnej, zaś system ustanowiony w ramach programu EGNOS jest regionalnym systemem nawigacji satelitarnej poprawiającym jakość sygnału globalnego systemu pozycjonowania.
- (11) Obowiązek wyposażenia pojazdów w system pokładowy eCall oparty na numerze 112 powinien mieć początkowo zastosowanie wyłącznie do nowych typów samochodów osobowych i lekkich pojazdów dostawczych (kategorie M₁ i N₁), w przypadku których istnieje już odpowiedni mechanizm inicjowania. Możliwość rozszerzenia w najbliższej przyszłości zakresu stosowania wymogu instalacji systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 na inne kategorie pojazdów, takie jak samochody ciężarowe, autobusy i autokary, dwukołowe pojazdy silnikowe i ciągniki rolnicze, powinna zostać przeanalizowana przez Komisję z myślą o ewentualnym przedstawieniu wniosku legislacyjnego w tym zakresie.
- (12) Należy promować wyposażanie istniejących typów pojazdów, które będą produkowane po dniu 31 marca 2018 r., w system pokładowy eCall oparty na numerze 112, aby upowszechnić ten system. Typy pojazdów homologowane przed dniem 31 marca 2018 r. można doposażać w system eCall na zasadzie dobrowolności.
- (13) Publiczna interoperacyjna ogólnounijna usługa eCall oparta na jednolitym europejskim numerze alarmowym 112 oraz usługi eCall świadczone przez strony trzecie (usługi TPS eCall) mogą współistnieć, pod warunkiem przyjęcia środków niezbędnych do zapewnienia ciągłości świadczenia tej usługi dla konsumenta. Aby zapewnić ciągłość świadczenia usługi publicznej eCall opartej na numerze 112 we wszystkich państwach członkowskich przez cały okres żywotności pojazdu oraz aby zagwarantować, że publiczna usługa eCall oparta na numerze 112 będzie zawsze automatycznie dostępna, wszystkie pojazdy należy wyposażać w system pozwalający na korzystanie z publicznej usługi eCall opartej na numerze 112 niezależnie od tego, czy właściciel danego pojazdu wybierze usługę TPS eCall, czy też nie.
- (14) Konsumentom powinni otrzymywać rzetelne podstawowe informacje o systemie pokładowym eCall opartym na numerze 112 oraz o systemie TPS eCall, jeżeli pojazd jest w niego wyposażony, jak również kompleksowe i wiarygodne informacje na temat wszelkich dodatkowych funkcji lub usług związanych z prywatnym systemem zgłoszeń alarmowych, oferowanymi pokładowymi aplikacjami do zgłaszania wypadków lub wzywania pomocy, a także na temat poziomu usług, jakiego mogą oczekiwać przy zakupie prywatnych systemów, oraz związanych z tym kosztów. Usługa eCall oparta na numerze 112 stanowi usługę publiczną świadczoną w interesie ogólnym, w związku z czym powinna być dostępna bezpłatnie dla wszystkich konsumentów.
- (15) Obowiązek wyposażenia pojazdów w system pokładowy eCall oparty na numerze 112 powinien pozostawać bez uszczerbku dla prawa wszystkich zainteresowanych stron, takich jak producenci samochodów i niezależni operatorzy, do oferowania dodatkowych usług ratunkowych lub usług dodanych, równoległe z systemem pokładowym eCall w oparciu o numer 112 lub na podstawie tego systemu. Wszelkie dodatkowe usługi powinny zostać pomyślane w taki sposób, aby nie rozpraszały dodatkowo uwagi kierowcy oraz aby nie wpływały na

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 585/2014/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie wdrożenia interoperacyjnej usługi eCall na terenie całej UE (Dz.U. L 164 z 3.6.2014, s. 6).

⁽²⁾ Zalecenie Komisji 2011/750/UE z dnia 8 września 2011 r. w sprawie wspierania w sieciach łączności elektronicznej w całej UE usługi eCall do przekazywania zgłoszeń alarmowych przez zainstalowane w pojazdach systemy pokładowe, bazujące na numerze 112 (eCall) (Dz.U. L 303 z 22.11.2011, s. 46).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie realizacji i eksploatacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 876/2002 i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 1).

funkcjonowanie systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 ani na skuteczność działań punktów przyjmowania zgłoszeń alarmowych. System pokładowy eCall oparty na numerze 112 oraz system usług prywatnych lub usług dodatkowych powinny być zaprojektowane w taki sposób, aby niemożliwa była wymiana danych osobowych między nimi. Usługi te powinny spełniać obowiązujące przepisy w zakresie bezpieczeństwa ogólnego i ochrony danych i powinny zawsze mieć charakter opcjonalny dla konsumentów.

- (16) W celu zapewnienia konsumentom otwartego wyboru i uczciwej konkurencji, a także w celu wspomaganie innowacji i zwiększenia konkurencyjności unijnego przemysłu informatycznego na rynku światowym, systemy pokładowe eCall powinny być utworzone i realizowane w oparciu o interoperacyjną, standardową, bezpieczną i ogólnodostępną platformę, tak aby możliwe było ewentualne wprowadzenie w przyszłości dodatkowych aplikacji lub usług pokładowych. Ponieważ wymaga to wsparcia technicznego i prawnego, Komisja powinna niezwłocznie ocenić, na podstawie konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, w tym producentami pojazdów i niezależnymi operatorami, wszystkie opcje promowania i zapewnienia takiej ogólnodostępnej platformy i w stosownych przypadkach przedstawić odpowiednią inicjatywę prawodawczą. Ponadto system pokładowy eCall oparty na numerze 112 powinien być dostępny za rozsądną opłatą nie przekraczającą kwoty symbolicznej i na niedyskryminacyjnych zasadach dla wszystkich niezależnych operatorów do celów naprawy i konserwacji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.
- (17) Aby utrzymać integralność systemu homologacji typu, do celów niniejszego rozporządzenia należy zatwierdzać tylko te systemy pokładowe eCall oparte na numerze 112, które można w pełni zbadać.
- (18) System pokładowy eCall oparty na numerze 112 jest systemem zgłoszeń alarmowych, wymaga zatem najwyższego możliwego poziomu niezawodności. Należy zatem zapewnić dokładność minimalnego zbioru danych, a także niezawodność i odpowiednią jakość transmisji głosowych, oraz opracować jednolity system testowania, aby zagwarantować długą żywotność i trwałość systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112. W związku z tym należy przeprowadzać regularne okresowe badania zdatości do ruchu drogowego zgodnie z dyrektywą 2014/45/UE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾.
- (19) Na mocy dyrektywy 2007/46/WE pojazdy produkowane w małych seriach i pojazdy dopuszczone do ruchu na mocy art. 24 tej dyrektywy są zwolnione z wymagań dotyczących ochrony osób znajdujących się w pojeździe w przypadku zderzenia czołowego i uderzenia z boku. W związku z tym pojazdy te należy zwolnić z obowiązku dotyczącego zgodności z wymaganiami systemu eCall określonego w niniejszym rozporządzeniu. Ponadto niektóre pojazdy kategorii M₁ i N₁ nie mogą z przyczyn technicznych być wyposażone w odpowiedni mechanizm inicjowania systemu eCall.
- (20) Pojazdy specjalne powinny spełniać wymagania dotyczące systemu eCall określone w niniejszym rozporządzeniu, jeżeli pojazd podstawowy/niekompletny jest wyposażony w niezbędny mechanizm inicjowania.
- (21) Przetwarzanie danych osobowych za pomocą systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 powinno być zgodne z przepisami o ochronie danych osobowych określonymi w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ oraz w dyrektywie 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾, zwłaszcza w celu zagwarantowania, że pojazdy wyposażone w system pokładowy eCall oparty na numerze 112, przy normalnym trybie funkcjonowania systemu, nie są identyfikowalne i nie są stale śledzone oraz że minimalny zbiór danych przesyłanych przez system pokładowy eCall oparty na numerze 112 obejmuje minimalną ilość informacji wymaganych do odpowiedniej obsługi zgłoszeń alarmowych. Powinno to uwzględnić zalecenia Grupy Roboczej ds. Ochrony Osób Fizycznych w zakresie Przetwarzania Danych Osobowych ustanowionej na mocy art. 29 dyrektywy 95/46/WE („Grupa Robocza Ochrony Danych Art. 29”) zawartymi w jej „Dokumencie roboczym poświęconym konsekwencjom inicjatywy »eCall« w zakresie ochrony danych i prywatności” przyjętym w dniu 26 września 2006 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2014/45/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie okresowych badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz uchylająca dyrektywę 2009/40/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 51).

⁽³⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

- (22) Producenci powinni przedsięwziąć wszystkie konieczne środki zapewniające zgodność z zasadami dotyczącymi ochrony prywatności i ochrony danych określonymi w niniejszym rozporządzeniu zgodnie z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾.
- (23) Producenci pojazdów muszą przy spełnianiu wymagań technicznych uwzględnić techniczne formy ochrony danych osobowych w systemie pokładowym i zapewnić zgodność z zasadą uwzględnienia ochrony prywatności już w fazie projektowania.
- (24) Producenci powinni włączać do dokumentacji technicznej, która jest przekazywana właścicielowi wraz z pojazdem, informacje o istnieniu bezpłatnego publicznego systemu zgłoszeń eCall opartego na jednolitym europejskim numerze alarmowym 112, o prawie właściciela pojazdu do wyboru tego systemu zamiast systemu usług TPS eCall oraz o przetwarzaniu danych dokonywanym przez system pokładowy eCall oparty na numerze 112. Informacje te powinny również być dostępne do pobierania w formie elektronicznej.
- (25) Dane przekazywane za pomocą systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 i przetwarzane przez publiczne punkty przyjmowania zgłoszeń o wypadkach (PSAP) mogą być przekazywane służbom ratowniczym i partnerom usługi, o których mowa w decyzji nr 585/2014/UE, jedynie w przypadku zdarzeń związanych ze zgłoszeniami eCall i na warunkach określonych w tej decyzji i są wykorzystywane wyłącznie do realizacji celów tej decyzji. Dane przetwarzane przez PSAP dzięki systemowi pokładowemu eCall opartemu na numerze 112 nie są przekazywane żadnym innym stronom trzecim bez wyraźnej uprzedniej zgody osoby, której dotyczą te dane.
- (26) Europejskie organizacje normalizacyjne, Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI) i Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) opracowały wspólne normy dotyczące wdrożenia paneuropejskiej usługi eCall, które powinny mieć zastosowanie do celów niniejszego rozporządzenia, ponieważ ułatwi to rozwój technologiczny usługi pokładowej eCall, zapewni jej interoperacyjność i ciągłość w całej Unii oraz ograniczy koszty jej wprowadzenia w całej Unii.
- (27) W celu zapewnienia stosowania wspólnych wymagań technicznych dotyczących systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej uprawnienia do przyjmowania aktów w odniesieniu do wyłączenia niektórych klas pojazdów należących do kategorii M_1 i N_1 z obowiązku instalowania systemu pokładowego eCall, ustanowienia szczegółowych wymagań technicznych i badań do celów homologacji typu WE pojazdów w odniesieniu do ich systemów pokładowych eCall oraz homologacji typu WE systemów, części i oddzielnych zespołów technicznych zaprojektowanych i zbudowanych dla takich pojazdów oraz ustanowienia szczegółowych przepisów technicznych i procedur badania dotyczących stosowania pewnych zasad w zakresie przetwarzania danych osobowych i gwarantowania, że nie zachodzi wymiana danych osobowych między systemem pokładowym eCall opartym na numerze 112 a systemami stron trzecich. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów oraz ze stosownymi zainteresowanymi stronami, zwłaszcza z organizacjami ochrony konsumentów, Europejskim Inspektorem Ochrony Danych i Grupą Roboczą Ochrony Danych Art. 29 zgodnie z obowiązującymi przepisami. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (28) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania niniejszego rozporządzenia, Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w zakresie praktycznych uzgodnień dotyczących oceny wykluczenia możliwości identyfikacji i śledzenia, formatu dokumentów informacyjnych dla użytkownika, przepisów administracyjnych dotyczących homologacji typu WE w odniesieniu do formatu dokumentów informacyjnych udostępnianych przez producentów do celów homologacji typu, formatu świadectwa homologacji typu WE oraz modelu znaku homologacji typu WE. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾.
- (29) Producentom pojazdów należy pozostawić wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do wymagań technicznych niniejszego rozporządzenia.
- (30) Niniejsze rozporządzenie jest nowym odrębnym rozporządzeniem w kontekście procedury homologacji typu WE przewidzianej w dyrektywie 2007/46/WE i w związku z tym należy odpowiednio zmienić załączniki I, III, IV i XI do tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 26.10.2012, s. 391.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (31) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, tj. utworzenie rynku wewnętrznego poprzez wprowadzenie wspólnych wymagań technicznych w odniesieniu do homologacji typu nowych pojazdów wyposażonych w system pokładowy eCall oparty na numerze 112, nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na skalę niezbędnych działań możliwe jest lepsze osiągnięcie go na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym samym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (32) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001 ⁽¹⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 29 października 2013 r. ⁽²⁾,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia ogólne wymagania dotyczące homologacji typu WE pojazdów w odniesieniu do systemów pokładowych eCall opartych na numerze 112 oraz homologacji typu systemów pokładowych eCall opartych na numerze 112, ich części i oddzielnych zespołów technicznych.

Artykuł 2

Zakres zastosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pojazdów kategorii M_1 i N_1 określonych w pkt 1.1.1 i 1.2.1 części A załącznika II do dyrektywy 2007/46/WE oraz do systemów pokładowych eCall opartych na numerze 112, ich części i oddzielnych zespołów technicznych zaprojektowanych i skonstruowanych dla tych pojazdów.

Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do następujących pojazdów:

- pojazdów produkowanych w małych seriach homologowanych zgodnie z art. 22 i 23 dyrektywy 2007/46/WE;
  - pojazdów dopuszczonych zgodnie z art. 24 dyrektywy 2007/46/WE;
  - pojazdów, które ze względów technicznych nie mogą być wyposażone w odpowiedni mechanizm inicjowania eCall, określonych zgodnie z ust. 2.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 8 w celu wskazania klas pojazdów należących do kategorii M_1 i N_1 , które nie mogą być wyposażone w odpowiedni mechanizm inicjowania eCall ze względów technicznych, na podstawie badania oceniającego koszty i korzyści przeprowadzonego lub zleconego przez Komisję z uwzględnieniem wszystkich stosownych aspektów technicznych i związanych z bezpieczeństwem.

Pierwsze takie akty delegowane przyjmuje się w terminie do dnia 9 czerwca 2016 r.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia oprócz definicji zawartych w art. 3 dyrektywy 2007/46/WE stosuje się następujące definicje:

- „system pokładowy eCall oparty na numerze 112” oznacza system alarmowy, składający się z urządzenia pokładowego oraz narzędzi do inicjowania i dokonywania zgłoszeń eCall, a także zarządzania nimi, włączany automatycznie w wyniku aktywacji czujników pokładowych albo ręcznie, który za pośrednictwem publicznych bezprzewodowych sieci łączności ruchomej transmituje minimalny zbiór danych i ustanawia – w oparciu o numer 112 – kanał audio między kierowcą i pasażerami pojazdu a odpowiednim punktem przyjmowania zgłoszeń eCall;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 38 z 8.2.2014, s. 8.

- 2) „zgłoszenie eCall” oznacza zgłoszenie alarmowe pod numer 112 wykonane z pokładu pojazdu automatycznie w wyniku aktywacji czujników pokładowych albo ręcznie, które przekazuje minimalny zbiór danych i ustanawia kanał audio między pojazdem a punktem przyjmowania zgłoszeń eCall za pośrednictwem publicznych bezprzewodowych sieci łączności ruchomej;
- 3) „publiczny punkt przyjmowania zgłoszeń o wypadkach” (lub „PSAP”) oznacza miejsce, do którego w pierwszej kolejności trafiają zgłoszenia alarmowe i które podlega organowi publicznemu lub organizacji prywatnej uznanej przez państwo członkowskie;
- 4) „najwłaściwszy punkt przyjmowania zgłoszeń o wypadkach” oznacza PSAP uprzednio określony przez organy właściwe do przyjmowania zgłoszeń alarmowych z określonego obszaru lub zgłoszeń alarmowych określonego rodzaju;
- 5) „punkt przyjmowania zgłoszeń eCall” oznacza najwłaściwszy PSAP uprzednio określony przez organy do przyjmowania zgłoszeń eCall jako pierwszy i do ich obsługi;
- 6) „minimalny zbiór danych” lub „MSD” oznacza informacje określone w normie „Transport drogowy i telematyka ruchu – eBezpieczeństwo – eCall – Minimalne bazy danych” (EN 15722:2011), przesyłane do punktu przyjmowania zgłoszeń eCall;
- 7) „urządzenie pokładowe” oznacza urządzenie na stałe zainstalowane w pojeździe, które zapewnia dostęp lub ma dostęp do danych pokładowych wymaganych do realizacji transakcji eCall za pośrednictwem publicznej bezprzewodowej sieci łączności ruchomej;
- 8) „transakcja eCall” oznacza nawiązanie sesji bezprzewodowej łączności ruchomej w obrębie publicznej bezprzewodowej sieci łączności i transmisję MSD z pojazdu do punktu przyjmowania zgłoszeń eCall, a także ustanowienie kanału audio między pojazdem a punktem przyjmowania zgłoszeń eCall;
- 9) „publiczna bezprzewodowa sieć łączności ruchomej” oznacza bezprzewodową sieć łączności ruchomej dostępną publicznie zgodnie z dyrektywą 2002/21/WE ⁽¹⁾ oraz z dyrektywą 2002/22/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady;
- 10) „zgłoszenie eCall oparte na usługach dostarczanych przez stronę trzecią” (lub „TPS eCall”) oznacza zgłoszenie alarmowe przekazane z pokładu pojazdu do usługodawcy będącego stroną trzecią automatycznie w wyniku aktywacji czujników pokładowych lub ręcznie, które przekazuje MSD i ustanawia kanał audio między pojazdem a usługodawcą będącym stroną trzecią za pośrednictwem publicznych bezprzewodowych sieci łączności ruchomej;
- 11) „usługodawca będący stroną trzecią” oznacza organizację uznaną przez organy krajowe za posiadającą zezwolenie na odbieranie TPS eCall, a następnie przekazywanie MSD do punktu przyjmowania zgłoszeń eCall;
- 12) „system pokładowy eCall oparty na usługach dostarczanych przez stronę trzecią” lub „system pokładowy oparty na TPS eCall” oznacza system włączany automatycznie w wyniku aktywacji czujników pokładowych albo ręcznie, który za pośrednictwem publicznych bezprzewodowych sieci łączności ruchomej przekazuje MSD i ustanawia kanał audio między pojazdem a usługodawcą będącym stroną trzecią.

Artykuł 4

Ogólne obowiązki producentów

Producenci wykazują, że wszystkie nowe typy pojazdów, o których mowa w art. 2, są wyposażone w zainstalowany na stałe system pokładowy eCall oparty na numerze 112, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i aktami delegowanymi i wykonawczymi przyjętymi na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Szczególne obowiązki producentów

1. Producenci zapewniają, aby ich wszystkie nowe typy pojazdów oraz systemy pokładowe eCall oparte na numerze 112, ich części i oddzielne zespoły techniczne zaprojektowane i skonstruowane dla tych pojazdów były produkowane i homologowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
2. Producenci wykazują, że wszystkie nowe typy pojazdów są konstruowane w sposób zapewniający, aby w razie poważnego wypadku, który nastąpił na terytorium Unii, wykrytego dzięki aktywacji co najmniej jednego czujnika lub procesora w pojeździe, automatycznie inicjowane było zgłoszenie eCall kierowane pod jednolity europejski numer alarmowy 112.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 51).

Producenci wykazują, że nowe typy pojazdów są skonstruowane w sposób zapewniający, aby zgłoszenie eCall kierowane pod jednolity europejski numer alarmowy 112 mogło być również inicjowane ręcznie.

Producenci zapewniają, by wyłącznik umożliwiający ręczne inicjowanie systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112, był zaprojektowany w taki sposób, aby uniemożliwić nieuzasadnione użycie.

3. Ust. 2 pozostaje bez uszczerbku dla prawa właściciela pojazdu do stosowania, oprócz systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112, także systemu pokładowego TPS eCall oferującego podobne usługi, o ile spełniono następujące warunki:

- a) system pokładowy TPS eCall jest zgodny z normą EN 16102:2011 „Inteligentne systemy transportowe – eCall – Wymagania eksploatacyjne dotyczące usługi dostarczanej przez stronę trzecią”;
- b) producenci zapewniają aktywność tylko jednego systemu w danym momencie oraz automatyczne inicjowanie systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 w przypadku, gdyby system pokładowy TPS eCall nie zadziałał;
- c) właścielowi pojazdu przysługuje stałe prawo zdecydowania się na stosowanie systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 zamiast systemu pokładowego TPS eCall;
- d) producenci umieszczają informacje o prawie, o którym mowa w lit. c) w instrukcji obsługi pojazdu.

4. Producenci zapewniają, aby odbiorniki w systemach pokładowych eCall opartych na numerze 112 były kompatybilne z usługami w zakresie lokalizacji zapewnianymi przez systemy Galileo i EGNOS. Ponadto producenci mogą również wybrać kompatybilność z innymi systemami nawigacji satelitarnej.

5. Procedurze homologacji typu WE podlegają jedynie systemy pokładowe eCall oparte na numerze 112 – zarówno zainstalowane w pojeździe na stałe, jak i homologowane oddzielnie – które można zbadać.

6. Producenci wykazują, że w przypadku krytycznej awarii systemu uniemożliwiającej wykonanie zgłoszenia eCall pod numer 112 osoby znajdujące się w pojeździe otrzymają ostrzeżenie.

7. System pokładowy eCall oparty na numerze 112 jest dostępny za rozsądną opłatą nieprzekraczającą kwoty symbolicznej i na niedyskryminacyjnych zasadach dla wszystkich niezależnych operatorów do celów naprawy i konserwacji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 8 w celu ustanowienia szczegółowych wymagań technicznych i badań do celów homologacji typu WE pojazdów w odniesieniu do systemów pokładowych eCall opartych na numerze 112 oraz homologacji typu WE pokładowych systemów eCall opartych na numerze 112, ich części i oddzielnych zespołów technicznych.

Wymagania techniczne i badania, o których mowa w akapicie pierwszym, są oparte na wymaganiach określonych w ust. 2–7 oraz na dostępnych normach odnoszących się do eCall, stosownie do przypadku, w tym:

- a) EN 16072:2011 „Inteligentne systemy transportowe – eBezpieczeństwo – Paneuropejskie wymagania operacyjne eCall”;
- b) EN 16062:2011 „Inteligentne systemy transportu – eBezpieczeństwo – Protokoły zastosowań wysokiego poziomu dla systemu eCall”;
- c) CEN/TS 16454:2013 „Inteligentne systemy transportowe – eBezpieczeństwo – Pełne badanie zgodności systemu eCall”, w odniesieniu do zgodności systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 z paneuropejskim systemem eCall;
- d) EN 15722:2011 „Transport drogowy i telematka ruchu – eBezpieczeństwo – eCall minimalne bazy danych”;
- e) EN 16102:2011 „Inteligentne systemy transportowe – eCall – Wymagania eksploatacyjne dotyczące usługi dostarczanej przez stronę trzecią”;
- f) wszelkich dodatkowych normach europejskich odnoszących się do systemu eCall przyjętych zgodnie z procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012⁽¹⁾ lub regulaminów Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (regulaminy EKG ONZ) dotyczących systemów eCall, do których Unia przystąpiła.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

Pierwsze takie akty delegowane przyjmuje się w terminie do dnia 9 czerwca 2016 r.

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 8 w celu aktualizacji wersji norm, o których mowa w ust. 8 niniejszego artykułu, gdy zostanie przyjęta ich nowa wersja.

Artykuł 6

Przepisy dotyczące ochrony prywatności i danych

1. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla dyrektyw 95/46/WE oraz 2002/58/WE. Każde przetwarzanie danych osobowych za pomocą systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 powinno być zgodne z przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych określonymi w tych dyrektywach.
2. Dane osobowe przetwarzane na mocy niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie w celu obsługi sytuacji nadzwyczajnych, o których mowa w art. 5 ust. 2 akapit pierwszy.
3. Dane osobowe przetwarzane na mocy niniejszego rozporządzenia nie są przechowywane dłużej, niż to konieczne do celów obsługi sytuacji nadzwyczajnych, o których mowa w art. 5 ust. 2 akapit pierwszy. Dane te usuwa się w pełni, gdy nie są już niezbędne do wspomnianego celu.
4. Producenci zapewniają, by system pokładowy eCall oparty na numerze 112 nie był identyfikowalny i nie był stale śledzony.
5. Producenci zapewniają, by dane z pamięci wewnętrznej systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 były automatycznie i usuwane w sposób ciągły. Dozwolone jest zatrzymywanie wyłącznie trzech ostatnich położań pojazdu, o ile dane te są ściśle niezbędne do określenia obecnego położenia i kierunku ruchu pojazdu w chwili zdarzenia.
6. Dane te nie są dostępne żadnym podmiotom poza systemem pokładowym eCall opartym na numerze 112 przed momentem inicjowania zgłoszenia eCall.
7. System pokładowy eCall oparty na numerze 112 powinien być wyposażony w technologie służące wzmocnieniu ochrony prywatności w celu zapewnienia użytkownikom eCall właściwego poziomu ochrony prywatności, jak również niezbędnej ochrony przed inwigilacją i nadużyciami.
8. MSD przesyłany przez system pokładowy eCall oparty na numerze 112 zawiera tylko minimum informacji określonych w normie EN 15722:2011 „Inteligentne systemy transportowe – eBezpieczeństwo – eCall minimalne bazy danych”. System pokładowy eCall oparty na numerze 112 nie przekazuje żadnych dodatkowych danych. Ten MSD należy przechowywać w taki sposób, by możliwe było jego całkowite i trwałe usunięcie.
9. Producenci przekazują jasne i wyczerpujące informacje w instrukcji obsługi pojazdu na temat przetwarzania danych dokonywanego przez system pokładowy eCall oparty na numerze 112. Takie informacje obejmują:
  - a) przywołanie podstawy prawnej przetwarzania;
  - b) zapewnienie, że system pokładowy eCall oparty na numerze 112 uruchamia się domyślnie;
  - c) warunki przetwarzania danych dokonywanego przez system pokładowy eCall oparty na numerze 112;
  - d) konkretny cel przetwarzania danych w ramach eCall, który musi być ograniczony do sytuacji nadzwyczajnych, o których mowa w art. 5 ust. 2 akapit pierwszy;
  - e) rodzaje zbieranych i przetwarzanych danych oraz odbiorców tych danych;
  - f) termin zatrzymywania danych w systemie pokładowym eCall opartym na numerze 112;
  - g) zapewnienie, że pojazd nie jest stale śledzony;
  - h) warunki korzystania z praw przysługujących osobom, których dotyczą dane, oraz kontaktowania się ze służbami odpowiedzialnymi za obsługę wniosków dotyczących dostępu do danych;
  - i) wszelkie niezbędne informacje dodatkowe dotyczące identyfikacji, śledzenia i przetwarzania danych osobowych w związku ze świadczeniem usługi TPS eCall lub innych usług o wartości dodanej, które wymagają wyraźnej zgody właściciela i są zgodne z dyrektywą 95/46/WE. Należy w szczególności uwzględnić fakt, że mogą istnieć różnice między przetwarzaniem danych za pomocą systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 a za pomocą pokładowych systemów TPS eCall lub innych usług dodanych.

10. Aby uniknąć niejasności co do założonych celów i wartości dodanej przetwarzania danych, informacje, o których mowa w ust. 9, są zawierane w podręczniku użytkownika – oddzielnie dla systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 i dla systemów TPS eCall – przed rozpoczęciem użytkowania danego systemu.

11. Producenci zapewniają, aby system pokładowy eCall oparty na numerze 112 oraz jakikolwiek system usług TPS eCall lub usług dodatkowych były zaprojektowane w taki sposób, aby niemożliwa była wymiana danych osobowych między nimi. Niekorzystanie z systemu usług TPS eCall lub z usługi o wartości dodanej lub odmowa udzielenia przez osobę, której dotyczą dane, zgody na przetwarzanie jej danych osobowych w celu świadczenia usługi TPS eCall lub usługi o wartości dodanej nie może mieć niekorzystnego wpływu na korzystanie z systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112.

12. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 8 w celu określenia:

- a) szczegółowych wymagań technicznych i procedur badania dotyczących stosowania przepisów w zakresie przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 2 i 3;
- b) szczegółowych wymagań technicznych i procedur badania gwarantujących niemożliwość wymiany danych osobowych między systemem pokładowym eCall opartym na numerze 112 a systemami eCall stron trzecich, o czym mowa w ust. 11.

Pierwsze takie akty delegowane przyjmuje się w terminie do dnia 9 czerwca 2016 r.

13. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa:

- a) praktyczne uzgodnienia dotyczące oceny niemożności identyfikacji i śledzenia, o których mowa w ust. 4, 5 i 6;
- b) format informacji dla użytkownika, o których mowa w ust. 9.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 10 ust. 2.

Pierwsze takie akty wykonawcze przyjmuje się w terminie do dnia 9 czerwca 2016 r.

Artykuł 7

Obowiązki państw członkowskich

Ze skutkiem od dnia 31 marca 2018 r. organy krajowe udzielają homologacji typu WE w odniesieniu do systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112 tylko nowym typom pojazdów oraz nowym typom systemów pokładowych eCall opartych na numerze 112, ich częściom i oddzielnym zespołom technicznym zaprojektowanym i skonstruowanym dla tych pojazdów, które spełniają wymogi niniejszego rozporządzenia, oraz aktów delegowanych i wykonawczych przyjętych na jego podstawie.

Artykuł 8

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 2, art. 5 ust. 8 i 9 oraz art. 6 ust. 12, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 8 czerwca 2015 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanych uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 ust. 2, art. 5 ust. 8 i 9 oraz art. 6 ust. 12, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 2 ust. 2, art. 5 ust. 8 i ust. 9 i art. 6 ust. 12 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 9

Akty wykonawcze

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające przepisy administracyjne dotyczące homologacji typu WE pojazdów w odniesieniu do systemów pokładowych eCall opartych na numerze 112 oraz samych tych systemów pokładowych, ich części i oddzielnych zespołów technicznych zaprojektowanych i skonstruowanych dla tych pojazdów zgodnie z wymogami zawartymi w art. 5 ust. 1, określające:

- a) formaty dokumentów informacyjnych dostarczanych przez producentów do celów homologacji typu;
- b) formaty świadectw homologacji typu WE;
- c) wzór (wzory) znaku homologacji typu WE.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 10 ust. 2.

Pierwsze takie akty wykonawcze przyjmuje się w terminie do dnia 9 czerwca 2016 r.

Artykuł 10

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet Techniczny ds. Pojazdów Silnikowych ustanowiony na mocy art. 40 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 11

Sankcje

1. Państwa członkowskie przyjmują przepisy określające sankcje mające zastosowanie w przypadkach naruszenia przez producentów przepisów niniejszego rozporządzenia oraz aktów delegowanych i wykonawczych przyjętych na mocy niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie podejmują wszystkie środki niezbędne, by zapewnić wdrożenie tych sankcji. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach, a także powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich kolejnych dotyczących ich zmianach.
2. Sankcjom podlegają przynajmniej następujące przypadki nieprzestrzegania przepisów:
  - a) składanie niezgodnych z prawdą oświadczeń w ramach procedury homologacji lub procedury prowadzącej do odwołania;
  - b) fałszowanie wyników badań dotyczących homologacji typu;
  - c) zatajanie danych lub specyfikacji technicznych, które mogłyby doprowadzić do odwołania, odmowy lub wycofania homologacji typu;
  - d) naruszenie przepisów określonych w art. 6;
  - e) działanie naruszające przepisy art. 5 ust. 7.

Artykuł 12

Sprawozdawczość i przegląd

1. W terminie do dnia 31 marca 2021 r. Komisja przygotowuje sprawozdanie oceniające dotyczące wdrożenia systemu pokładowego eCall opartego na numerze 112, w tym stopnia jego upowszechnienia, które to sprawozdanie zostanie przedstawione Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Komisja zbada, czy zakres niniejszego rozporządzenia powinien zostać rozszerzony na inne kategorie pojazdów, takie jak samochody ciężarowe, autobusy i autokary, dwukołowe pojazdy silnikowe oraz ciągniki rolnicze. W stosownych przypadkach Komisja przedstawi odpowiedni wniosek ustawodawczy.

2. Po przeprowadzeniu szeroko zakrojonych konsultacji ze wszystkimi stosownymi zainteresowanymi stronami oraz badania oceniającego koszty i korzyści Komisja ocenia potrzebę określenia wymogów wobec interoperacyjnej, standardowej, bezpiecznej i ogólnodostępnej platformy. W stosownych przypadkach i nie później niż dnia 9 czerwca 2017 r. Komisja przyjmuje inicjatywę legislacyjną w oparciu o te wymogi.

Artykuł 13

Zmiany w dyrektywie 2007/46/WE

W załącznikach I, III, IV i XI do dyrektywy 2007/46/WE wprowadza się niniejszym zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 2 ust. 2, art. 5 ust. 8 i 9, art. 6 ust. 12 i 13 oraz art. 8, 9, 10 i 12 stosuje się od dnia 8 czerwca 2015 r.

Artykuły inne niż wymienione w akapicie drugim niniejszego artykułu stosuje się od dnia 31 marca 2018 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Zmiany w dyrektywie 2007/46/WE

W dyrektywie 2007/46/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku I dodaje się punkty w brzmieniu:

„12.8. System eCall

12.8.1. Obecność: tak/nie (!)

12.8. 2. opis techniczny lub rysunek techniczny urządzenia: ...”;

2) w załączniku III w części I sekcja A dodaje się punkty w brzmieniu:

„12.8. System eCall

12.8.1. Obecność: tak/nie (!)”

3) w załączniku IV w części I wprowadza się następujące zmiany:

a) w tabeli dodaje się punkt w brzmieniu:

Punkt	Przedmiot	Odniesienie do aktu prawnego	Zastosowanie										
			M ₁	M ₂	M ₃	N ₁	N ₂	N ₃	O ₁	O ₂	O ₃	O ₄	
„72.	System eCall	Rozporządzenie (UE) 2015/758	X			X							

b) w dodatku 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w tabeli 1 dodaje się punkt w brzmieniu:

Punkt	Przedmiot	Odniesienie do aktu prawnego	Kwestie szczegółowe	Zastosowanie i wymagania szczegółowe
„72.	System eCall	Rozporządzenie (UE) 2015/758		Nie dotyczy”

(ii) w tabeli 2 dodaje się punkt w brzmieniu:

Punkt	Przedmiot	Odniesienie do aktu prawnego	Kwestie szczegółowe	Zastosowanie i wymagania szczegółowe
„72.	System eCall	Rozporządzenie (UE) 2015/758		Nie dotyczy”

c) w dodatku 2, w sekcji „4. Wymagania techniczne” wprowadza się następujące zmiany:

(i) w części I dodaje się punkt w brzmieniu: Pojazdy należące do kategorii M₁:

Punkt	Odniesienie do aktu regulacyjnego	Alternatywne wymagania
„72.	Rozporządzenie (UE) 2015/758 (Systemy eCall)	Wymagania ustanowione tym rozporządzeniem nie mają zastosowania.”

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/759
z dnia 29 kwietnia 2015 r.
zmieniające rozporządzenie (WE) nr 223/2009 w sprawie statystyki europejskiej
(Tekst mający znaczenie dla EOG i Szwajcarii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 338 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje,

- (1) Ogólnie rzecz biorąc, Europejski System Statystyczny („ESS”), jako partnerstwo, z powodzeniem scalił swe działania, aby zapewnić opracowywanie, tworzenie i rozpowszechnianie wysokiej jakości statystyki europejskiej, w tym poprzez usprawnienie zarządzania ESS.
- (2) Stwierdzono w nim jednak niedawno pewne niedociągnięcia, w szczególności jeśli chodzi o ramy zarządzania jakością w dziedzinie statystyki.
- (3) W swym komunikacie z dnia 15 kwietnia 2011 r. zatytułowanym „Rzetelne zarządzanie jakością w statystyce europejskiej” Komisja zaproponowała działania na rzecz wyeliminowania tych niedociągnięć i wzmocnienia zarządzania ESS. W szczególności zaproponowała przedstawienie wniosku w sprawie ukierunkowanej zmiany w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 ⁽³⁾.
- (4) W swych konkluzjach z dnia 20 czerwca 2011 r. Rada z zadowoleniem przyjęła inicjatywę Komisji i podkreśliła znaczenie ciągłego usprawniania zarządzania ESS i zwiększania jego skuteczności.
- (5) Należy wziąć pod uwagę wpływ ostatnich wydarzeń na dziedzinę statystyki w kontekście unijnych ram zarządzania gospodarczego, w szczególności kwestie związane z niezależnością zawodową, takie jak przejrzyste procedury rekrutacji i dymisji, przydział środków budżetowych i opracowywanie harmonogramów publikacji, określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1175/2011 ⁽⁴⁾, jak również kwestie związane z wymogiem posiadania autonomii funkcjonalnej przez podmioty odpowiedzialne za monitorowanie wdrażania krajowych reguł fiskalnych, określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 473/2013 ⁽⁵⁾.
- (6) Kwestie, które odnoszą się do niezależności zawodowej, takie jak przejrzyste procedury rekrutacji i dymisji, przydział środków budżetowych czy harmonogramy publikacji, nie powinny ograniczać się do statystyki tworzonej na potrzeby systemu nadzoru budżetowego i procedury nadmiernego deficytu, lecz powinny mieć zastosowanie do całej statystyki europejskiej opracowywanej, tworzonej i rozpowszechnianej przez ESS.

⁽¹⁾ Dz.U. C 374 z 4.12.2012, s. 2.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 21 listopada 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 5 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej oraz uchylające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE, Euratom) nr 1101/2008 w sprawie przekazywania do Urzędu Statystycznego Wspólnot Europejskich danych statystycznych objętych zasadą poufności, rozporządzenie Rady (WE) nr 322/97 w sprawie statystyk Wspólnoty oraz decyzję Rady 89/382/EWG, Euratom w sprawie ustanowienia Komitetu ds. Programów Statystycznych Wspólnot Europejskich. (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1175/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych (Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 12).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 473/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny projektów planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich należących do strefy euro (Dz.U. L 140 z 27.5.2013, s. 11).

- (7) Co więcej, adekwatność zasobów przypisanych w perspektywie rocznej lub wieloletniej w celu zaspokojenia potrzeb w dziedzinie statystyki jest warunkiem koniecznym dla zapewnienia niezależności zawodowej organów statystycznych oraz wysokiej jakości danych statystycznych.
- (8) W tym celu należy wzmacniać niezależność zawodową organów statystycznych i zapewniać egzekwowanie standardów minimalnych, mających zastosowanie w całej Unii. Szefom krajowych urzędów statystycznych (KUS) należy zapewnić konkretne gwarancje w odniesieniu do wykonywania zadań statystycznych, kwestii organizacyjnych i alokacji zasobów. Procedury naboru szefów KUS powinny być przejrzyste i oparte wyłącznie na kryteriach fachowości. W ramach tych procedur należy zapewnić poszanowanie zasady równości szans, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii płci.
- (9) Choć wiarygodna statystyka europejska wymaga od statystyków silnej niezależności zawodowej, to powinna ona odpowiadać także potrzebom polityki i dostarczać statystycznego wsparcia dla nowych inicjatyw politycznych na szczeblu krajowym i unijnym.
- (10) Należy utrwalić niezależność organu statystycznego Unii (Eurostatu) i zagwarantować ją dzięki skutecznemu nadzorowi parlamentarnemu, oraz utrwalić niezależność KUS i zagwarantować ją dzięki demokratycznej odpowiedzialności.
- (11) Ponadto należy sprecyzować zakres już przypisanej KUS roli koordynującej, aby osiągnąć na poziomie krajowym skuteczniejszą koordynację działań w dziedzinie statystyki, łącznie z zarządzaniem jakością, przy jednoczesnym należytym uwzględnianiu zadań statystycznych wykonywanych przez Europejski System Banków Centralnych (ESBC). W zakresie w jakim statystyka europejska może być zestawiana przez krajowe banki centralne działające w charakterze członków ESBC, KUS oraz krajowe banki centralne powinny ściśle współpracować zgodnie z istniejącymi ustaleniami krajowymi w celu zapewnienia tworzenia pełnej i spójnej statystyki europejskiej, zapewniając jednocześnie konieczną współpracę pomiędzy ESS i ESBC.
- (12) W celu zmniejszenia obciążenia organów statystycznych i respondentów, KUS oraz inne organy krajowe powinny mieć możliwość szybkiego i bezpłatnego dostępu do rejestrów administracyjnych i korzystania z nich, również w odniesieniu do rejestrów przechowywanych w formie elektronicznej, oraz do scalania tych rejestrów ze statystyką.
- (13) Europejska statystyka powinna być łatwa do porównania i łatwo dostępna, a także regularnie i bezzwłocznie aktualizowana, aby zapewnić, by strategie polityczne Unii i finansowanie inicjatyw w pełni uwzględniały rozwój wydarzeń w Unii.
- (14) Należy ponadto przeprowadzać na wczesnym etapie konsultacje z KUS na temat projektów nowych rejestrów administracyjnych, z których można by czerpać dane do celów statystycznych, i na temat planowanych zmian w istniejących administracyjnych źródłach danych lub zaprzestania prowadzenia takich rejestrów. KUS powinny także otrzymywać odpowiednie metadane od właścicieli danych administracyjnych i koordynować działalność normalizacyjną dotyczącą rejestrów administracyjnych, które są istotne dla tworzenia danych statystycznych.
- (15) Poufność danych uzyskanych z rejestrów administracyjnych należy chronić zgodnie ze wspólnymi zasadami i wytycznymi obowiązującymi w odniesieniu do wszystkich poufnych danych wykorzystywanych do tworzenia statystyki europejskiej. Należy również opracować i opublikować ramy oceny jakości mające zastosowanie do takich danych a także zasady przejrzystości.
- (16) Wszyscy użytkownicy powinni mieć dostęp do tych samych danych w tym samym czasie. KUS powinny opracować harmonogramy publikacji w celu publikacji danych okresowych.
- (17) Możliwe jest podniesienie jakości statystyki europejskiej i zwiększenie zaufania użytkowników dzięki zaangażowaniu rządów krajowych w obowiązek stosowania Europejskiego kodeksu praktyk statystycznych („kodeksu praktyk”). W tym celu „zobowiązanie dotyczące zaufania do statystyki” („zobowiązanie”) podjęte przez państwo członkowskie i uwzględniające uwarunkowania krajowe powinno zawierać określone zobowiązania ze strony rządu danego państwa członkowskiego do ulepszenia lub utrzymania warunków wdrożenia kodeksu praktyk. Zobowiązanie, które w razie potrzeby należy uaktualniać, mogłoby obejmować krajowe ramy zapewniania wysokiej jakości, w tym samoocenę, działania usprawniające oraz mechanizmy monitorowania.
- (18) Komisja (Eurostat) powinna podjąć wszelkie środki konieczne do zapewnienia łatwego dostępu *on-line* do pełnych i przyjaznych dla użytkownika zbiorów danych. W miarę możliwości okresowe aktualizacje powinny zapewniać informacje dotyczące każdego z państw członkowskich w ujęciu rok do roku i miesiąc do miesiąca.

- (19) Ponieważ tworzenie statystyki europejskiej musi się opierać na długoterminowych planach działania i finansowania w celu zapewnienia wysokiego stopnia niezależności, Europejski program statystyczny powinien obejmować ten sam okres co wieloletnie ramy finansowe.
- (20) W rozporządzeniu (WE) nr 223/2009 powierzono Komisji uprawnienia do wykonania niektórych przepisów tego rozporządzenia zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE ⁽¹⁾. W wyniku wejścia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾ uchylającego decyzję 1999/468/WE uprawnienia powierzone Komisji należy dostosować do tych nowych ram prawnych. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011. Komisja powinna zapewnić, by te akty wykonawcze nie nakładały znacznego dodatkowego obciążenia administracyjnego na państwa członkowskie ani na respondentów.
- (21) Komisja powinna posiadać uprawnienia do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w celu zapewnienia jednolitego stosowania wymogów jakościowych, poprzez określenie metod, struktur i cykliczności sprawozdań dotyczących jakości ustanowionych w prawodawstwie sektorowym, w przypadku gdy prawodawstwo sektorowe w dziedzinie statystyki tego nie przewiduje. Komisja powinna zapewnić, by te akty wykonawcze nie nakładały znacznego dodatkowego obciążenia administracyjnego na państwa członkowskie ani na respondentów.
- (22) Potrzebne są jednolite warunki udostępniania poufnych danych do celów naukowych. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w celu określenia mechanizmów, zasad i warunków regulujących taki dostęp na poziomie Unii. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011.
- (23) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie wzmocnienie zarządzania ESS nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na wymóg posiadania wiarygodnych danych na poziomie Unii możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (24) Podczas wdrażania niniejszego rozporządzenia niezależność ESBC przy wykonywaniu jego zadań, jak określono w Protokole nr 4 w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, powinna być w pełni szanowana, zgodnie z art. 130 i 338 TFUE.
- (25) Przeprowadzono konsultacje z Komitetem ds. ESS.
- (26) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 223/2009,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany do rozporządzenia (WE) nr 223/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 223/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) »niezależność zawodowa« oznacza, że dane statystyczne muszą być opracowywane, tworzone i rozpowszechniane w sposób niezależny, w szczególności w odniesieniu do wyboru technik, definicji, metodologii i źródeł, z których będzie się korzystać, ram czasowych i treści merytorycznej wszelkich form rozpowszechniania, oraz że wykonanie tych zadań odbywa się w sposób wolny od jakichkolwiek nacisków ze strony grup politycznych lub innych grup interesów lub ze strony organów unijnych lub krajowych;”;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

2) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowy urząd statystyczny wyznaczony przez każde państwo członkowskie jako organ odpowiedzialny za koordynowanie wszelkich działań prowadzonych na poziomie krajowym do celów opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyki europejskiej, określonej w europejskim programie statystycznym zgodnie z art. 1, (KUS) działa w tym zakresie jako jedyny punkt kontaktowy Komisji (Eurostatu) w sprawach dotyczących statystyki.

Odpowiedzialność KUS jako koordynatora dotyczy wszystkich pozostałych organów krajowych odpowiedzialnych za opracowywanie, tworzenie i rozpowszechnianie statystyki europejskiej, określonej w europejskim programie statystycznym zgodnie z art. 1. KUS odpowiada w szczególności na poziomie krajowym za koordynację programu statystycznego i sprawozdawczości statystycznej, monitorowanie jakości, metodologii, przekazywania danych oraz powiadamiania o działaniach ESS w dziedzinie statystyki. W zakresie, w jakim część tej statystyki europejskiej może być zestawiana przez krajowe banki centralne działające w charakterze członków Europejskiego Systemu Banków Centralnych, KUS oraz krajowe banki centralne powinny ściśle współpracować zgodnie z istniejącymi ustaleniami krajowymi, w celu zapewnienia tworzenia pełnej i spójnej statystyki europejskiej, zapewniając jednocześnie konieczną współpracę pomiędzy ESS i ESBC, jak określono w art. 9.”;

3) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Szefowie KUS oraz szefowie innych organów krajowych w dziedzinie statystyki

1. W swych krajowych systemach statystycznych państwa członkowskie zapewniają niezależność zawodową urzędników odpowiedzialnych za zadania określone w niniejszym rozporządzeniu.

2. W tym celu szefowie KUS:

- a) ponoszą wyłączną odpowiedzialność za decyzje dotyczące procesów, statystycznych metod, standardów i procedur, a także za treść i terminy wydawania komunikatów statystycznych i publikacji statystyki europejskiej opracowywanej, tworzonej i rozpowszechnianej przez KUS;
- b) są upoważnieni do podejmowania decyzji we wszelkich sprawach odnoszących się do zarządzania wewnętrznego w KUS;
- c) podczas wykonywania zadań statystycznych działają w sposób niezależny, nie zwracając się o instrukcje ani nie przyjmując ich od żadnego rządu lub innej instytucji, organu, urzędu czy podmiotu;
- d) są odpowiedzialni za działania w dziedzinie statystyki i wykonanie budżetu KUS;
- e) publikują sprawozdanie roczne i mogą przekazywać uwagi na temat kwestii przydziału środków z budżetu związanych z prowadzonymi przez KUS działaniami w dziedzinie statystyki;
- f) koordynują działania w dziedzinie statystyki wszystkich organów krajowych, które są odpowiedzialne za opracowywanie, tworzenie i rozpowszechnianie statystyki europejskiej, zgodnie z art. 5 ust. 1;
- g) w razie potrzeby tworzą krajowe wytyczne celem zapewnienia jakości podczas opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania wszelkiej statystyki europejskiej w ich krajowych systemach statystycznych oraz monitorują ich wdrożenie i dokonują przeglądu ich wdrożenia; są odpowiedzialni za zapewnianie przestrzegania tych wytycznych jedynie w ramach KUS; oraz
- h) reprezentują dany krajowy system statystyczny w ramach ESS.

3. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby inne organy krajowe odpowiedzialne za opracowywanie, tworzenie i rozpowszechnianie statystyki europejskiej wykonywały takie działania zgodnie z krajowymi wytycznymi opracowanymi przez szefa KUS.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby procedury naboru i mianowania szefów KUS oraz – w stosownych przypadkach – szefów innych organów krajowych w dziedzinie statystyki tworzących statystykę europejską były przejrzyste i oparte wyłącznie na kryteriach fachowości. W ramach tych procedur zapewnia się poszanowanie zasady równości szans, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii płci. Powody odwoływania szefów KUS lub ich przenoszenia na inne stanowiska nie naruszają niezależności zawodowej.

5. Każde państwo członkowskie może utworzyć krajowy organ stojący na straży niezależności zawodowej podmiotów tworzących statystykę europejską. Szefowie KUS i, w stosownych przypadkach, szefowie innych organów krajowych w dziedzinie statystyki tworzących statystykę europejską mogą zwracać się do takiego organu o poradę. Procedury naboru, przenoszenia i odwoływania członków takich organów są przejrzyste i oparte wyłącznie na kryteriach fachowości. W ramach tych procedur zapewnia się poszanowanie zasady równości szans, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii płci.”;

4) art. 6 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Na poziomie Unii Komisja (Eurostat) działa niezależnie na rzecz zapewnienia tworzenia statystyki europejskiej zgodnie z ustalonymi przepisami i zasadami statystycznymi.

3. Bez uszczerbku dla art. 5 Protokołu nr 4 w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, Komisja (Eurostat) koordynuje działania statystyczne instytucji i organów Unii, mając w szczególności na względzie zapewnienie spójności i jakości danych oraz zmniejszenie obciążenia sprawozdawczego. W tym celu Komisja (Eurostat) może zwrócić się do instytucji lub organów Unii z prośbą o konsultację lub współpracę w celu opracowania metod i systemów dla celów statystycznych w granicach ich odpowiednich kompetencji. Każda z tych instytucji lub każdy z tych organów, które wnoszą o tworzenie danych statystycznych, czynią to w konsultacji z Komisją (Eurostatem) i przy uwzględnieniu wszelkich zaleceń, które Komisja może w tym celu wydać.”;

5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Dyrektor Generalny Komisji (Eurostatu)

1. Eurostat jest organem statystycznym Unii i jedną z dyrekcji generalnych Komisji. Na jego czele stoi dyrektor generalny.

2. Komisja zapewnia, aby procedura naboru dyrektora generalnego Eurostatu była przejrzysta i oparta na kryteriach fachowości. W ramach tej procedury zapewnia się poszanowanie zasady równości szans, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii płci.

3. Do wyłącznych obowiązków dyrektora generalnego należy podejmowanie decyzji w sprawie procesów, statystycznych metod, standardów i procedur, jak również w sprawie treści i terminów wydawania komunikatów statystycznych i publikacji wszystkich statystyk stworzonych przez Eurostat. Wykonując te zadania statystyczne, dyrektor generalny działa w sposób niezależny, nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnej unijnej instytucji ani organu, od żadnego rządu lub innej instytucji, organu, urzędu czy agencji.

4. Dyrektor generalny Eurostatu jest odpowiedzialny za działalność statystyczną Eurostatu. Niezwłocznie po mianowaniu przez Komisję, a potem co roku, dyrektor generalny Eurostatu – w ramach dialogu na temat statystyki – staje przed odnośną komisją Parlamentu Europejskiego celem omówienia kwestii dotyczących zarządzania statystycznego, metodologii i innowacyjności w statystyce. Dyrektor generalny Eurostatu publikuje sprawozdanie roczne.”;

6) w art. 11 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie i Komisja stosują wszelkie niezbędne środki, aby utrzymać zaufanie do statystyki europejskiej. W tym celu podjęte przez państwa członkowskie i Komisję »zobowiązania dotyczące zaufania do statystyki« (»zobowiązania«) mają dodatkowo zapewniać zaufanie publiczne do statystyki europejskiej i postępy we wdrażaniu zasad statystycznych zawartych w kodeksie praktyk. Zobowiązania obejmują konkretne zobowiązania polityczne dotyczące odpowiednio ulepszania lub utrzymywania warunków wdrożenia kodeksu praktyk oraz powinny być publikowane wraz ze streszczeniem dla obywateli.

4. Zobowiązania przez państw członkowskich są regularnie monitorowane przez Komisję na podstawie sprawozdań rocznych przesyłanych przez państwa członkowskie, a ich treść jest w stosownych przypadkach uaktualniana.

W przypadku braku publikacji zobowiązania do dnia 9 czerwca 2017 r., państwo członkowskie przedkłada Komisji i podaje do publicznej wiadomości sprawozdanie z postępu prac dotyczące wdrożenia kodeksu praktyk i, w stosownych przypadkach, wysiłków podejmowanych na rzecz utworzenia takiego zobowiązania. Takie sprawozdania z postępu prac są okresowo uaktualniane, przynajmniej co dwa lata od pierwszej publikacji.

Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat opublikowanych zobowiązań i, w stosownych przypadkach, sprawozdań z postępu prac, do dnia 9 czerwca 2018 r. oraz co dwa lata po pierwszym sprawozdaniu.

5. Zobowiązanie podjęte przez Komisję jest regularnie monitorowane przez Europejską Radę Konsultacyjną ds. Zarządzania Statystyką (ESGAB). Ocena ESGAB dotycząca realizacji tego zobowiązania jest zawarta w jej corocznym sprawozdaniu przedstawianym Parlamentowi Europejskiemu i Radzie zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 235/2008/WE (*). ESGAB złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat realizacji zobowiązania do dnia 9 czerwca 2018 r.

(*) Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 235/2008/WE z dnia 11 marca 2008 r. ustanawiająca Europejską Radę Konsultacyjną ds. Zarządzania Statystyką (Dz.U. L 73 z 15.3.2008, s. 17).”;

7) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Szczegółowe wymogi jakościowe, takie jak wartości docelowe i minimalne standardy w zakresie tworzenia statystyki, mogą być także określone w prawodawstwie sektorowym.

Aby zapewnić jednolite stosowanie kryteriów jakości, o których mowa w ust. 1, do danych objętych prawodawstwem sektorowym w określonych dziedzinach statystycznych, Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające metody, strukturę i cykliczność sprawozdań dotyczących jakości przewidzianych w prawodawstwie sektorowym. Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

3. Państwa członkowskie przedkładają Komisji (Eurostatowi) sprawozdania w sprawie jakości przesłanych danych, a także przekazują wszelkie uwagi dotyczące dokładności tych danych. Komisja (Eurostat) na podstawie odpowiedniej analizy ocenia jakość przesłanych danych i sporządza oraz publikuje sprawozdania i komunikaty w sprawie jakości statystyki europejskiej.”;

b) dodaje się następujące ustępy:

„4. Dla celów przejrzystości Komisja (Eurostat), w stosownych przypadkach, podaje do publicznej wiadomości swoją ocenę jakości wkładów krajowych do statystyki europejskiej.

5. W przypadkach gdy prawodawstwo sektorowe przewiduje grzywny za przedstawianie przez państwa członkowskie nieprawdziwych danych statystycznych, Komisja może, zgodnie z traktatami i takim prawodawstwem sektorowym, wszczynać i przeprowadzać niezbędne dochodzenia, obejmujące w stosownych przypadkach kontrole na miejscu, w celu ustalenia, czy takie przedstawienie nieprawdziwych danych miało poważny charakter i było działaniem zamierzonym, czy rażącym zaniedbaniem.”;

8) art. 13 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Europejski program statystyczny zapewnia ramy w zakresie opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyki europejskiej, wyznaczając główne dziedziny i cele przewidywanych działań na okres odpowiadający okresowi wieloletnich ram finansowych. Program przyjmują Parlament Europejski i Rada. Oceny skutków i opłacalności programu dokonuje się z udziałem niezależnych ekspertów.”;

9) art. 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych podjąć decyzję w sprawie tymczasowego bezpośredniego działania w dziedzinie statystyki, pod warunkiem że:

a) działanie to nie przewiduje gromadzenia danych obejmujących okres dłuższy niż trzy lata referencyjne;

b) dane są już osiągalne lub dostępne w KUS i innych właściwych organach krajowych lub można je uzyskać bezpośrednio, wykorzystując odpowiednie próby do celów obserwacji populacji statystycznej na poziomie Unii przy odpowiedniej koordynacji z KUS i innymi organami krajowymi; oraz

- c) Unia dokonuje wkładów finansowych na rzecz KUS i innych organów krajowych w celu pokrycia ponoszonych przez nie dodatkowych kosztów zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (*).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).”;

- 10) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Roczny program prac

Każdego roku do dnia 30 kwietnia Komisja przedkłada Komitetowi ds. ESS swój roczny program prac na rok następny.

Podczas przygotowania każdego rocznego programu prac Komisja zapewnia skuteczne wyznaczanie priorytetów, łącznie z przeglądem i składaniem sprawozdań w sprawie priorytetów statystycznych oraz przydziałem zasobów finansowych. Komisja przykłada najwyższą wagę do uwag Komitetu ds. ESS. Każdy roczny program prac sporządzany jest w oparciu o Europejski program statystyczny i określa w szczególności:

- a) działania, które Komisja uznaje za priorytetowe, biorąc pod uwagę potrzeby polityczne Unii, krajowe i unijne ograniczenia finansowe, oraz obciążenie sprawozdawcze;
- b) inicjatywy dotyczące przeglądu priorytetów, w tym priorytetów negatywnych, oraz ograniczenia obciążeń podmiotów przekazujących dane oraz podmiotów przygotowujących dane statystyczne; a także
- c) procedury oraz wszelkie instrumenty prawne przewidziane przez Komisję w celu realizacji rocznego programu prac.”;

- 11) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 17a

Dostęp do rejestrów administracyjnych, korzystanie z nich i ich scalanie

1. W celu zmniejszenia obciążenia respondentów KUS i inne organy krajowe, o których mowa w art. 4, oraz Komisja (Eurostat) mają prawo do szybkiego i bezpłatnego dostępu do wszystkich rejestrów administracyjnych, do korzystania z nich na tej samej zasadzie oraz do scalania tych rejestrów administracyjnych ze statystyką, w zakresie niezbędnym do opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania statystyki europejskiej, jak określono w europejskim programie statystycznym zgodnie z art. 1.

2. Przeprowadza się konsultacje z KUS i Komisją (Eurostatem) w sprawie początkowej koncepcji, dalszej rozbudowy oraz zaprzestania prowadzenia rejestrów administracyjnych przygotowanych i prowadzonych przez inne organy oraz włącza się KUS i Komisję (Eurostat) w powyższe działania, ułatwiając w ten sposób dalsze korzystanie z tych rejestrów do celów tworzenia europejskiej statystyki. KUS i Komisję (Eurostat) należy włączać do działalności standaryzacyjnej dotyczącej rejestrów administracyjnych istotnych dla tworzenia europejskiej statystyki.

3. Dostęp i włączenie KUS, innych organów krajowych i Komisji (Eurostatu) na podstawie ust. 1 i 2 ograniczone są do rejestrów administracyjnych w ramach ich własnego odpowiedniego systemu administracji publicznej.

4. Do rejestrów administracyjnych udostępnionych przez ich właścicieli KUS, innym organom krajowym i Komisji (Eurostatowi) w celu wykorzystania ich do tworzenia europejskiej statystyki należy dołączyć odpowiednie metadane.

5. KUS i właściciele rejestrów administracyjnych ustanawiają niezbędne mechanizmy współpracy.”;

12) art. 20 ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„KUS i inne organy krajowe oraz Komisja (Eurostat) stosują wszelkie środki konieczne do zapewnienia zgodności zasad i wytycznych dotyczących fizycznej i logicznej ochrony poufnych danych. Komisja zapewnia taką zgodność poprzez akty wykonawcze, bez uzupełniania niniejszego rozporządzenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.”;

13) art. 23 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Komisja określa w drodze aktów wykonawczych mechanizmy, zasady i warunki dostępu na poziomie Unii. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 ust. 2.”;

14) skreśla się art. 24;

15) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Naruszenie poufności informacji statystycznych

Państwa członkowskie i Komisja podejmują właściwe działania w celu zapobiegania naruszeniom i nakładania sankcji wobec wszelkich naruszeń poufności informacji statystycznych. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.”;

16) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. ESS. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/760**z dnia 29 kwietnia 2015 r.****w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Długoterminowe finansowanie stanowi istotne narzędzie umożliwiające wprowadzenie europejskiej gospodarki na ścieżkę inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, zgodnie ze strategią „Europa 2020”, oraz wysokiego poziomu zatrudnienia i konkurencyjności, aby budować gospodarkę jutra w sposób ograniczający jej podatność na ryzyko systemowe i zwiększający jej odporność. Europejskie długoterminowe fundusze inwestycyjne (EDFI) zapewniają długoterminowe finansowanie różnorodnych projektów infrastrukturalnych, przedsiębiorstw nienotowanych na rynkach regulowanych oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) notowanych na rynkach regulowanych, które to projekty i przedsiębiorstwa emitują instrumenty kapitałowe lub dłużne, dla których nie istnieje łatwy do wskazania nabywca. Zapewniając finansowanie tych projektów, EDFI przyczyniają się do finansowania unijnej gospodarki realnej oraz do realizacji strategii politycznych Unii.
- (2) Po stronie popytowej EDFI mogą zapewniać stały strumień dochodów administratorom programów emerytalnych, zakładom ubezpieczeń, fundacjom, gminom oraz innym podmiotom, które stoją w obliczu konieczności regulowania cyklicznych i powtarzających się zobowiązań oraz nastawione są na długoterminowy zwrot z inwestycji w ramach należycie regulowanych struktur. EDFI, chociaż zapewniają mniejszą płynność niż inwestycje w zbywalne papiery wartościowe, mogą zapewnić stały strumień dochodów poszczególnym inwestorom, którzy polegają na regularnych przepływach środków pieniężnych generowanych przez EDFI. EDFI mogą również zapewniać szansę na wzrost wartości kapitału w dłuższym okresie tym inwestorom, którzy nie uzyskują stałego strumienia dochodów.
- (3) Środki finansowe na potrzeby projektów z zakresu infrastruktury transportowej, zrównoważonego wytwarzania lub dystrybucji energii, infrastruktury społecznej (budownictwo mieszkaniowe lub szpitale), wprowadzania nowych technologii i systemów, które pozwalają ograniczyć wykorzystanie zasobów i zużycie energii, czy też dalszego rozwoju MŚP bywają ograniczone. Jak pokazał kryzys finansowy, uzupełnienie finansowania bankowego środkami pochodzącymi z szeregu innych źródeł finansowania, które skuteczniej wykorzystują zasoby rynków kapitałowych, może pomóc w pokryciu tych niedoborów. Pod tym względem EDFI mogą odegrać istotną rolę, mogą także pozyskiwać kapitał, przyciągając inwestorów z państw trzecich.
- (4) Nadrzędnym celem niniejszego rozporządzenia jest pobudzenie europejskich inwestycji długoterminowych w gospodarce realnej. Długoterminowe inwestycje w projekty, przedsięwzięcia i infrastrukturę w państwach trzecich również mogą przyciągnąć kapitał do EDFI, a tym samym przynieść korzyści gospodarce europejskiej. Z tego powodu nie należy uniemożliwiać takich inwestycji.
- (5) W przypadku braku rozporządzenia ustanawiającego przepisy dotyczące EDFI, na poziomie krajowym mogłyby zostać przyjęte rozbieżne środki, które prawdopodobnie spowodowałyby zakłócenia konkurencji wynikające z różnic w środkach ochrony inwestycji. Rozbieżne wymogi krajowe dotyczące składu portfela, dywersyfikacji i dopuszczalnych aktywów, zwłaszcza w przypadku inwestycji w towary, utrudniają transgraniczne wprowadzanie do obrotu funduszy inwestycyjnych, które koncentrują się na przedsiębiorstwach nienotowanych na rynkach regulowanych oraz aktywach rzeczowych, ponieważ inwestorzy nie są w stanie w łatwy sposób porównywać różnych ofert inwestycyjnych, które są im prezentowane. Rozbieżne wymogi krajowe skutkują również zróżnicowanym poziomem ochrony inwestorów. Ponadto do zróżnicowania poziomu ochrony inwestorów prowadzą rozbieżne wymogi krajowe dotyczące technik inwestycyjnych, takie jak dopuszczalne poziomy zadłużenia, wymogi dotyczące wykorzystania finansowych instrumentów pochodnych, przepisy regulujące krótką sprzedaż

⁽¹⁾ Dz.U. C 67 z 6.3.2014, s. 71.⁽²⁾ Dz.U. C 126 z 26.4.2014, s. 8.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r.

lub transakcje finansowane z wykorzystaniem papierów wartościowych. Poza tym rozbieżne wymogi krajowe dotyczące umarzania udziałów lub jednostek uczestnictwa lub okresów utrzymywania aktywów utrudniają transgraniczną sprzedaż funduszy inwestujących w aktywa nienotowane na rynkach regulowanych. Zwiększając niepewność prawa, rozbieżności te mogą negatywnie wpływać na zaufanie inwestorów, którzy rozważają możliwość inwestycji w takie fundusze, oraz ograniczać ich możliwości efektywnego wyboru między różnorodnymi okazjami do długoterminowego zainwestowania swoich środków. W związku z powyższym odpowiednią podstawą prawną dla niniejszego rozporządzenia stanowi art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, interpretowany zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

- (6) Jednolite przepisy są konieczne do zapewnienia spójnego i stabilnego profilu produktowego EDFI w całej Unii. W szczególności, aby zapewnić niezakłócone funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz wysoki poziom ochrony inwestorów, należy ustanowić jednolite przepisy regulujące funkcjonowanie EDFI, a zwłaszcza skład ich portfela oraz instrumenty inwestycyjne, które fundusze te mogą stosować, aby uzyskać ekspozycję wobec aktywów długoterminowych, takich jak instrumenty kapitałowe lub dłużne emitowane przez MŚP notowane na rynkach regulowanych oraz przez przedsiębiorstwa nienotowane na rynkach regulowanych, a także aktywów rzeczowych. Jednolite przepisy dotyczące portfela EDFI konieczne są również po to, aby zapewnić posiadanie przez EDFI, które za cel stawiają sobie generowanie regularnych dochodów, zdywersyfikowanego portfela aktywów inwestycyjnych pozwalających uzyskiwać regularne przepływy pieniężne. EDFI stanowią pierwszy krok w kierunku stworzenia zintegrowanego rynku wewnętrznego pozyskiwania kapitału, który można skierować na inwestycje długoterminowe w gospodarce europejskiej. Do niezakłóconego funkcjonowania rynku wewnętrznego inwestycji długoterminowych niezbędne jest kontynuowanie przez Komisję oceny potencjalnych barier, które mogą przeszkodzić w pozyskiwaniu długoterminowych zasobów kapitałowych w kontekście transgranicznym, w tym barier wynikających z traktowania takich inwestycji pod względem podatkowym.
- (7) Należy zapewnić, by przepisy dotyczące działalności EDFI, zwłaszcza w odniesieniu do składu ich portfela oraz instrumentów inwestycyjnych, które fundusze te mogą stosować, miały bezpośrednie zastosowanie do zarządzających EDFI; dlatego też te nowe przepisy należy przyjąć w formie rozporządzenia. Pozwoli to również zapewnić jednolite warunki stosowania oznaczenia „EDFI”, zapobiegając powstawaniu rozbieżnych wymogów krajowych. Zarządzający EDFI powinni przestrzegać tych samych przepisów w całej Unii po to, by zwiększyć poziom zaufania inwestorów do EDFI oraz zapewnić trwałą wiarygodność tego oznaczenia. Jednocześnie przyjęcie jednolitych przepisów pozwala ograniczyć złożoność wymogów regulacyjnych, którym podlegają EDFI. Dzięki jednolitym przepisom ograniczone zostają również koszty przestrzegania przez zarządzających rozbieżnych wymogów krajowych regulujących fundusze inwestujące w przedsiębiorstwa notowane i nienotowane na rynkach regulowanych i w porównywalne kategorie aktywów rzeczowych. Ma to szczególne znaczenie dla zarządzających EDFI, którzy chcą pozyskiwać kapitał w kontekście transgranicznym. Przyjęcie jednolitych przepisów przyczyni się również do wyeliminowania zakłóceń konkurencji.
- (8) Nowe przepisy dotyczące EDFI są ściśle związane z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE⁽¹⁾, ponieważ dyrektywa ta stanowi ramy prawne regulujące zarządzanie alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (AFI) i wprowadzanie ich do obrotu w Unii. EDFI są z definicji AFI z UE, zarządzanymi przez zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI), którzy uzyskali zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE.
- (9) Podczas gdy dyrektywa 2011/61/UE przewiduje również stopniowany system dotyczący państw trzecich regulujący ZAFI spoza UE oraz AFI spoza UE, nowe przepisy dotyczące EDFI mają bardziej ograniczony zakres podkreślający europejski wymiar tego nowego długoterminowego produktu inwestycyjnego. Dlatego też do uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze EDFI uprawniony powinien być wyłącznie AFI z UE zdefiniowany w dyrektywie 2011/61/UE, przy czym tylko wtedy, gdy jest zarządzany przez ZAFI z UE, który uzyskał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE.
- (10) Nowe przepisy mające zastosowanie do EDFI powinny być oparte na istniejących ramach prawnych ustanowionych na mocy dyrektywy 2011/61/UE oraz aktów prawnych przyjętych w celu jej wykonania. W związku z powyższym przepisy dotyczące produktów, odnoszące się do EDFI powinny mieć zastosowanie jako uzupełnienie obowiązujących przepisów unijnych. W szczególności do EDFI powinny mieć zastosowanie przepisy regulujące zarządzanie funduszami i wprowadzanie ich do obrotu, określone w dyrektywie 2011/61/UE. Podobnie przepisy dotyczące transgranicznego świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości ustanowione w dyrektywie 2011/61/UE powinny mieć odpowiednie zastosowanie do transgranicznej działalności EDFI. Uzupełnienie tych przepisów powinny stanowić szczegółowe przepisy dotyczące transgranicznego wprowadzania tych funduszy do obrotu wśród inwestorów detalicznych i profesjonalnych w całej Unii.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

- (11) Jednolite przepisy powinny mieć zastosowanie do wszystkich AFI z UE, które chcą być wprowadzane do obrotu jako EDFI. AFI z UE, które nie chcą być wprowadzane do obrotu jako EDFI, nie powinny podlegać tym przepisom, tym samym świadomie rezygnując z korzyści, jakie wynikają z tych przepisów. Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) oraz AFI spoza UE nie powinny być wprowadzane do obrotu jako EDFI.
- (12) W celu zapewnienia przestrzegania przez EDFI zharmonizowanych przepisów regulujących działalność tych funduszy należy wprowadzić wymóg udzielania przez właściwe organy zezwolenia tym funduszom. Dlatego też zharmonizowane procedury udzielania zezwolenia ZAFI i nadzoru nad nimi ustanowione w dyrektywie 2011/61/UE należy uzupełnić specjalną procedurą udzielania zezwolenia EDFI. Procedury należy ustanowić po to, aby EDFI mogli zarządzać wyłącznie ZAFI z UE, którzy otrzymali zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE i którzy posiadają zdolność do zarządzania EDFI. Należy podjąć wszelkie stosowne kroki, aby zapewnić, by EDFI były w stanie przestrzegać zharmonizowanych przepisów regulujących działalność tych funduszy. Szczególna procedura udzielania zezwolenia powinna mieć zastosowanie w przypadku, gdy EDFI jest zarządzany wewnątrz i nie mianowano żadnego ZAFI zewnętrznego.
- (13) Biorąc pod uwagę fakt, że AFI z UE mogą przybierać rozmaite formy prawne, które niekoniecznie nadają im osobowość prawną, przepisy zobowiązujące EDFI do podjęcia działań należy rozumieć jako skierowane do zarządzającego EDFI w przypadkach, gdy dany EDFI został ustanowiony jako AFI z UE, który nie jest w stanie działać samodzielnie ze względu na brak odrębnej osobowości prawnej.
- (14) Aby zapewnić ukierunkowanie EDFI na inwestycje długoterminowe i przyczynić się do finansowania zrównoważonego wzrostu unijnej gospodarki, przepisy dotyczące portfela EDFI powinny wprowadzać wymóg wyraźnego wskazania kategorii aktywów dopuszczalnych do celów inwestycji dokonywanych przez EDFI oraz warunków dopuszczalności tych aktywów. EDFI powinien inwestować co najmniej 70 % swojego kapitału w dopuszczalne aktywa inwestycyjne. Aby zapewnić integralność EDFI, należałoby również zakazać EDFI dokonywania niektórych transakcji finansowych, które mogłyby zagrażać strategii inwestycyjnej i celom inwestycyjnym funduszu poprzez narażenie funduszu na ryzyko inne niż to, którego można oczekiwać w przypadku funduszu ukierunkowanego na inwestycje długoterminowe. Aby zapewnić jednoznaczną koncentrację na inwestycjach długoterminowych, co może być pomocne dla inwestorów detalicznych nieobeznaczonych z mniej konwencjonalnymi strategiami inwestycyjnymi, EDFI nie powinien mieć możliwości dokonywania inwestycji w finansowe instrumenty pochodne do celów innych niż zabezpieczenie przed ryzykiem związanym z jego własnymi inwestycjami. Zważywszy na płynny charakter towarów i finansowych instrumentów pochodnych, które pozwalają uzyskać pośrednie zaangażowanie w towary, inwestycje w towary nie wymagają długoterminowego zaangażowania ze strony inwestorów i dlatego należy je wykluczyć z kategorii dopuszczalnych aktywów inwestycyjnych. To uzasadnienie nie ma zastosowania w przypadku inwestycji w infrastrukturę lub przedsiębiorstwa, które są związane z towarami lub których wyniki są pośrednio powiązane z notowaniami towarów, takich jak gospodarstwa rolne (w przypadku towarów rolnych) czy też elektrownie (w przypadku surowców energetycznych).
- (15) Definicja tego, co stanowi inwestycję długoterminową, jest szeroka. Dopuszczalne aktywa inwestycyjne są zasadniczo niepłynne, powodują konieczność zaangażowania na pewien okres oraz posiadają profil ekonomiczny o charakterze długoterminowym. Dopuszczalne aktywa inwestycyjne nie są zbywalnymi instrumentami i dlatego nie posiadają płynności, jaką zapewniają rynki wtórne. Często wymagają zaangażowania na czas określony, co ogranicza ich zbywalność. Ponieważ jednak MŚP notowane na rynkach regulowanych mogą mieć trudności z zachowaniem płynności i z dostępem do rynku wtórnego, powinny one również być uznawane za kwalifikowalne przedsiębiorstwa portfelowe. Ekonomiczny cykl inwestycji pozostających w sferze zainteresowań EDFI ma zasadniczo charakter długoterminowy ze względu na wysokie kwoty zaangażowanego kapitału oraz okres konieczny do wygenerowania dochodów.
- (16) EDFI należy zezwolić na inwestowanie w aktywa inne niż dopuszczalne aktywa inwestycyjne, które mogą być niezbędne, aby umożliwić wydajne zarządzanie przepływami środków pieniężnych funduszu, jednak wyłącznie pod warunkiem że inwestycje te są zgodne ze strategią EDFI w zakresie inwestycji długoterminowych.
- (17) Za dopuszczalne aktywa inwestycyjne należy uznać m.in. udziały, takie jak instrumenty kapitałowe i quasi-kapitałowe, instrumenty dłużne emitowane przez kwalifikowalne przedsiębiorstwa portfelowe oraz udzielone im pożyczki. Powinny one również obejmować udziały w innych funduszach koncentrujących się na aktywach takich jak inwestycje w przedsiębiorstwa nienotowane na rynkach regulowanych, które emitują instrumenty kapitałowe lub dłużne, dla których nie zawsze istnieje łatwy do wskazania nabywca. Bezpośrednie udziały w aktywach rzeczowych, chyba że są one przedmiotem sekurytyzacji, powinny również stanowić kategorię aktywów dopuszczalnych, pod warunkiem że generują one przewidywalne przepływy pieniężne, tak regularne jak i nieregularne, w takim sensie, że można je modelować i wyceniać z zastosowaniem metody wyceny opartej na wartości zdyskontowanych przepływów pieniężnych. Aktywa te mogłyby przykładowo obejmować infrastrukturę społeczną, która przynosi przewidywalny zwrot, taką jak infrastruktura energetyczna, transportowa i

telekomunikacyjna, oraz infrastruktura edukacji, ochrony zdrowia, wsparcia socjalnego i przemysłowa. Z kolei aktywa takie jak dzieła sztuki, manuskrypty, zapasy wina lub biżuteria nie powinny być dopuszczalne, ponieważ z reguły nie generują one przewidywalnych przepływów pieniężnych.

- (18) Dopuszczalne aktywa inwestycyjne powinny obejmować aktywa rzeczowe o wartości przekraczającej 10 000 000 EUR, które generują korzyści ekonomiczne i społeczne. Takie aktywa obejmują infrastrukturę, własność intelektualną, statki, sprzęt, maszyny, statki powietrzne i tabor kolejowy oraz nieruchomości. Inwestycje w nieruchomości komercyjne lub budownictwo mieszkaniowe powinny być dozwolone w zakresie, w jakim przyczyniają się one do inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu lub służą celom unijnej polityki energetycznej, regionalnej i polityki spójności. Inwestycje w takie nieruchomości powinny być wyraźnie udokumentowane, tak aby wykazać długoterminowe zaangażowanie w takie inwestycje. Celem niniejszego rozporządzenia nie jest promowanie inwestycji spekulacyjnych.
- (19) Projekty infrastrukturalne, ze względu na swoją skalę, wymagają dużych kwot kapitału, który musi zostać zainwestowany na długi okres. Takie projekty infrastrukturalne obejmują obiekty infrastruktury publicznej (m.in. szkoły, szpitale lub więzienia), infrastrukturę społeczną (m.in. mieszkania socjalne), infrastrukturę transportową (m.in. drogi, systemy transportu zbiorowego lub porty lotnicze), infrastrukturę energetyczną (m.in. sieci energetyczne, projekty mające na celu przystosowanie się do zmiany klimatu i łagodzenie tej zmiany, elektrownie lub rurociągi), infrastrukturę gospodarki wodnej (m.in. systemy zaopatrzenia w wodę, systemy kanalizacyjne i nawadniające), infrastrukturę komunikacyjną (m.in. sieci) oraz infrastrukturę gospodarki odpadami (m.in. systemy recyklingu i zbiórki odpadów).
- (20) Instrumenty quasi-kapitałowe należy rozumieć jako obejmujące rodzaj instrumentu finansowego stanowiący połączenie instrumentu kapitałowego i dłużnego, gdzie zwrot z tego instrumentu jest powiązany z zyskami lub stratami kwalifikowalnego przedsiębiorstwa portfelowego, a jego wykup – w przypadku niewykonania zobowiązania – nie jest w pełni zabezpieczony. Takie instrumenty obejmują różnego rodzaju instrumenty finansowe, takie jak pożyczki podporządkowane, ciche udziały, pożyczki partycypacyjne, prawa do udziału w zyskach, obligacje zamienne i obligacje opcyjne.
- (21) Aby odzwierciedlić istniejące praktyki biznesowe, EDFI należy zezwolić na nabywanie istniejących udziałów w kwalifikowalnym przedsiębiorstwie portfelowym od dotychczasowych udziałowców tego przedsiębiorstwa. Ponadto, aby zapewnić możliwie najszersze możliwości pozyskiwania środków finansowych, należy zezwolić na inwestycje w inne EDFI, europejskie fundusze venture capital (EuVECA) regulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 ⁽¹⁾ oraz europejskie fundusze na rzecz przedsiębiorczości społecznej (EuSEF) regulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013 ⁽²⁾. Aby uniknąć „rozwodnienia” inwestycji w kwalifikowalne przedsiębiorstwa portfelowe, EDFI należy zezwolić na inwestowanie w inne EDFI, EuVECA i EuSEF wyłącznie pod warunkiem że one same nie zainwestowały więcej niż 10 % swojego kapitału w inne EDFI.
- (22) Korzystanie z usług przedsiębiorstw finansowych może być konieczne, aby zgromadzić i zorganizować środki finansowe pochodzące od różnych inwestorów – w tym inwestycje o charakterze publicznym – przeznaczone na inwestycje w projekty infrastrukturalne. Należy zatem zezwolić EDFI na inwestowanie w dopuszczalne aktywa inwestycyjne za pośrednictwem przedsiębiorstw finansowych, o ile zakres działalności tych przedsiębiorstw obejmuje finansowanie projektów długoterminowych i rozwój MŚP.
- (23) Przedsiębiorstwa nienotowane na rynkach regulowanych mogą mieć trudności z dostępem do rynków kapitałowych i finansowaniem dalszego wzrostu i rozwoju. Typowy sposób pozyskiwania środków finansowych stanowi finansowanie prywatne za pośrednictwem udziałów kapitałowych lub pożyczek. Ponieważ instrumenty te są ze swej natury inwestycjami długoterminowymi, wymagają „cierpliwego” kapitału, który EDFI są w stanie zapewnić. Ponadto MŚP notowane na rynkach regulowanych często natrafiają na znaczne utrudnienia w uzyskaniu długoterminowego finansowania, a EDFI mogą stanowić cenne alternatywne źródła finansowania.
- (24) Do kategorii aktywów długoterminowych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia powinny zaliczać się zatem przedsiębiorstwa nienotowane na rynkach regulowanych, które emitują instrumenty kapitałowe lub dłużne, dla których może nie istnieć łatwy do wskazania nabywca, oraz przedsiębiorstwa notowane na rynkach regulowanych o maksymalnej wartości giełdowej 500 000 000 EUR.
- (25) W przypadku gdy zarządzający EDFI posiada udziały w przedsiębiorstwie portfelowym, istnieje ryzyko, że zarządzający będzie przedkładał swoje interesy ponad interesy inwestujących w EDFI. W celu uniknięcia takiego konfliktu interesów oraz w celu zagwarantowania solidnego ładu korporacyjnego EDFI powinien inwestować wyłącznie w aktywa, które nie są związane z zarządzającym EDFI, chyba że EDFI inwestuje w jednostki uczestnictwa lub udziały w innych EDFI, EuVECA lub EuSEF zarządzanych przez zarządzającego EDFI.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 345/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy venture capital (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 346/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie europejskich funduszy na rzecz przedsiębiorczości społecznej (Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 18).

- (26) Aby zapewnić zarządzającym EDFI pewien stopień elastyczności w inwestowaniu powierzonych im środków, należy zezwolić na obrót aktywami innymi niż inwestycje długoterminowe do wartości maksymalnej wynoszącej 30 % kapitału EDFI.
- (27) W celu ograniczenia podejmowania ryzyka przez EDFI podstawowe znaczenie ma ograniczenie ryzyka kontrahenta poprzez objęcie portfela EDFI jasnymi wymogami w zakresie dywersyfikacji. Wszystkie instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym powinny podlegać przepisom rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012⁽¹⁾.
- (28) W celu uniknięcia wywierania znaczącego wpływu przez inwestujący EDFI na zarządzającego innym EDFI lub emitenta konieczne jest uniknięcie nadmiernej koncentracji danego EDFI w tej samej inwestycji.
- (29) W celu umożliwienia zarządzającym EDFI dalszego pozyskiwania kapitału w okresie działalności funduszu, należy im zezwolić na zaciąganie pożyczek i kredytów środków pieniężnych w wysokości do 30 % wartości kapitału EDFI. Powinno to służyć zapewnianiu dodatkowego zysku dla inwestorów. W celu wyeliminowania ryzyka niedopasowania walutowego EDFI powinien zaciągać pożyczki wyłącznie w walucie, w której zarządzający EDFI zamierza nabyć aktywa. Aby rozwiać obawy związane z działalnością równoległego systemu bankowego, środki pieniężne pożyczone przez EDFI nie powinny być wykorzystywane w celu udzielania pożyczek kwalifikowalnym przedsiębiorstwom portfelowym.
- (30) Ze względu na długoterminowy i niepłynny charakter inwestycji EDFI, zarządzający EDFI powinni mieć wystarczająco dużo czasu na zastosowanie limitów inwestycyjnych. Określając czas potrzebny na wdrożenie tych limitów, należy wziąć pod uwagę szczególne cechy i właściwości inwestycji, aczkolwiek okres ten nie powinien przekroczyć pięciu lat od daty udzielenia EDFI zezwolenia lub połowy okresu działalności EDFI, w zależności od tego, który z tych okresów będzie krótszy.
- (31) Ze względu na profil portfela i koncentrację na kategoriach aktywów długoterminowych, EDFI mają za zadanie skierować oszczędności prywatne do gospodarki europejskiej. EDFI zostały również pomyślane jako narzędzie inwestycyjne, za pomocą którego grupa Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) może uruchamiać finansowanie infrastruktury europejskiej lub MŚP. Na mocy niniejszego rozporządzenia EDFI zostały ukształtowane jako połączone narzędzie inwestycyjne, które współgra z głównym założeniem grupy EBI polegającym na wspieraniu wyważonego i stałego rozwoju wewnętrznego rynku inwestycji długoterminowych w interesie Unii. Z uwagi na nacisk na kategorie aktywów długoterminowych EDFI mogą spełnić wyznaczoną im rolę najważniejszego narzędzia służącego realizacji Planu inwestycyjnego dla Europy określonego w komunikacie Komisji z dnia 26 listopada 2014 r.
- (32) Komisja powinna nadać priorytetowy charakter procedurom składania przez EDFI wniosków o finansowanie z EBI i usprawnić te procedury. Komisja powinna zatem usprawnić wydawanie opinii lub uwag dotyczących wszelkich wniosków EDFI o przyznanie środków finansowych z EBI.
- (33) Ponadto, państwa członkowskie, a także władze regionalne i lokalne mogą być zainteresowane zwiększeniem wiedzy potencjalnych inwestorów i społeczeństwa o EDFI.
- (34) Niezależnie od faktu, że EDFI nie są zobowiązane do umożliwienia dokonywania umorzeń przed końcem swojego okresu działalności, nic nie powinno uniemożliwiać EDFI ubiegania się o dopuszczenie jednostek uczestnictwa lub udziałów w nim do obrotu na rynku regulowanym lub na wielostronnych platformach obrotu, w ten sposób zapewniając inwestorom możliwość sprzedaży ich jednostek uczestnictwa lub udziałów przed końcem okresu działalności EDFI. Regulamin lub dokumenty założycielskie EDFI nie powinny uniemożliwiać, by jednostki uczestnictwa lub udziały były dopuszczane do obrotu na rynkach regulowanych lub na wielostronnych platformach obrotu, ani nie powinny uniemożliwiać inwestorom swobodnego przenoszenia ich jednostek uczestnictwa lub udziałów na rzecz stron trzecich pragnących nabyć te jednostki uczestnictwa lub udziały. Ma to na celu wspieranie rynków wtórnych jako ważnego miejsca kupowania i sprzedawania jednostek uczestnictwa lub udziałów w EDFI przez inwestorów detalicznych.
- (35) Chociaż poszczególni inwestorzy mogą być zainteresowani inwestowaniem w EDFI, niepłynny charakter większości inwestycji w długoterminowe projekty wyklucza możliwość oferowania przez EDFI swoim inwestorom prawa do dokonywania regularnych umorzeń. Poszczególni inwestorzy angażują się w inwestycję w takie aktywa, która ze swej natury ma charakter długoterminowy, na cały okres jej trwania. EDFI powinny zatem być zasadniczo skonstruowane w taki sposób, aby nie oferować możliwości dokonywania regularnych umorzeń przed końcem okresu działalności EDFI.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

- (36) Aby stworzyć zachęty dla inwestorów, w szczególności inwestorów detalicznych, którzy mogą nie być skłonni do zamrożeniu swojego kapitału na dłuższy okres, EDFI powinien mieć możliwość oferowania swoim inwestorom – pod pewnymi warunkami – praw do przedterminowego umorzenia. Dlatego zarządzający EDFI powinien mieć prawo swobodnego decydowania o tym, czy ustanowić EDFI z prawem czy bez prawa do umorzenia, w zależności od strategii inwestycyjnej EDFI. W przypadku obowiązywania systemu praw do umorzenia, prawa te oraz ich główne cechy powinny być z góry jasno określone i podane do wiadomości w regulaminie lub dokumentach założycielskich EDFI.
- (37) Aby inwestorzy mogli skutecznie umarzać swoje jednostki uczestnictwa lub udziały na koniec okresu działalności EDFI, zarządzający EDFI powinien rozpocząć sprzedaż portfela aktywów EDFI w odpowiednim czasie w celu uzyskania odpowiedniej jego wartości. Przy określaniu harmonogramu uporządkowanego wycofywania się z inwestycji zarządzający EDFI powinien uwzględnić różne profile zapadalności inwestycji oraz okres potrzebny na znalezienie nabywcy aktywów, w które zainwestował EDFI. Ze względu na to, że utrzymanie limitów inwestycyjnych podczas tego okresu upłynięcia jest niemożliwe, limity te powinny przestać obowiązywać wraz z rozpoczęciem okresu upłynięcia.
- (38) Aby rozszerzyć dostęp inwestorów detalicznych do EDFI, UCITS może inwestować w jednostki uczestnictwa lub udziały wyemitowane przez EDFI w zakresie, w jakim jednostki uczestnictwa lub udziały w EDFI są dopuszczalne na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁽¹⁾.
- (39) EDFI powinien mieć możliwość obniżenia swojego kapitału w sposób proporcjonalny w przypadku, gdy dokonał on zbycia jednego ze swoich aktywów, w szczególności w przypadku inwestycji w infrastrukturę.
- (40) Aktywa nienotowane na rynkach regulowanych, w które zainwestował EDFI, mogą zostać dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w okresie działalności funduszu. W takim przypadku aktywa te mogą stać się niezgodne z wymogiem niniejszego rozporządzenia polegającym na pozostawianiu aktywów poza obrotem na rynku regulowanym. Aby umożliwić zarządzającemu EDFI wycofanie się w uporządkowany sposób z inwestycji w takie aktywa, które nie byłyby już dopuszczalne, aktywa te mogą nadal być uwzględniane do celów obliczania limitu dopuszczalnych aktywów inwestycyjnych wynoszącego 70 %, jednak przez okres nie dłuższy niż trzy lata.
- (41) Ze względu na szczególne cechy EDFI, a także inwestorów detalicznych i profesjonalnych, do których skierowane są te fundusze, ważne jest wprowadzenie solidnych wymogów dotyczących przejrzystości, które umożliwiłyby potencjalnym inwestorom dokonanie świadomej oceny i posiadanie pełnej wiedzy na temat związanego z nimi ryzyka. Oprócz spełnienia wymogów dotyczących przejrzystości zawartych w dyrektywie 2011/61/UE, EDFI powinny opublikować prospekt emisyjny zawierający wszystkie informacje, które muszą być ujawnione przez przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania typu zamkniętego zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/71/WE⁽²⁾ i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 809/2004⁽³⁾. W przypadku wprowadzania EDFI do obrotu wśród inwestorów detalicznych powinno być wymagane opublikowanie dokumentu zawierającego kluczowe informacje zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014⁽⁴⁾. Ponadto we wszystkich innych dokumentach marketingowych należy wyraźnie zwrócić uwagę na profil ryzyka EDFI.
- (42) EDFI mogą być atrakcyjne dla inwestorów, takich jak gminy, kościoły, organizacje charytatywne i fundacje, którzy powinni mieć możliwość zażądać, aby traktowano ich jak klientów profesjonalnych, w sytuacji gdy spełniają oni warunki określone w sekcji II załącznika II do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE⁽⁵⁾.
- (43) Ponieważ EDFI są skierowane nie tylko do inwestorów profesjonalnych, ale i detalicznych w całej Unii, konieczne jest, aby do istniejących już wymogów dotyczących wprowadzania do obrotu określonych w dyrektywie 2011/61/UE dodać pewne dodatkowe wymogi, tak by zapewnić odpowiedni poziom ochrony inwestorów detalicznych. W związku z tym należy zapewnić rozwiązania służące dokonywaniu subskrypcji, uiszczaniu

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

(2) Dyrektywa 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniająca dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 64).

(3) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 809/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonujące dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie informacji zawartych w prospektach emisyjnych oraz formy, włączenia przez odniesienie i publikacji takich prospektów emisyjnych oraz rozpowszechniania reklam (Dz.U. L 149 z 30.4.2004, s. 1).

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz.U. L 352 z 9.12.2014, s. 1).

(5) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych i zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

płatności na rzecz posiadaczy jednostek uczestnictwa lub udziałów, dokonywaniu odkupu lub umorzenia jednostek uczestnictwa lub udziałów, a także udostępnianiu informacji, które EDFI i zarządzający EDFI zobowiązani są przedstawić. Ponadto, aby zagwarantować, że inwestorzy detaliczni nie będą znajdowali się w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z inwestorami profesjonalnymi, należy wprowadzić pewne środki ochronne, w przypadku gdy EDFI są wprowadzane do obrotu wśród inwestorów detalicznych. W przypadku gdy wprowadzanie do obrotu lub plasowanie EDFI wśród inwestorów detalicznych odbywa się za pośrednictwem dystrybutora, taki dystrybutor powinien spełniać wymogi dyrektywy 2014/65/UE i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 ⁽¹⁾.

- (44) Zarządzający EDFI lub dystrybutor powinni otrzymać wszystkie niezbędne informacje dotyczące wiedzy i doświadczenia inwestora detalicznego, jego sytuacji finansowej, apetytu na ryzyko, celów inwestycyjnych i horyzontu czasowego, aby ocenić, czy EDFI nadaje się do sprzedaży temu inwestorowi detalicznemu, z uwzględnieniem, między innymi, okresu działalności i zamierzonej strategii inwestycyjnej EDFI. Ponadto, jeżeli okres działalności EDFI oferowanego lub plasowanego wśród inwestorów detalicznych jest dłuższy niż 10 lat, zarządzający EDFI lub dystrybutor powinien wyraźnie i na piśmie wskazać, że dany produkt może nie być odpowiedni dla inwestorów detalicznych, którzy nie są w stanie utrzymać takiego długoterminowego i nie płynnego zaangażowania.
- (45) Depozytariusz EDFI wprowadzanego do obrotu wśród inwestorów detalicznych powinien spełniać przepisy dyrektywy 2009/65/WE dotyczące podmiotów uprawnionych do działania w roli depozytariuszy, przepisy dotyczące zasady uniemożliwiającej uwolnienie się od odpowiedzialności oraz ponownego wykorzystania aktywów.
- (46) Mając na względzie zwiększenie ochrony inwestorów detalicznych, niniejsze rozporządzenie stanowi dodatkowo, że w przypadku inwestora detalicznego, którego portfel składający się z depozytów pieniężnych i instrumentów finansowych, z wyłączeniem wszelkich instrumentów finansowych służących jako zabezpieczenie, nie przekracza 500 000 EUR, zarządzający EDFI lub każdy dystrybutor, po przeprowadzeniu oceny odpowiedzialności i udzieliwszy stosownej porady inwestycyjnej, powinni zapewnić, aby inwestor detaliczny nie inwestował łącznej kwoty przekraczającej 10 % swojego portfela w EDFI oraz by początkowa kwota zainwestowana w jeden lub kilka EDFI nie była niższa niż 10 000 EUR.
- (47) W wyjątkowych okolicznościach określonych w regulaminie lub dokumentach założycielskich EDFI, okres działalności EDFI można przedłużyć lub skrócić, aby zapewnić większą elastyczność, np. w przypadku gdy jakiś projekt został zrealizowany później lub wcześniej niż przewidywano, aby uwzględnić długoterminową strategię inwestycyjną funduszu.
- (48) Organ właściwy dla EDFI powinien badać na bieżąco, czy EDFI spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia. Ponieważ właściwe organy posiadają już szerokie uprawnienia przyznane na mocy dyrektywy 2011/61/UE, konieczne jest, aby uprawnienia te zostały rozszerzone w celu uwzględnienia niniejszego rozporządzenia.
- (49) Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (EUNGiPW), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽²⁾, powinien mieć możliwość wykonywania – w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia – wszystkich uprawnień przyznanych mu na mocy dyrektywy 2011/61/UE oraz należy mu zapewnić wszystkie niezbędne do tego celu zasoby, zwłaszcza zasoby ludzkie.
- (50) EUNGiPW powinien odgrywać centralną rolę w stosowaniu niniejszych przepisów dotyczących EDFI poprzez zapewnianie spójnego stosowania przepisów Unii przez właściwe organy krajowe. Ponieważ EUNGiPW jest organem dysponującym wysoce specjalistyczną wiedzą w dziedzinie papierów wartościowych i rynków papierów wartościowych, skutecznym i właściwym krokiem jest powierzenie mu zadania opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych, w przypadku gdy nie wymagają one podjęcia decyzji politycznych, celem ich przedłożenia Komisji. Te regulacyjne standardy techniczne powinny dotyczyć okoliczności, w których wykorzystanie finansowych instrumentów pochodnych służy wyłącznie zabezpieczeniu przed ryzykiem związanym z inwestycjami, okoliczności, w których okres działalności EDFI będzie wystarczająco długi, by objąć cykl życia poszczególnych aktywów EDFI, cech harmonogramu uporządkowanego zbywania aktywów EDFI, definicji i metod obliczania kosztów ponoszonych przez inwestorów, prezentacji informacji na temat kosztów oraz właściwości rozwiązań, które mają zostać zapewnione przez EDFI w poszczególnych państwach członkowskich, w których fundusze te zamierzają wprowadzać do obrotu swoje jednostki uczestnictwa lub udziały.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

- (51) W odniesieniu do wymiany, przekazywania i przetwarzania danych osobowych przez państwa członkowskie do celów niniejszego rozporządzenia pełne zastosowanie powinny mieć przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001⁽²⁾.
- (52) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia polegające na zapewnieniu stosowania jednolitych wymogów dotyczących inwestycji i warunków prowadzenia działalności w odniesieniu do EDFI w całej Unii, przy jednoczesnym pełnym uwzględnieniu potrzeby zrównoważenia bezpieczeństwa i wiarygodności EDFI oraz wydajnego funkcjonowania rynku finansowania długoterminowego i kosztów ponoszonych przez różne zainteresowane strony, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiary i skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną we wspomnianym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (53) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i respektuje zasady określone w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym prawo ochrony konsumentów, wolność prowadzenia działalności gospodarczej, prawo do skutecznego środka odwoławczego i prawo do rzetelnego procesu sądowego oraz prawo do ochrony danych osobowych, a także prawo do dostępu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane zgodnie z tymi prawami i zasadami,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i cel

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się jednolite przepisy dotyczące zezwoleń, polityki inwestycyjnej i warunków prowadzenia działalności w odniesieniu do alternatywnych funduszy inwestycyjnych UE (AFI z UE) lub subfunduszy AFI z UE, które są wprowadzane do obrotu w Unii jako europejskie długoterminowe fundusze inwestycyjne (EDFI).
2. Celem niniejszego rozporządzenia jest pozyskanie i uruchomienie kapitału na europejskie inwestycje długoterminowe w gospodarce realnej zgodnie z unijnym celem inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu.
3. Państwa członkowskie nie mogą wprowadzać dodatkowych wymogów w obszarze objętym niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „kapitał” oznacza łączne wkłady kapitałowe oraz niewniesiony kapitał zadeklarowany, obliczony na podstawie kwot, które mogą zostać zainwestowane, po odliczeniu wszystkich opłat, kosztów i wydatków bezpośrednio lub pośrednio ponoszonych przez inwestorów;
- 2) „inwestor profesjonalny” oznacza każdego inwestora, którego uznaje się za klienta profesjonalnego lub który na żądanie może być traktowany jak klient profesjonalny w rozumieniu załącznika II do dyrektywy 2014/65/UE;
- 3) „inwestor detaliczny” oznacza inwestora niebędącego investorem profesjonalnym;
- 4) „instrument kapitałowy” oznacza udziały własnościowe w kwalifikowalnym przedsiębiorstwie portfelowym, mające postać udziałów lub innych form udziału w kapitale kwalifikowalnego przedsiębiorstwa portfelowego, wyemitowane na rzecz jego inwestorów;

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

- 5) „instrument quasi-kapitałowy” oznacza każdy rodzaj instrumentu finansowego, w przypadku którego zwrot z inwestycji jest powiązany z zyskiem lub stratą kwalifikowalnego przedsiębiorstwa portfelowego i w przypadku którego spłata instrumentu w przypadku niewywiązania się ze zobowiązania nie jest w pełni zabezpieczona;
- 6) „aktywa rzeczowe” oznaczają aktywa, które ze względu na swą istotę i właściwości posiadają wartość i które mogą przynosić zwrot, w tym infrastrukturę i inne aktywa zapewniające korzyści gospodarcze lub społeczne, takie jak edukacja, doradztwo, badania i rozwój, oraz nieruchomości komercyjne lub mieszkaniowe, gdy stanowią integralną część lub element pomocniczy długoterminowego projektu inwestycyjnego, który przyczynia się do unijnego celu inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu;
- 7) „przedsiębiorstwo finansowe” oznacza każdą z poniższych jednostek:
  - a) instytucję kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽¹⁾;
  - b) firmę inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/65/UE;
  - c) zakład ubezpieczeń zdefiniowany w art. 13 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE ⁽²⁾;
  - d) finansową spółkę holdingową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
  - e) holding mieszany zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
  - f) spółkę zarządzającą zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE;
  - g) ZAFI zdefiniowany w art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/61/UE;
- 8) „AFI z UE” oznacza AFI z UE zdefiniowany w art. 4 ust. 1 lit. k) dyrektywy 2011/61/UE;
- 9) „ZAFI z UE” oznacza ZAFI z UE zdefiniowany w art. 4 ust. 1 lit. l) dyrektywy 2011/61/UE;
- 10) „organ właściwy dla EDFI” oznacza właściwy organ nadzoru AFI z UE w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. h) dyrektywy 2011/61/UE;
- 11) „państwo członkowskie pochodzenia EDFI” oznacza państwo członkowskie, w którym EDFI otrzymał zezwolenie;
- 12) „zarządzający EDFI” oznacza uprawnionego ZAFI z UE, który posiada zezwolenie na zarządzanie EDFI, lub EDFI zarządzany wewnętrznie, jeżeli forma prawna EDFI zezwala na zarządzanie wewnętrzne i jeśli nie mianowano zewnętrznego ZAFI;
- 13) „organ właściwy dla zarządzającego EDFI” oznacza właściwy organ rodzimego państwa członkowskiego ZAFI w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. q) dyrektywy 2011/61/UE;
- 14) „udzielenie pożyczki papierów wartościowych” i „zaciągnięcie pożyczki papierów wartościowych” oznaczają każdą transakcję, w wyniku której kontrahent przenosi na pożyczkobiorcę papiery wartościowe, a warunkiem transakcji jest zobowiązanie pożyczkobiorcy do zwrotu papierów odpowiadających otrzymanym papierom w danym terminie przyszłym lub na żądanie strony przenoszącej te papiery, przy czym dla kontrahenta przenoszącego papiery wartościowe transakcja ta stanowi transakcję udzielenia pożyczki papierów wartościowych, natomiast dla kontrahenta otrzymującego papiery wartościowe stanowi ona transakcję zaciągnięcia pożyczki papierów wartościowych;
- 15) „transakcja odkupu” oznacza transakcję odkupu zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 83 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 16) „instrument finansowy” oznacza instrument finansowy określony w sekcji C załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE;
- 17) „krótka sprzedaż” oznacza czynność zdefiniowaną w art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 ⁽³⁾;
- 18) „rynek regulowany” oznacza rynek regulowany zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 21 dyrektywy 2014/65/UE;
- 19) „wielostronna platforma obrotu” oznacza wielostronną platformę obrotu zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 22 dyrektywy 2014/65/UE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącznie II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego (Dz.U. L 86 z 24.3.2012, s. 1).

Artykuł 3

Zezwolenie i centralny rejestr publiczny

1. EDFI może być wprowadzany do obrotu na terenie Unii wyłącznie, jeżeli uzyskał zezwolenie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Zezwolenie dla EDFI jest ważne we wszystkich państwach członkowskich.
2. Wyłącznie AFI z UE kwalifikują się do ubiegania się o zezwolenie na działalność jako EDFI i do uzyskania takiego zezwolenia.
3. Organy właściwe dla EDFI informują EUNGiPW w odstępach kwartalnych o zezwoleniach udzielonych i cofniętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

EUNGiPW prowadzi centralny rejestr publiczny, w którym figuruje każdy EDFI, który uzyskał zezwolenie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, zarządzający EDFI oraz organ właściwy dla EDFI. Rejestr jest dostępny w formie elektronicznej.

Artykuł 4

Oznaczenie i zakaz przekształcania

1. Oznaczenie „EDFI” lub „europejski długoterminowy fundusz inwestycyjny” w odniesieniu do przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub emitowanych przez nie jednostek uczestnictwa lub udziałów, może być używane wyłącznie jeżeli przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania uzyskało zezwolenie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
2. EDFI nie może zostać przekształcone w przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, którego niniejsze rozporządzenie nie dotyczy.

Artykuł 5

Wniosek o zezwolenie dla EDFI

1. Wniosek o udzielenie zezwolenia dla EDFI składa się do organu właściwego dla tego EDFI.

Wniosek o zezwolenie dla EDFI zawiera następujące elementy:

- a) regulamin funduszu lub jego dokumenty założycielskie;
- b) informację o nazwie proponowanego zarządzającego EDFI oraz jego obecnym i przeszłym doświadczeniu w zarządzaniu funduszami i dotychczasowej historii zarządzania funduszami;
- c) informację o nazwie depozytariusza;
- d) opis informacji, które mają zostać udostępnione inwestorom, w tym opis rozwiązań służących rozpatrywaniu skarg składanych przez inwestorów detalicznych.

Organ właściwy dla EDFI może zażądać wyjaśnień i informacji dotyczących dokumentów i informacji udzielanych na podstawie akapitu drugiego.

2. Wyłącznie ZAFI z UE, który uzyskał zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE, może zwrócić się do organu właściwego dla EDFI o zatwierdzenie zarządzania EDFI, dla którego złożony został wniosek o zezwolenie zgodnie z ust. 1. Jeżeli organ właściwy dla EDFI jest tym samym organem co organ właściwy dla ZAFI z UE, taki wniosek o zatwierdzenie zawiera odniesienie do dokumentów złożonych w celu uzyskania zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE.

Wniosek o zezwolenie na zarządzanie EDFI zawiera następujące elementy:

- a) pisemną umowę z depozytariuszem;
- b) informacje o ustaleniach dotyczących przekazania uprawnień w zakresie zarządzania i administrowania portfelem i ryzykiem w odniesieniu do EDFI;
- c) informacje na temat strategii inwestycyjnych, profilu ryzyka i innych właściwości AFI, na zarządzanie którymi ZAFI z UE uzyskał zezwolenie.

Organ właściwy dla EDFI może zwrócić się do organu właściwego dla ZAFI z UE o wyjaśnienia i informacje dotyczące dokumentów, o których mowa w akapicie drugim, lub o zaświadczenie dotyczące tego, czy EDFI są objęte zakresem zezwolenia ZAFI z UE na zarządzanie AFI. Organ właściwy dla ZAFI z UE udziela odpowiedzi w terminie 10 dni roboczych od daty otrzymania zapytania od organu właściwego dla EDFI.

3. W terminie dwóch miesięcy od daty złożenia kompletnego wniosku wnioskodawca jest informowany, czy udzielono zezwolenia dla EDFI, w tym czy ZAFI z UE uzyskał zatwierdzenie zarządzania EDFI.

4. Organ właściwy dla EDFI jest niezwłocznie powiadamiany o wszelkich późniejszych zmianach w dokumentach, o których mowa w ust. 1 i 2.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2, jeżeli forma prawna AFI z UE dopuszcza zarządzanie wewnętrzne i jeśli jego organ zarządzający nie powoła zewnętrznego ZAFI, taki AFI z UE składa jednocześnie wniosek o udzielenie zezwolenia dla EDFI zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i dla ZAFI zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE.

Bez uszczerbku dla art. 7 dyrektywy 2011/61/UE wniosek o udzielenie zezwolenia na działalność jako wewnętrznie zarządzany EDFI zawiera:

- a) regulamin funduszu lub jego dokumenty założycielskie;
- b) opis informacji, które mają zostać udostępnione inwestorom, w tym opis rozwiązań służących rozpatrywaniu skarg składanych przez inwestorów detalicznych.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 w terminie trzech miesięcy od daty złożenia kompletnego wniosku AFI z UE zarządzany wewnętrznie jest informowany, czy udzielono zezwolenia dla EDFI.

Artykuł 6

Warunki wydawania zezwoleń dla EDFI

1. AFI z UE, uzyskuje zezwolenie dla EDFI tylko w przypadku, gdy właściwy dla niego organ:

- a) ustalił, że AFI z UE jest w stanie spełnić wszystkie wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu;
- b) zatwierdził wniosek ZAFI z UE, któremu zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE udzielono zezwolenia na zarządzanie EDFI, a także zatwierdził regulamin funduszu lub jego dokumenty założycielskie i wybór depozytariusza.

2. W przypadku złożenia przez AFI z UE wniosku w trybie określonym w art. 5 ust. 5 niniejszego rozporządzenia, właściwy organ udziela zezwolenia AFI z UE jedynie, gdy ustalił, że AFI z UE spełnia wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i w dyrektywie 2011/61/UE w odniesieniu do udzielania zezwoleń ZAFI z UE.

3. Organ właściwy dla EDFI może odmówić zatwierdzenia wniosku ZAFI z UE dotyczącego zarządzania EDFI tylko, jeżeli ZAFI z UE:

- a) nie spełnia wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu;
- b) nie spełnia wymogów określonych w dyrektywie 2011/61/UE;
- c) nie uzyskał zezwolenia organu właściwego dla tego ZAFI z UE na zarządzanie AFI stosującymi strategię inwestycyjne takiego samego rodzaju jak te, których dotyczy niniejsze rozporządzenie; lub
- d) nie przedstawił dokumentów, o których mowa w art. 5 ust. 2, ani wyjaśnień lub informacji wymaganych na jego podstawie.

Przed odmownym rozpatrzeniem wniosku organ właściwy dla EDFI konsultuje się z organem właściwym dla ZAFI z UE.

4. Organ właściwy dla EDFI nie wydaje zezwolenia dla EDFI, jeżeli AFI z UE, który złożył wniosek o zezwolenie, jest pozbawiony z przyczyn prawnych możliwości wprowadzania do obrotu swoich jednostek uczestnictwa lub udziałów w swoim państwie członkowskim pochodzenia.

5. Organ właściwy dla EDFI informuje AFI z UE o powodach odmowy udzielenia zezwolenia dla EDFI.

6. Wniosek, który został rozpatrzony odmownie na podstawie przepisów niniejszego rozdziału, nie może zostać ponownie przedłożony właściwym organom innych państw członkowskich.

7. Uzyskanie zezwolenia dla EDFI nie może być uzależnione od spełnienia wymogu, aby EDFI był zarządzany przez ZAFI z UE, któremu udzielono zezwolenia w państwie członkowskim pochodzenia EDFI, ani aby ZAFI z UE prowadziło lub działalność lub delegowało jej prowadzenie w państwie członkowskim pochodzenia EDFI.

Artykuł 7

Obowiązujące przepisy i odpowiedzialność

1. EDFI musi spełniać w każdym czasie wymogi niniejszego rozporządzenia.
2. EDFI i zarządzający EDFI muszą spełniać w każdym czasie wymogi dyrektywy 2011/61/UE.
3. Zarządzający EDFI jest odpowiedzialny za zapewnienie zgodności z niniejszym rozporządzeniem oraz zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE ponosi odpowiedzialność za naruszenie niniejszego rozporządzenia. Zarządzający EDFI jest również odpowiedzialny za straty lub szkody wynikające z naruszenia niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ II

OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE POLITYKI INWESTYCYJNEJ EDFI

SEKCJA 1

Przepisy ogólne i dopuszczalne aktywa

Artykuł 8

Subfundusze

W przypadku gdy EDFI składa się z więcej niż jednego subfunduszu, do celów niniejszego rozdziału każdy subfundusz uznaje się za oddzielny EDFI.

Artykuł 9

Dopuszczalne inwestycje

1. Zgodnie z celami, o których mowa w art. 1 ust. 2, EDFI inwestuje wyłącznie w następujące kategorie aktywów i tylko na warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu:
  - a) dopuszczalne aktywa inwestycyjne;
  - b) aktywa, o których mowa w art. 50 ust. 1 dyrektywy 2009/65/WE.
2. EDFI nie może podejmować żadnej z następujących działalności:
  - a) krótkiej sprzedaży aktywów;
  - b) bezpośredniego lub pośredniego zaangażowania w towary, w tym za pośrednictwem finansowych instrumentów pochodnych, świadectw odnoszących się do towarów, indeksów opartych na towarach lub jakichkolwiek innych środków lub instrumentów, które prowadziłyby do zaangażowania w towary;
  - c) zawierania transakcji udzielenia pożyczki papierów wartościowych, zaciągnięcia pożyczki papierów wartościowych, transakcji odkupu lub wszelkich innych umów o równoważnych skutkach gospodarczych, które stwarzają podobne ryzyko, jeżeli wpływają one na ponad 10 % aktywów EDFI;
  - d) wykorzystywania finansowych instrumentów pochodnych, z wyjątkiem sytuacji, w których wykorzystanie takiego instrumentu służy jedynie zabezpieczeniu ryzyka związanego z innymi inwestycjami EDFI.
3. Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego artykułu, EUNGiPW – po przeprowadzeniu konsultacji publicznych – opracuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria dla zdefiniowania okoliczności, w których wykorzystywanie finansowych instrumentów pochodnych służy jedynie do celu zabezpieczenia ryzyka związanego z inwestycjami, o których mowa w ust. 2 lit. d).

EUNGiPW przedstawi Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 9 września 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

*Artykuł 10***Dopuszczalne aktywa inwestycyjne**

Aktywa, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), są dopuszczalne jako przedmiot inwestycji EDFI jedynie w przypadku, gdy należą do jednej z następujących kategorii:

- a) instrumenty kapitałowe lub quasi-kapitałowe, które zostały:
  - (i) wyemitowane przez kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe i nabyte przez EDFI od tego kwalifikowalnego przedsiębiorstwa portfelowego lub strony trzeciej na rynku wtórnym;
  - (ii) wyemitowane przez kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe w zamian za instrument kapitałowy lub quasi-kapitałowy uprzednio nabyty przez EDFI od tego kwalifikowalnego przedsiębiorstwa portfelowego lub strony trzeciej na rynku wtórnym;
  - (iii) wyemitowane przez przedsiębiorstwo, którego jednostką zależną, w której posiada ono większościowy udział, jest kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe, w zamian za instrument kapitałowy lub quasi-kapitałowy nabyty przez EDFI zgodnie z ppkt (i) lub (ii) od tego kwalifikowalnego przedsiębiorstwa portfelowego lub strony trzeciej na rynku wtórnym;
- b) instrumenty dłużne wyemitowane przez kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe;
- c) pożyczki udzielone przez EDFI na rzecz kwalifikowalnego przedsiębiorstwa portfelowego, których termin zapadalności nie jest dłuższy niż okres działalności EDFI;
- d) jednostki uczestnictwa lub udziały w jednym lub większej liczbie innych EDFI, EuVECA i EuSEF, pod warunkiem że te EDFI, EuVECA i EuSEF same nie zainwestowały więcej niż 10 % swojego kapitału w EDFI;
- e) bezpośrednio udziały lub pośrednio udziały poprzez kwalifikowalne przedsiębiorstwa portfelowe w pojedynczych aktywach rzeczowych o wartości co najmniej 10 000 000 EUR lub równowartości tej kwoty w walucie, w której poniesiono te nakłady, według kursu obowiązującego w momencie ich poniesienia.

*Artykuł 11***Kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe**

1. Kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe, o którym mowa w art. 10, jest przedsiębiorstwem portfelowym innym niż przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania, spełniającym następujące wymogi:

- a) nie jest przedsiębiorstwem finansowym;
  - b) jest przedsiębiorstwem, które:
    - (i) nie jest dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub na wielostronnej platformie obrotu; lub
    - (ii) jest dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym lub na wielostronnej platformie obrotu, a jednocześnie jego kapitalizacja rynkowa wynosi nie więcej niż 500 000 000 EUR;
  - c) ma siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, pod warunkiem że to państwo trzecie:
    - (i) nie zostało zaliczone przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy do jurysdykcji wysoce ryzykownych i niechętnych współpracy;
    - (ii) podpisało umowę z państwem członkowskim pochodzenia zarządzającego EDFI i z każdym z pozostałych państw członkowskich, w których zamierza się wprowadzać do obrotu jednostki uczestnictwa lub udziały w EDFI, w celu zapewnienia, aby państwo trzecie w pełni stosowało się do standardów określonych w art. 26 Modelowej konwencji OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku oraz zapewniało skuteczną wymianę informacji w kwestiach podatkowych, w tym wszelkie wielostronne porozumienia w sprawie podatków.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe może być przedsiębiorstwem finansowym, które finansuje wyłącznie kwalifikowalne przedsiębiorstwa portfelowe, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, lub aktywa rzeczowe, o których mowa w art. 10 lit. e).

*Artykuł 12***Konflikt interesów**

EDFI nie może inwestować w dopuszczalne aktywa inwestycyjne, w których zarządzający EDFI posiada lub przyjmuje bezpośrednio lub pośrednio udział w sposób inny niż poprzez posiadanie jednostek uczestnictwa lub udziałów w EDFI, EuSEF lub EuVECA, którymi zarządza.

SEKCJA 2

Przepisy dotyczące polityki inwestycyjnej

Artykuł 13

Struktura i dywersyfikacja portfela

1. EDFI inwestuje co najmniej 70 % swojego kapitału w dopuszczalne aktywa inwestycyjne.
2. EDFI inwestuje nie więcej niż:
  - a) 10 % swojego kapitału w instrumenty wyemitowane przez jakiegokolwiek jedno kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe lub pożyczki udzielone jakimkolwiek jednemu kwalifikowalnemu przedsiębiorstwu portfelowemu;
  - b) 10 % swojego kapitału pośrednio lub bezpośrednio w pojedyncze aktywa rzeczowe;
  - c) 10 % swojego kapitału w jednostki uczestnictwa lub udziały w jakimkolwiek jednym EDFI, EuVECA lub EuSEF;
  - d) 5 % swojego kapitału w aktywa, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), w przypadku gdy aktywa te zostały wyemitowane przez jeden podmiot.
3. Łączna wartość jednostek uczestnictwa lub udziałów w EDFI, EuVECA lub EuSEF w portfelu EDFI nie może przekraczać 20 % wartości kapitału tego EDFI.
4. Łączna ekspozycja na ryzyko wobec kontrahenta EDFI, wynikająca z transakcji pochodnych poza rynkiem regulowanym, umów z udzielonym przyrzeczeniem odkupu lub umów z otrzymanym przyrzeczeniem odkupu, nie może przekraczać 5 % wartości kapitału tego EDFI.
5. W drodze odstępstwa od ust. 2 lit. a) i b) EDFI może podwyższyć limit w wysokości 10 %, o którym mowa we wspomnianych literach, do 20 %, pod warunkiem że łączna wartość aktywów posiadanych przez EDFI w kwalifikowalnych przedsiębiorstwach portfelowych i poszczególnych aktywach rzeczowych, w które inwestuje on więcej niż 10 % swojego kapitału, nie przekracza 40 % wartości kapitału tego EDFI.
6. W drodze odstępstwa od ust. 2 lit. d) EDFI może podwyższyć limit w wysokości 5 %, o którym mowa we wspomnianej literze, do 25 %, w przypadku gdy obligacje zostały wyemitowane przez instytucję kredytową, która posiada statutową siedzibę w państwie członkowskim i podlega na mocy prawa szczególnemu nadzorowi publicznemu służącemu ochronie posiadaczy obligacji. W szczególności kwoty pochodzące z emisji tych obligacji muszą być inwestowane zgodnie z prawem w aktywa, które podczas całego okresu ważności obligacji są w stanie pokryć roszczenia związane z obligacjami oraz które w przypadku niewypłacalności emitenta zostałyby wykorzystane na zasadzie pierwszeństwa w celu zwrotu kapitału i płatności narosłych odsetek.
7. Spółki, które są ujęte w tej samej grupie do celów skonsolidowanych sprawozdań finansowych w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE⁽¹⁾ albo zgodnie z uznanymi międzynarodowymi zasadami rachunkowości, uznaje się za jedno kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe lub jeden podmiot do celów obliczania limitów, o których mowa w ust. 1–6.

Artykuł 14

Korekta pozycji inwestycyjnych

W sytuacji gdy EDFI naruszy wymogi w zakresie dywersyfikacji określone w art. 13 ust. 2–6, a naruszenie to pozostaje poza kontrolą zarządzającego EDFI, zarządzający EDFI podejmuje w odpowiednim czasie środki niezbędne do skorygowania pozycji, należycie uwzględniając interesy inwestorów EDFI.

Artykuł 15

Koncentracja

1. EDFI może nabyć nie więcej niż 25 % jednostek uczestnictwa lub udziałów w jednym EDFI, EuVECA lub EuSEF.
2. Limity koncentracji określone w art. 56 ust. 2 dyrektywy 2009/65/WE mają zastosowanie do inwestycji w aktywa, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

*Artykuł 16***Zaciąganie pożyczek i kredytów środków pieniężnych**

1. EDFI może zaciągać pożyczki i kredyty środków pieniężnych, pod warunkiem że taka pożyczka lub kredyt spełnia wszystkie następujące warunki:

- a) stanowi nie więcej niż 30 % wartości kapitału EDFI;
- b) służy inwestowaniu w dopuszczalne aktywa inwestycyjne, z wyjątkiem pożyczek, o których mowa w art. 10 lit. c), pod warunkiem że posiadane przez EDFI środki pieniężne lub ich ekwiwalenty nie są wystarczające do dokonywania danych inwestycji;
- c) zostaje zaciągnięta lub zaciągnięty w tej samej walucie co aktywa, które mają zostać nabyte z pożyczonych środków pieniężnych;
- d) posiada termin zapadalności nie dłuższy niż okres działalności EDFI;
- e) obciąża aktywa stanowiące nie więcej niż 30 % wartości kapitału EDFI.

2. Zarządzający EDFI określa w prospekcie emisyjnym EDFI, czy zamierza zaciągać pożyczki lub kredyty środków pieniężnych w ramach swej strategii inwestycyjnej.

*Artykuł 17***Stosowanie przepisów dotyczących struktury i dywersyfikacji portfela**

1. Limit inwestycyjny określony w art. 13 ust. 1:

- a) obowiązuje do daty określonej w regulaminie lub dokumentach założycielskich EDFI;
- b) przestaje mieć zastosowanie po tym, jak EDFI rozpoczyna sprzedaż aktywów w celu umorzenia jednostek uczestnictwa lub udziałów inwestorów po zakończeniu okresu działalności EDFI;
- c) zostaje tymczasowo zawieszony, w przypadku gdy EDFI pozyskuje dodatkowy kapitał lub obniża istniejący kapitał, o ile takie zawieszenie trwa nie dłużej niż 12 miesięcy.

Data, o której mowa w akapicie pierwszym lit. a), uwzględnia szczególne cechy i właściwości aktywów, w które ma inwestować EDFI, i nie może być późniejsza niż pięć lat od daty wydania zezwolenia dla EDFI albo połowa okresu działalności EDFI określona zgodnie z art. 18 ust. 3, w zależności od tego, która z tych dat przypada wcześniej. W wyjątkowych okolicznościach organ właściwy dla EDFI po przedstawieniu należycie uzasadnionego planu inwestycyjnego może zatwierdzić przedłużenie tego terminu o nie więcej niż jeden dodatkowy rok.

2. W przypadku gdy aktywa długoterminowe, w które zainwestował EDFI, zostały wyemitowane przez kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe, które nie spełnia już wymogów art. 11 ust. 1 lit. b), te aktywa długoterminowe mogą nadal być uwzględniane do celów obliczania limitu inwestycyjnego, o którym mowa w art. 13 ust. 1, przez okres nie więcej niż trzech lat od dnia, w którym kwalifikowalne przedsiębiorstwo portfelowe nie spełnia już wymogów określonych w art. 11 ust. 1 lit. b).

ROZDZIAŁ III

UMARZANIE, OBRÓT I EMISJA JEDNOSTEK UCZESTNICTWA LUB UDZIAŁÓW W EDFI ORAZ PODZIAŁ DOCHODÓW I KAPITAŁU*Artykuł 18***Polityka umarzania oraz okres działalności EDFI**

1. Inwestorzy EDFI nie mają możliwości wystąpienia o umorzenie swoich jednostek uczestnictwa lub udziałów przed końcem okresu działalności EDFI. Inwestorzy mają możliwość umarzania, począwszy od dnia następującego po dacie końca okresu działalności EDFI.

W regulaminie lub dokumentach założycielskich EDFI jasno wskazuje się konkretną datę jako koniec okresu działalności EDFI, oraz można przewidzieć prawo do tymczasowego wydłużenia okresu działalności EDFI oraz warunki umożliwiające skorzystanie z takiego prawa.

Regulamin lub dokumenty założycielskie EDFI oraz informacje ujawniane inwestorom określają procedury dotyczące umarzania jednostek uczestnictwa lub udziałów i sprzedaży aktywów oraz jasno stwierdzają, że inwestorzy mają możliwość umorzenia, począwszy od dnia następującego po dacie końca okresu działalności EDFI.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 regulamin lub dokumenty założycielskie EDFI mogą przewidywać możliwość umorzenia przed końcem okresu działalności EDFI, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) umorzenia nie mogą mieć miejsca przed datą określoną w art. 17 ust. 1 lit. a);
- b) w momencie wydania zezwolenia i w trakcie całego okresu działalności EDFI zarządzający EDFI może udowodnić właściwym organom, że wprowadzono odpowiedni system zarządzania płynnością i skuteczne procedury monitorowania ryzyka płynności EDFI, które są zgodne z długoterminową strategią inwestycyjną EDFI i proponowaną polityką umarzania;
- c) zarządzający EDFI ustala określoną politykę umarzania, która jasno wskazuje okresy, w których inwestorzy mogą wystąpić o umorzenie;
- d) polityka umarzania EDFI gwarantuje, że całkowita kwota umorzeń w danym okresie jest ograniczona do wartości procentowej aktywów EDFI, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b). Ta wartość procentowa jest dostosowana do strategii zarządzania płynnością i do strategii inwestycyjnej ujawnionej przez zarządzającego EDFI;
- e) polityka umarzania EDFI gwarantuje, że inwestorzy są równo traktowani oraz że umorzenia następują w sposób proporcjonalny, jeżeli całkowita kwota wniosków o umorzenie w danym okresie czasu przekracza wartość procentową, o której mowa w lit. d) niniejszego ustępu.

3. Okres działalności EDFI musi być spójny z długoterminowym charakterem EDFI i wystarczająco długi, by objąć cykl życia każdego składnika aktywów EDFI, mierzony zgodnie z profilem braku płynności i ekonomicznym cyklem życia składnika aktywów, oraz umożliwić osiągnięcie zamierzonych celów inwestycyjnych EDFI.

4. Inwestorzy mogą zwrócić się o likwidację EDFI, jeżeli ich wnioski o umorzenie, złożone zgodnie z polityką umarzania EDFI, nie zostały pozytywnie rozpatrzone w ciągu jednego roku od daty ich złożenia.

5. Inwestorzy muszą zawsze mieć możliwość uzyskania spłaty w gotówce.

6. Spłata w formie świadczenia rzeczowego z aktywów EDFI jest możliwa tylko w przypadku, gdy spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) w regulaminie lub dokumentach założycielskich EDFI przewidziano taką możliwość, pod warunkiem że wszyscy inwestorzy są równo traktowani;
- b) inwestor zwraca się na piśmie o spłatę w formie udziału w aktywach EDFI;
- c) przepisy szczególne nie ograniczają przeniesienia tych aktywów.

7. EUNGiPW opracuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających okoliczności, w których okres działalności EDFI uznaje się za wystarczająco długi, by objąć cykl życia każdego składnika aktywów EDFI zgodnie z ust. 3.

EUNGiPW przedstawi Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 9 września 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 19

Rynek wtórny

1. Regulamin lub dokumenty założycielskie EDFI nie mogą uniemożliwiać dopuszczenia jednostek uczestnictwa lub udziałów w EDFI do obrotu na rynku regulowanym lub na wielostronnych platformach obrotu.

2. Regulamin lub dokumenty założycielskie EDFI nie mogą uniemożliwiać inwestorom swobodnego przenoszenia ich jednostek uczestnictwa lub udziałów na rzecz stron trzecich innych niż zarządzający EDFI.

3. EDFI publikuje w swych sprawozdaniach okresowych wartość rynkową notowanych jednostek uczestnictwa lub udziałów oraz wartość netto aktywów w przeliczeniu na jednostkę uczestnictwa lub udział.

4. W przypadku istotnej zmiany wartości aktywów, zarządzający EDFI informuje o tym inwestorów w sprawozdaniach okresowych.

Artykuł 20

Emisja nowych jednostek uczestnictwa lub udziałów

1. EDFI może oferować nowe emisje jednostek uczestnictwa lub udziałów zgodnie ze swoim regulaminem lub dokumentami założycielskimi.
2. EDFI nie może przeprowadzać emisji nowych jednostek uczestnictwa lub udziałów w cenie poniżej odpowiadającej im wartości aktywów netto bez uprzedniego zaoferowania tych jednostek uczestnictwa lub udziałów w tej cenie aktualnym inwestorom EDFI.

Artykuł 21

Zbycie aktywów EDFI

1. EDFI przyjmuje szczegółowy harmonogram uporządkowanego zbycia swoich aktywów w celu umorzenia jednostek uczestnictwa lub udziałów inwestorów po zakończeniu okresu działalności EDFI i informuje o tym organ właściwy dla EDFI najpóźniej rok przed datą końca okresu działalności EDFI.
2. Harmonogram, o którym mowa w ust. 1, zawiera:
  - a) ocenę rynku potencjalnych nabywców;
  - b) ocenę i porównanie potencjalnych cen sprzedaży;
  - c) wycenę aktywów przeznaczonych do zbycia;
  - d) ramy czasowe dla harmonogramu zbycia.
3. EUNGiPW opracuje projekt regulacyjnych standardów technicznych określających kryteria, które mają być stosowane w odniesieniu do oceny, o której mowa w ust. 2 lit. a), oraz wyceny, o której mowa w ust. 2 lit. c).

EUNGiPW przedstawi Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 9 września 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

Artykuł 22

Podział dochodów i kapitału

1. EDFI może regularnie dokonywać podziału – wśród inwestorów – dochodów wygenerowanych przez aktywa wchodzące w skład jego portfela. Dochody te obejmują:
  - a) dochody generowane regularnie przez aktywa;
  - b) wzrost wartości kapitału, który został osiągnięty po zbyciu aktywów.
2. Podziału dochodów nie można dokonać, jeżeli są one wymagane na potrzeby przyszłych zobowiązań EDFI.
3. EDFI może obniżyć swój kapitał w sposób proporcjonalny w przypadku zbycia składnika aktywów przed końcem okresu działalności EDFI, pod warunkiem że zarządzający EDFI uznał, iż takie zbycie leży w interesie inwestorów.
4. Regulamin lub instrumenty założycielskie EDFI określają politykę w zakresie podziału dochodów, którą EDFI będzie stosować w okresie swojej działalności.

ROZDZIAŁ IV

WYMOGI DOTYCZĄCE PRZEJRZYŚCI

Artykuł 23

Przejrzystość

1. Jednostki uczestnictwa lub udziały w EDFI nie mogą być wprowadzane do obrotu w Unii bez uprzedniej publikacji prospektu emisyjnego.

Jednostki uczestnictwa lub udziały w EDFI nie mogą być wprowadzane do obrotu wśród inwestorów detalicznych w Unii bez uprzedniej publikacji dokumentu zawierającego kluczowe informacje zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1286/2014.

2. Prospekt emisyjny zawiera wszystkie informacje umożliwiające inwestorom dokonanie świadomej oceny proponowanych im inwestycji oraz, w szczególności, związanego z nimi ryzyka.
3. Prospekt emisyjny zawiera co najmniej następujące informacje:
  - a) oświadczenie określające, w jaki sposób cele inwestycyjne EDFI i strategię służące osiągnięciu tych celów kwalifikują fundusz jako długoterminowy;
  - b) informacje, które są ujawniane przez przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania typu zamkniętego zgodnie z dyrektywą 2003/71/WE oraz z rozporządzeniem (WE) nr 809/2004;
  - c) informacje, które są ujawniane inwestorom zgodnie z art. 23 dyrektywy 2011/61/UE, jeżeli nie są one już objęte lit. b) niniejszego ustępu;
  - d) wyraźne wskazanie kategorii aktywów, w które EDFI jest uprawniony inwestować;
  - e) wyraźne wskazanie jurysdykcji, w których EDFI jest uprawniony inwestować;
  - f) wszelkie inne informacje uznane przez właściwe organy za istotne do celów ust. 2.
4. Prospekt emisyjny i wszelkie inne dokumenty marketingowe muszą wyraźnie informować inwestorów o niepełnym charakterze EDFI.

W szczególności prospekt emisyjny i wszelkie inne dokumenty marketingowe w wyraźny sposób muszą:

- a) informować inwestorów o długoterminowym charakterze inwestycji EDFI;
  - b) informować inwestorów o terminie ustalonym jako koniec okresu działalności EDFI, a także o możliwości wydłużenia okresu działalności EDFI, jeśli taka istnieje, oraz o jej warunkach;
  - c) wskazywać, czy EDFI ma być wprowadzany do obrotu wśród inwestorów detalicznych;
  - d) zawierać wyjaśnienia dotyczące praw inwestorów do umorzenia swoich inwestycji zgodnie z art. 18 oraz regulaminem EDFI lub jego dokumentami założycielskimi;
  - e) podawać częstotliwość i harmonogram ewentualnego podziału dochodów wśród inwestorów w okresie działalności EDFI;
  - f) uprzedzać inwestorów, że jedynie niewielka część ich łącznego portfela inwestycyjnego powinna być inwestowana w EDFI;
  - g) wyjaśniać politykę zabezpieczeń EDFI, w tym wyraźnie wskazywać, że finansowe instrumenty pochodne mogą być wykorzystywane jedynie wtedy, gdy służy to zabezpieczeniu ryzyka związanego z innymi inwestycjami EDFI, oraz wskazywać na możliwy wpływ stosowania finansowych instrumentów pochodnych na profil ryzyka EDFI;
  - h) informować inwestorów o ryzyku związanym z inwestowaniem w aktywa rzeczowe, w tym infrastrukturę;
  - i) informować inwestorów regularnie, co najmniej raz na rok, o jurysdykcjach, w których EDFI inwestuje.
5. Oprócz informacji wymaganych na mocy art. 22 dyrektywy 2011/61/UE roczne sprawozdanie EDFI musi zawierać następujące elementy:
    - a) rachunek przepływów pieniężnych;
    - b) informacje o wszelkich udziałach w instrumentach angażujących środki budżetowe UE;
    - c) informacje o wartości poszczególnych kwalifikowalnych przedsiębiorstwach portfelowych i o wartości innych aktywów, w które zainwestował EDFI, w tym o wartości wykorzystanych finansowych instrumentów pochodnych;
    - d) informacje o jurysdykcjach, w których znajdują się aktywa EDFI.
  6. Na wniosek inwestora detalicznego, zarządzający EDFI udostępnia dodatkowe informacje dotyczące limitów ilościowych, które mają zastosowanie w zarządzaniu ryzykiem EDFI, wybranych w tym celu metod oraz aktualnego rozwoju głównych rodzajów ryzyka i dochodów pochodzących z poszczególnych kategorii aktywów.

Artykuł 24

Dodatkowe wymagania dotyczące prospektu emisyjnego

1. EDFI wysyła swój prospekt emisyjny wraz ze wszystkimi dokonanymi w nim zmianami, jak również swoje sprawozdania roczne, do organów właściwych dla EDFI. Na żądanie, EDFI dostarcza tę dokumentację organowi właściwemu dla zarządzającego EDFI. Dokumentacja ta dostarczana jest przez EDFI w terminie wyznaczonym przez te właściwe organy.

2. Regulamin lub dokumenty założycielskie EDFI stanowią integralną część prospektu emisyjnego i są do niego załączane.

Dokumenty określone w akapicie pierwszym nie muszą być załączane do prospektu emisyjnego, jeżeli inwestor zostanie poinformowany, że na jego żądanie dokumenty te zostaną mu przesłane lub zostanie on powiadomiony o miejscu, w którym, w każdym państwie członkowskim, w którym jednostki uczestnictwa lub udziały są wprowadzane do obrotu, będzie on miał możliwość uzyskania do nich wglądu.

3. Prospekt emisyjny określa, w jaki sposób sprawozdanie roczne udostępniane jest inwestorom. Znajduje się w nim informacja, że egzemplarz drukowany sprawozdania rocznego dostarczany jest inwestorom detalicznym nieodpłatnie na żądanie.

4. Prospekt emisyjny i ostatnie opublikowane roczne sprawozdanie są na żądanie bezpłatnie udostępniane inwestorom.

Prospekt emisyjny może być udostępniany na trwałym nośniku informacji lub za pośrednictwem strony internetowej. Na wniosek, inwestorom detalicznym dostarczany jest nieodpłatnie egzemplarz drukowany.

5. Zasadnicze elementy prospektu emisyjnego są aktualizowane.

Artykuł 25

Ujawnianie kosztów

1. Prospekt emisyjny musi wyraźnie informować inwestorów o wysokości różnych rodzajów kosztów ponoszonych przez inwestorów bezpośrednio lub pośrednio. Różne rodzaje kosztów są zgrupowane według następujących kategorii:

- a) koszty utworzenia EDFI;
- b) koszty związane z nabyciem aktywów;
- c) opłaty z tytułu zarządzania i za wyniki;
- d) koszty dystrybucji;
- e) inne koszty, w tym koszty administracyjne i koszty wynikające z wymogów regulacyjnych, koszty depozytariusza, koszty usług powierniczych, koszty profesjonalnej obsługi oraz koszty badania sprawozdań finansowych.

2. W prospekcie emisyjnym ujawnia się ogólny współczynnik określający stosunek kosztów do kapitału EDFI.

3. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wspólnych definicji, metod obliczeniowych i form prezentacji kosztów, o których mowa w ust. 1, oraz ogólnego współczynnika, o którym mowa w ust. 2.

Opracowując te projekty regulacyjnych standardów technicznych, EUNGiPW bierze pod uwagę regulacyjne standardy techniczne, o których mowa w art. 8 ust. 5 lit. a) i c) rozporządzenia (UE) nr 1286/2014.

EUNGiPW przedstawi projekt regulacyjnych standardów technicznych Komisji do dnia 9 września 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

ROZDZIAŁ V

WPROWADZANIE DO OBROTU JEDNOSTEK UCZESTNICTWA LUB UDZIAŁÓW W EDFI

Artykuł 26

Rozwiązania dostępne dla inwestorów

1. Zarządzający EDFI, którego jednostki uczestnictwa lub udziały mają być wprowadzane do obrotu wśród inwestorów detalicznych, zapewnią, w każdym państwie członkowskim, w którym zamierza wprowadzać do obrotu takie jednostki uczestnictwa lub udziały, rozwiązania służące dokonywaniu subskrypcji, uiszczaniu płatności na rzecz posiadaczy jednostek uczestnictwa lub udziałów, dokonywaniu odkupu lub umarzaniu jednostek uczestnictwa lub udziałów, a także udostępnianiu informacji, które EDFI i zarządzający tym EDFI zobowiązani są przedstawić.

2. EUNGiPW opracuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia rodzajów i właściwości rozwiązań określonych w ust. 1, ich infrastruktury technicznej oraz zakresu ich zadań w odniesieniu do inwestorów detalicznych.

EUNGiPW przedstawi Komisji projekt regulacyjnych standardów technicznych do dnia 9 września 2015 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

*Artykuł 27***Wewnętrzny proces oceny EDFI wprowadzanych do obrotu wśród inwestorów detalicznych**

1. Zarządzający EDFI, którego jednostki uczestnictwa lub udziały mają być wprowadzane do obrotu wśród inwestorów detalicznych, ustanawia i stosuje specjalny wewnętrzny proces oceny tego EDFI zanim zostanie on wprowadzony do obrotu lub dystrybuowany wśród inwestorów detalicznych.
2. W ramach wewnętrznego procesu, o którym mowa w ust. 1, zarządzający EDFI ocenia, czy EDFI jest odpowiedni do wprowadzenia do obrotu wśród inwestorów detalicznych, uwzględniając przynajmniej:
  - a) okres działalności danego EDFI; oraz
  - b) planowaną strategię inwestycyjną danego EDFI.
3. Zarządzający EDFI udostępnia dystrybutorowi wszelkie niezbędne informacje na temat EDFI wprowadzanego do obrotu wśród inwestorów detalicznych, w tym wszelkie informacje dotyczące okresu działalności i strategii inwestycyjnej, a także wewnętrznego procesu oceny i jurysdykcji, w których EDFI uprawniony jest inwestować.

*Artykuł 28***Szczegółne wymogi dotyczące dystrybucji EDFI wśród inwestorów detalicznych**

1. Bezpośrednio oferując lub plasując EDFI wśród inwestorów detalicznych, zarządzający EDFI uzyskuje informacje dotyczące:
  - a) wiedzy i doświadczenia inwestora detalicznego w dziedzinie inwestycji istotnej dla danego EDFI;
  - b) sytuacji finansowej inwestora detalicznego, w tym zdolności tego inwestora do pokrywania strat;
  - c) celów inwestycyjnych inwestora detalicznego, w tym horyzontu czasowego tego inwestora.W oparciu o informacje uzyskane na podstawie akapitu pierwszego zarządzający EDFI może zarekomendować dany EDFI wyłącznie, jeżeli jest on odpowiedni dla danego inwestora detalicznego.
2. Jeżeli okres działalności EDFI oferowanego lub plasowanego wśród inwestorów detalicznych jest dłuższy niż 10 lat, zarządzający EDFI lub dystrybutor wyraźnie i na piśmie ostrzega, że dany EDFI, jako produkt inwestycyjny, może nie być odpowiedni dla inwestorów detalicznych, którzy nie są w stanie utrzymać takiego długoterminowego i niepłynnego zobowiązania.

*Artykuł 29***Szczegółowe przepisy dotyczące depozytariusza EDFI wprowadzanego do obrotu wśród inwestorów detalicznych**

1. W drodze odstępstwa od art. 21 ust. 3 dyrektywy 2011/61/UE depozytariusz EDFI wprowadzanego do obrotu wśród inwestorów detalicznych musi być podmiotem spełniającym warunki określone w art. 23 ust. 2 dyrektywy 2009/65/WE.
2. W drodze odstępstwa od art. 21 ust. 13 akapit drugi i art. 21 ust. 14 dyrektywy 2011/61/UE depozytariusz EDFI wprowadzanego do obrotu wśród inwestorów detalicznych nie może uwolnić się od odpowiedzialności w przypadku utraty instrumentów finansowych oddanych do utrzymania stronie trzeciej.
3. Odpowiedzialność depozytariusza, o której mowa w art. 21 ust. 12 dyrektywy 2011/61/UE, nie może zostać wyłączona lub ograniczona na podstawie umowy, jeżeli dany EDFI jest wprowadzany do obrotu wśród inwestorów detalicznych.
4. Umowa niezgodna z ust. 3 jest nieważna.
5. Aktywa utrzymywane przez depozytariusza EDFI nie mogą być ponownie wykorzystywane na własny rachunek przez depozytariusza ani jakkolwiek osobę trzecią, której przekazano funkcję utrzymywania aktywów. Ponowne wykorzystanie obejmuje wszelkie transakcje utrzymywanymi aktywami, w tym przekazywanie, oddawanie w zastaw, sprzedawanie i pożyczanie.

Aktywa utrzymywane przez depozytariusza EDFI wykorzystuje się ponownie wyłącznie pod warunkiem że:

- a) ponowne wykorzystanie aktywów odbywa się na rachunek EDFI;
- b) depozytariusz wykonuje instrukcje zarządzającego EDFI w imieniu EDFI;

- c) ponowne wykorzystanie jest z korzyścią dla EDFI i w interesie posiadaczy jednostek uczestnictwa lub udziałów; oraz
- d) transakcja objęta jest wysokiej jakości, płynnym zabezpieczeniem otrzymanym przez EDFI na mocy porozumienia w sprawie przeniesienia tytułu własności.

Wartość rynkowa zabezpieczenia, o którym mowa w akapicie drugim lit. d) jest w każdym czasie równoważna co najmniej wartości rynkowej ponownie wykorzystanych aktywów powiększonej o premię.

Artykuł 30

Dodatkowe wymogi dotyczące wprowadzania EDFI do obrotu wśród inwestorów detalicznych

1. Jednostki uczestnictwa lub udziały w EDFI mogą być wprowadzane do obrotu wśród inwestorów detalicznych pod warunkiem uzyskania przez nich stosownej porady inwestycyjnej od zarządzającego EDFI lub od dystrybutora.
2. Zarządzający EDFI może bezpośrednio oferować lub plasować jednostki uczestnictwa lub udziały w EDFI wśród inwestorów detalicznych wyłącznie, jeżeli zarządzający ten uzyskał zezwolenie na świadczenie usług, o których mowa w art. 6 ust. 4 lit. a) i lit. b) ppkt (i) dyrektywy 2011/61/UE, oraz przeprowadził ocenę odpowiedniości, o której mowa w art. 28 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.
3. Jeżeli portfel instrumentów finansowych potencjalnego inwestora detalicznego nie przekracza 500 000 EUR, zarządzający EDFI lub dystrybutor, po przeprowadzeniu oceny odpowiedniości, o której mowa w art. 28 ust. 1, i udzieliwszy stosownej porady inwestycyjnej, zapewnia – na podstawie informacji udzielonych przez danego potencjalnego inwestora detalicznego – aby potencjalny inwestor detaliczny nie inwestował łącznej kwoty przekraczającej 10 % wartości swojego portfela instrumentów finansowych w EDFI oraz by początkowa minimalna kwota zainwestowana w jeden lub kilka EDFI wynosiła 10 000 EUR.

Potencjalny inwestor detaliczny jest odpowiedzialny za udzielenie zarządzającemu EDFI lub dystrybutorowi dokładnych informacji o swoim portfelu instrumentów finansowych oraz kwotach zainwestowanych w EDFI, o których mowa w akapicie pierwszym.

Do celów niniejszego ustępu portfel instrumentów finansowych rozumie się jako obejmujący depozyty pieniężne i instrumenty finansowe, z wyłączeniem jakichkolwiek instrumentów finansowych służących jako zabezpieczenie.

4. Regulamin lub dokumenty założycielskie EDFI wprowadzanego do obrotu wśród inwestorów detalicznych muszą przewidywać, że wszyscy inwestorzy korzystają z równego traktowania, a poszczególnym inwestorom lub grupom inwestorów nie przyznaje się preferencyjnego traktowania lub szczególnych korzyści ekonomicznych.
5. Forma prawna EDFI wprowadzanego do obrotu wśród inwestorów detalicznych nie może powodować większej odpowiedzialności ze strony inwestora detalicznego lub wymagać podjęcia jakichkolwiek dodatkowych zobowiązań ze strony takiego inwestora oprócz pierwotnie podjętego zobowiązania kapitałowego.
6. Inwestorzy detaliczni muszą mieć możliwość, podczas okresu subskrypcji i przez okres co najmniej dwóch tygodni po dacie dokonania subskrypcji jednostek uczestnictwa lub udziałów w EDFI, unieważnienia swojej subskrypcji i uzyskania zwrotu pieniędzy bez żadnej kary.
7. Zarządzający EDFI wprowadzanym do obrotu wśród inwestorów detalicznych określa odpowiednie procedury i zasady rozpatrywania skarg inwestorów detalicznych, które pozwalają inwestorom detalicznym na składanie skarg w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych ich państwa członkowskiego.

Artykuł 31

Wprowadzanie do obrotu jednostek uczestnictwa lub udziałów w EDFI

1. Zarządzający EDFI może wprowadzać do obrotu jednostki uczestnictwa lub udziały w tym EDFI wśród inwestorów profesjonalnych i detalicznych w swoim państwie członkowskim pochodzenia po dokonaniu powiadomienia zgodnie z art. 31 dyrektywy 2011/61/UE.
2. Zarządzający EDFI może wprowadzać do obrotu jednostki uczestnictwa lub udziały w tym EDFI wśród inwestorów profesjonalnych i detalicznych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia zarządzającego EDFI po dokonaniu powiadomienia zgodnie z art. 32 dyrektywy 2011/61/UE.
3. Zarządzający EDFI, w odniesieniu do każdego EDFI, którym zarządza, deklaruje właściwym organom, czy zamierza wprowadzać do obrotu dany EDFI wśród inwestorów detalicznych.

4. Oprócz dokumentów i informacji wymaganych na podstawie art. 31 i 32 dyrektywy 2011/61/UE zarządzający EDFI przekazuje właściwym organom następujące dokumenty:

- a) prospekt emisyjny EDFI;
- b) dotyczący EDFI dokument zawierający kluczowe informacje w przypadku wprowadzania EDFI do obrotu wśród inwestorów detalicznych; oraz
- c) informacje dotyczące rozwiązań, o których mowa w art. 26.

5. Kompetencje i uprawnienia właściwych organów na podstawie art. 31 i 32 dyrektywy 2011/61/UE rozumiane są jako odnoszące się również do wprowadzania EDFI do obrotu wśród inwestorów detalicznych i obejmujące dodatkowe wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu.

6. Oprócz uprawnień określonych w art. 31 ust. 3 akapit pierwszy dyrektywy 2011/61/UE, właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zarządzającego EDFI zapobiega również wprowadzaniu do obrotu EDFI, jeżeli zarządzający tym EDFI nie spełnia lub nie będzie spełniał wymogów niniejszego rozporządzenia.

7. Oprócz uprawnień określonych w art. 32 ust. 3 akapit pierwszy dyrektywy 2011/61/UE właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zarządzającego EDFI odmawia również przesłania kompletu dokumentów notyfikacyjnych właściwym organom państwa członkowskiego, w którym EDFI ma być wprowadzany do obrotu, jeżeli zarządzający tym EDFI nie spełnia wymogów niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VI

NADZÓR

Artykuł 32

Nadzór sprawowany przez właściwe organy

1. Właściwe organy na bieżąco nadzorują przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia.
2. Organ właściwy dla EDFI jest odpowiedzialny za nadzorowanie przestrzegania przepisów rozdziałów II, III i IV.
3. Organ właściwy dla EDFI jest odpowiedzialny za nadzorowanie wypełniania obowiązków określonych w regulaminie lub dokumentach założycielskich EDFI, a także obowiązków określonych w prospekcie emisyjnym, które muszą być zgodne z niniejszym rozporządzeniem.
4. Organ właściwy dla zarządzającego EDFI jest odpowiedzialny za nadzorowanie adekwatności mechanizmów i organizacji zarządzającego EDFI, tak aby zarządzający EDFI był w stanie spełniać obowiązki związane z ustanowieniem i funkcjonowaniem wszystkich EDFI, którymi zarządza, i przestrzegać przepisów z tym związanych.

Organ właściwy dla zarządzającego EDFI jest odpowiedzialny za nadzorowanie przestrzegania przez zarządzającego EDFI przepisów niniejszego rozporządzenia.

5. Właściwe organy monitorują przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mające siedzibę lub wprowadzane do obrotu na podległym im terytorium w celu upewnienia się, że stosują one oznaczenie „EDFI” lub sugerują posiadanie statusu EDFI tylko w przypadku, gdy posiadają zezwolenie udzielone na podstawie niniejszego rozporządzenia i przestrzegają przepisów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 33

Uprawnienia właściwych organów

1. Właściwe organy muszą posiadać wszelkie uprawnienia nadzorcze i dochodzeniowe, które są niezbędne do wykonywania ich funkcji powierzonych im na mocy niniejszego rozporządzenia.
2. Właściwe organy korzystają z uprawnień powierzonych im na mocy dyrektywy 2011/61/UE, w tym dotyczących sankcji, również w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia.
3. Organ właściwy dla EDFI zakazuje stosowania oznaczenia „EDFI” lub „europejski długoterminowy fundusz inwestycyjny”, jeżeli zarządzający EDFI przestaje spełniać wymogi niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 34***Uprawnienia i kompetencje EUNGiPW**

1. EUNGiPW posiada uprawnienia niezbędne do wykonywania zadań powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia.
2. EUNGiPW korzysta z uprawnień powierzonych mu na mocy dyrektywy 2011/61/UE również w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 45/2001.
3. Do celów rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, niniejsze rozporządzenie uznaje się za przyszły, prawnie wiążący akt unijny powierzający zadania EUNGiPW, o którym mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

*Artykuł 35***Współpraca między właściwymi organami**

1. Organ właściwy dla EDFI i organ właściwy dla zarządzającego – o ile są to różne organy – współpracują ze sobą i wymieniają informacje do celów wykonywania swoich obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia.
2. Właściwe organy współpracują ze sobą zgodnie z dyrektywą 2011/61/UE.
3. Właściwe organy i EUNGiPW współpracują ze sobą w celu wykonywania swoich odnośnych obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010.
4. Właściwe organy i EUNGiPW wymieniają się wszystkimi informacjami i dokumentami niezbędnymi do wykonywania swoich odnośnych obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1095/2010, w szczególności do celów wykrywania i usuwania naruszeń niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

*Artykuł 36***Procedury dotyczące rozpatrywania wniosków przez Komisję**

Komisja nada priorytetowy charakter procedurom składania przez EDFI wniosków o finansowanie z EBI i usprawni te procedury. Komisja usprawni wydawanie opinii lub uwag dotyczących wszelkich wniosków EDFI o przyznanie środków finansowych z EBI.

*Artykuł 37***Przegląd**

1. Nie później niż dnia 9 czerwca 2019 r. Komisja rozpoczyna przegląd stosowania niniejszego rozporządzenia. W przeglądzie uwzględniane są w szczególności:
  - a) skutki art. 18;
  - b) wpływ stosowania minimalnego progu 70 % dopuszczalnych aktywów inwestycyjnych, określonego w art. 13 ust. 1 na dywersyfikację aktywów;
  - c) zakres, w jakim EDFI są wprowadzane do obrotu w Unii, w tym, czy ZAFI, o których mowa w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2011/61/UE, mogą być zainteresowani wprowadzaniem do obrotu EDFI;
  - d) zakres, w jakim należy uaktualniać listę dopuszczalnych aktywów i inwestycji, jak również reguły dywersyfikacji, skład portfela i ograniczenia dotyczące zaciągania pożyczek i kredytów gotówkowych.
2. Po przeglądzie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, i po konsultacjach z EUNGiPW, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające wkład niniejszego rozporządzenia i EDFI w utworzenie unii rynków kapitałowych i stopień, w jakim przyczyniły się do osiągnięcia celów określonych w art. 1 ust. 2. Sprawozdanie przedkłada się w razie potrzeby wraz z wnioskiem ustawodawczym.

*Artykuł 38***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 9 grudnia 2015 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

Przewodniczący

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 375/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. ustanawiającego Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej („inicjatywa »Wolontariusze pomocy UE«”)**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 122 z dnia 24 kwietnia 2014 r.)

Strona 15, art. 24 ust. 2:

zamiast: „2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 2, art. 9 ust. 2 i art. 20 ust. 3, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia 25 kwietnia 2014 r.”,

powinno być: „2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 2, art. 9 ust. 2, oraz w art. 20 ust. 3 i 4, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia 25 kwietnia 2014 r.”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL